Editura pentru Literatură Universală

Apărut în 1964 ultimul roman al lui J. B. Priestley face o secțiune în profunzime a vieții artistice contemporane din Anglia. Fără a avea pretenția să atace racilele fundamentale ale societății engleze, romanul se dovedește a avea o certă valoare critică, dezvăluind și satirizînd cu un umor specific englezesc atitudini și situații născute din existența paralelă a două organisme de patronare a artelor.

Lei 5,75

J. B. Priestley

Sir Michael și Sir George

J. B. Priestley

Sir Michael și Sir George

Colecția Meridiane

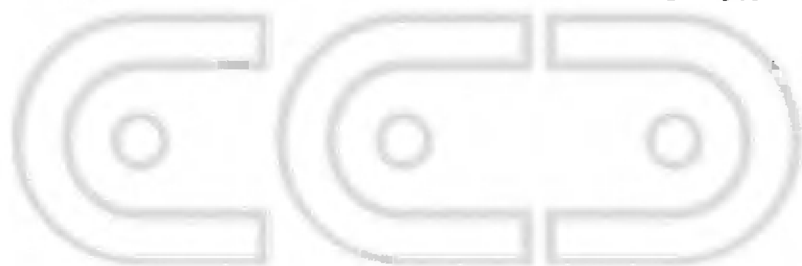
Desenul copertei de *I. Donca*

Sir Michael and Sir George
by
J. B. PRIESTLEY
Heinemann — London

J. B. Priestley

Sir Michael și Sir George

În românește de
Petre Solomon

Editura pentru Literatură Universală

București — 1965

AVERTISMENTUL AUTORULUI

Iată un gen de roman în care aş fi fost lesne ispitit să introduc portrete sau caricaturi de persoane în viaţă. M-am străduit din răsputeri să evit acest lucru. Personajele care evoluează înăuntrul, înafara şi în jurul organizaţiilor COMBA şi DISCUS sînt la fel de fictive ca şi organizaţiile în cauză, toate fiind plăsmuiri ale imaginaţiei mele.

Coincidenţa poate avea, fireşte, braţul destul de lung ca să nu te poţi feri de ea în toate împrejurările, dar ţin să declar ritos că, începînd cu sir Michael şi cu sir George şi sfîrşind cu restul personajelor, nici unul dintre ele nu a fost zugrăvit cu gîndul la vreo persoană cunoscută de mine — sau de dumneata, iubite cititor.

J.B.P.

1

Sir George privi o clipă prin fereastra înaltă ce domina Russell Square. Afară, după-amiaza de aprilie cernea o ploaie luminoasă şi răpăitoare. Cu o silă pe care nădăjduia să nu şi-o dea pe faţă, deoarece credea în politeţe şi nu voia să părăsească zdrenţuitul ei drapel de catifea, sir George se întoarse din nou spre oaspetele său american :

— Scuzaţi-mă, domnule Bacon. Spuneaţi ?...

Domnul Franklin Bacon venise în Europa cu o bursă a Fundaţiei „Lincoln Applebaum", pentru a scrie un tratat despre asistenţa pe care statul o acordă artelor. Era un tînăr înalt şi voinic, cam deşirat şi cu o mutră ce părea atît de nevinovată, încît ai fi zis că abia ieşise în lume, „direct din fabrică". Glasul lui înăbuşit, venind parcă de departe, putea fi ascultat doar anevoie cu interes.

— Spuneam, sir George, că nu înţeleg bine deosebirea dintre acest Departament pentru informaţii şi servicii culturale al dumneavoastră, şi...

— Noi îi spunem DISCUS, domnule Bacon. Pentru economie de timp.

— Desigur. Ei bine, nu prea înţeleg deosebirea dintre departamentul dumneavoastră DISCUS şi Comitetul naţional pentru burse şi arte...

— I se spune COMBA, domnule Bacon.

— Da, mi s-a spus, sir. Ei bine, sir, după cum spuneam...

Dar sir George întrerupse iar vocea monotonă :

— Fiindcă veni vorba, aţi făcut cumva cunoştinţă cu omologul meu de la COMBA — cu sir Michael Stratherrick ?

— Nu, sir. Pînă-n prezent n-am reuşit să iau legătura cu sir Michael Stratherrick.

Acest răspuns îl cam enervă pe sir George — şi anume din două motive temeinice. Întîi, pentru că dovedea că individul începuse prin a încerca să ia contact cu COMBA şi cu directorul ei, dîndu-le, adică, prioritate. În al doilea rînd, pentru că demonstra limpede capacitatea vicleanului Stratherrick de a se debarasa de asemenea indivizi plicticoşi ; sau poate priceperea personalului său de a-l feri de ei, ceea ce sir George n-ar fi putut spune despre personalul de la DISCUS, care-l lăsase pradă acestui Bacon. N-ar strica, poate, să emită o circulară drastică : „Secretarul general speră să fie limpede înţeles că..."

— Daţi-mi voie să vă explic ce este DISCUS şi ce este COMBA, se pomeni sir George vorbind. Ele nu se suprapun întocmai. Noi, cei de la DISCUS, ne ocupăm cu anumite servicii importante de informaţii, cu care COMBA nu are nimic de-a face. Pe de altă parte, trebuie să

recunoaştem că unele chestiuni secundare, legate de acordarea de burse, sînt de resortul celor de la COMBA, nu de al nostru. Dar în ceea ce priveşte artele, ei bine, aţi spus-o chiar dumneavoastră, care studiaţi tocmai această problemă : cele două organizaţii au funcţii foarte asemănătoare.

— Cum adică ? făcu domnul Bacon, ale cărui sprîncene se ridicară aproape pînă la marginea frizurii sale marinăreşti.

— Spuneaţi că nu sînt necesare două organizaţii separate. Şi aveţi perfectă dreptate, domnule Bacon. Tot ceea ce face COMBA pentru arte, poate fi făcut mult mai bine de către noi, cei de la DISCUS — nu voi spune de ce, dar există motive serioase. Desigur, e o situaţie absurdă. Ceea ce s-a întîmplat e o poveste lungă... şi n-am de gînd să vă răpesc timpul spunîndu-v-o. Dar...

Sir George făcu o pauză, coborîndu-şi atît glasul cît şi capul. În asemenea împrejurări, figura nu-l prea ajuta — avea o faţă lată, cu trăsături încă frumoase, dar cam moi, ca o mască nobilă de împărat roman, modelată în grabă într-o substanţă moale şi trandafirie. Faţa lui sir George putea să exprime uimire, nedumerire, indignare, satisfacţie sau chiar un soi de entuziasm, dar nu era cîtuşi de puţin capabilă să arboreze o expresie conspirativă. De aceea, în astfel de ocazii trebuia să se bizuie exclusiv pe vocea lui — care suna acum ca vocea unui ventriloc :

— Între noi fie vorba, domnule Bacon, toată povestea asta a luat naştere pe vremea cînd Lor-

dul preşedinte al Consiliului privat[1] nu era în termeni buni cu ministrul învăţămîntului — adică, de fapt, acum vreo doi, trei ani. În timp ce ministrul înfiinţa departamentul DISCUS, Lordul preşedinte — nu cel de acum, ci predecesorul său — a stăruit să ia fiinţă COMBA, o organizaţie inutilă pe atunci şi de-a dreptul parazitară acum S-a vorbit mult despre asta bineînţeles — oricine vrea să pară spiritual se agaţă de noi, în lipsă de altceva — iar mai devreme sau mai tîrziu, una dintre organizaţiile noastre va trebui să o absoarbă pe cealaltă. Se spune că primul ministru se amuză împotrivindu-se oricărui demers menit să pună capăt acestei dualităţi. Aşa că asta-i situaţia, domnule Bacon.

Sir George rostise aceste cuvinte cu multă căldură, ca şi cum ar fi făcut o mărturisire neobişnuită.

— Care-ar fi, sir George, răspunderile şi îndatoririle dumneavoastră precise?

Şi domnul Bacon scoase un carneţel lucios şi elegant, primit probabil în dar din partea fundaţiei „Lincoln Applebaum".

— Mă refer la cele ale departamentului dumneavoastră, nu la cele personale, adăugă el.

Ca şi cum domnul Bacon ar fi atins resortul ce-l punea în mişcare, sir George începu să dea din cap repede:

— Sînt bucuros că mi-aţi pus această întrebare. Realmente, foarte bucuros. Tocmai la asta mă gîndeam, domnule Bacon: vă voi pune în legătură cu miss Walsingham, şefa serviciului

[1] Funcţie în ale cărei atribuţii intră, în afară de păstrarea sigiliului, acele probleme care nu sînt de competinţa nici unui minister.

nostru de relații, care cunoaște pe degete toate problemele. Întrebați-o tot ce doriți... Alo, aci secretarul general, adăugă el încruntat, vorbind la telefonul interior. Domnișoara Walsingham să poftească numaidecît în biroul meu !

Domnul Bacon întoarse repede paginile carnețelului său, întocmai ca un dirijor care-ncearcă să-și ajungă din urmă orchestra :

— Am citit în revista „Time" un articol, în care se spunea că din punctul de vedere al artelor strict contemporane, COMBA e mult mai avansată decît DISCUS.

Sir George răspunse, de la o înălțime glacială :

— N-am idee ce înțelege revista „Time" prin „arte strict contemporane". Aici, la noi, se ține seama de anumite criterii. Firește, nu-i încurajăm pe șarlatani, pe farsori. Dar, întrebați-o mai bine pe miss Walsingham — ea cunoaște perfect toate lucrurile astea.

— Ce fel de lucruri ? întrebă domnul Bacon cu o mutră sincer mirată, iar sir George se gîndi, nu pentru prima oară, cît de greu se poate stabili o adevărată înțelegere cu mulți dintre americani, din pricină că, deși folosesc aceleași cuvinte, le dau sensuri diferite ; și în timp ce lăuda în cuvinte banale talentul domnișoarei Walsingham de a da explicații pe orice temă, trăgea cu urechea, nerăbdător să-i audă pașii.

— A, iat-o că vine ! exclamă el în cele din urmă.

Sir George n-o întîmpina prea des pe June Walsingham cu atîta entuziasm. Nu pentru că i-ar fi fost antipatică ; munca ei de responsa-

bilă a serviciului de relații era într-adevăr excelentă. Dar femeia asta pur și simplu îl deruta. Era o blondă frumoasă, dar nefiresc de trupeșă și de seducătoare, ca și cum tocmai ar fi descins dintr-un afiș sau dintr-o operetă de altădată. Întocmai cum o planetă se mișcă învăluită într-o atmosferă proprie, ea emana un aer străin de interesele și țelurile DISCUS-ului, un aer de feminitate lascivă, purtînd urmele unei lumi în care se consumă la discreție cocktailuri cu gin, caviar de Beluga și fileuri de somon netrecute prin vamă, o lume în care au loc beții orgiace în hoteluri de lux, în care se închiriază avioane speciale pentru a-i transporta la cîte o premieră cinematografică pe petrecăreții din vreo stațiune de iarnă. Și totuși, judecînd după fapte și nu după fantezie, fata asta, care primea un salariu modest și avea o listă redusă de cheltuieli respectată cu mai multă strictețe decît orice prescripții, era una din cele mai bune, mai leale și mai conștiincioase funcționare de la DISCUS. Firește, nu o funcționară publică, așa cum era însuși sir George de aproape treizeci de ani încoace ; ea provenea oarecum din gazetărie, căci semnase într-o vreme un soi de cronică mondenă despre vacanțele în Spania și despre magazinele unde se pot cumpăra poșete de seară ieftine. Dar, în timp ce-i explica oaspetelui pentru ce trimisese după miss Walsingham, sir George își dădu seama cît de puține lucruri esențiale știa despre ea.

O vedea acum, în toată strălucirea ei, împrăștiind parcă scîntei, întorcîndu-se apoi către domnul Bacon, care se ridicase în picioare și rînjea,

cu statura lui de uriaş, deşi părea un neisprăvit : privindu-i, ai fi zis o pereche care abia aşteaptă semnalul pentru a începe un vals. Ieşiră amîndoi din birou, sporovăind fericiţi, iar sir George răsuflă uşurat. Nu putea să-i sufere pe americani ; şi apoi, nu-i plăceau tinerii care scriau tratate şi puneau întrebări ; de aceea se simţi de-a dreptul încîntat să scape de acest Bacon. Pe viitor, aşa ceva nu trebuia să se mai întîmple. O sună pe secretara lui, Joan Drayton, şi-i spuse :

— Nu pricep cum de-a reuşit să se strecoare aici americanul ăsta, Bacon.

— Am făcut tot ce-am putut, sir George. Iată cum s-au petrecut lucrurile...

— Bine, bine, o întrerupse el, întinzîndu-i cîteva scrisori pe care le semnase. Dar ai grijă, Joan, să nu se mai întîmple. Nu vreau să-l mai văd, pentru nimic în lume. În treacăt fie zis, amicul nostru sir Michael a reuşit să scape de el. Aşa mai zic şi eu !... În fine, individul e acum pe mîna domnişoarei Walsingham...

— Da, am văzut.

Ochii doamnei Drayton — ochii aceştia umbriţi de melancolie şi plictiseală, dar care se aprindeau la orice emoţie şi care erau, tocmai de-aceea, trăsătura ei cea mai frumoasă — avură o lucire veselă.

— Mă gîndeam, poate unde am fost atît de mulţumit pînă-n prezent de munca ei, că ştiu foarte puţine lucruri despre miss Walsingham...

— Despre June ? A, sir George, chiar nu ştiţi ?...

Ceea ce sir George *ştia* cu precizie — avertizat de strălucirea din ochii interlocutoarei sale şi de tonul vocii ei — era că în clipa asta îl păştea primejdia unei povestiri erotice, primejdie pe care se grăbi s-o alunge. Prea mulţi funcţionari de la DISCUS păreau să ducă o viaţă particulară foarte complicată şi, adesea, chiar sordidă. Însăşi această Joan Drayton, care era văduvă, făcuse prostia să se încurce cu un actor, pe nume Wally, care fiind căsătorit şi avînd doi copii, nu putea nici să-şi părăsească nevasta, nici să convieţuiască cu ea. La DISCUS toţi ştiau precis cînd anume stătea acest Wally la Joan, şi cînd se întorcea în sînul familiei. În perioadele cît era cu Joan — în general asta se întîmpla cînd n-avea de lucru — biata de ea apărea la birou frîntă de oboseală, pierzîndu-şi zi de zi tot mai mult farmecul de brunetă frumoasă : căci trebuia să se scoale devreme şi să se culce tîrziu, să asiste la discuţiile stropite cu gin pe care Wally le purta, la miezul nopţii, cu colegii săi de teatru ce nu-l puteau vizita acasă ; trebuia de asemenea să-i gătească şi să-i cîrpească rufele. Făcea toate astea din dragoste pentru el, deşi lungile-i aşteptări erau răsplătite de-obicei prin cunoscutele dar totuşi veşnic temutele scene în care Wally, actor mediocru, juca într-un stil exagerat rolul omului pe care-l mustră conştiinţa : „Nu sînt vrednic nici de tine, nici de ea !“ Iar cînd el o părăsea din nou („N-are nici un rost, draga mea, cîştig doar treizeci de şilingi pe săptămînă, aşa că singurul lucru pe care-l pot face este să mă-ntorc la Dorothy şi la copilaşi“), biata de Joan arăta şi

mai rău, cu ochii adumbriți de o jale adîncă, pînă-n clipa cînd Wally începea iar să dea telefoane. Sir George socotea că o asemenea viață e pur și simplu îngrozitoare și nu putea să priceapă cum de era în stare o femeie atît de deșteaptă și de capabilă ca Joan Drayton să se lase mereu împinsă de pornirile ei sexuale în brațele acestui individ amărît și nestatornic. De altfel (Joan i-l prezentase o dată, așa că-l cunoștea oarecum) nu părea să fie mare lucru de capul lui, cu fața lui buboasă și insolentă. Și totuși, într-atît de bizare, de perverse și iraționale sînt femeile, încît atunci cînd sir George îi povestise nevesti-si întreaga istorie a interminabilei lor legături, Alison refuzase să subscrie la condamnarea ei, spunîndu-i cu o mutră cam acră: „Poate că tocmai de așa ceva are nevoie. Și, în orice caz, e *ceva*". Absurdă remarcă!

Grăbindu-se să se pună la adăpost de o eventuală cronică a amorurilor domnișoarei Walsingham, sir George i-o reteză scurt doamnei Drayton, însoțindu-și totuși vorbele cu un zîmbet, ca nu cumva să se simtă jignită (din pricina lui Wally, devenise, pare-se, hipersensibilă):

— Presupun că e ceva extrem de complicat și de personal, așa că prefer să nu știu.

— Da, sir George, dar amintiți-vă ce ați spus...

— Da, da, că știu foarte puțin despre miss Walsingham. Ei bine, prefer să nu știu nimic în plus. E mult mai bine așa. Nu știu dacă te-ai gîndit vreodată la asta, Joan, dar nu ți se pare ciudat că o organizație șubredă cum e COMBA,

cu un director mai mult decît dubios, adus de la un muzeu, unde fusese mutat după numeroase slujbe suspecte, are totuşi cîţiva funcţionari atît de cinstiţi şi de capabili ca Jim Marlowe, Dudley Chapman sau Edgar Hawkins ? Pe cînd la noi, care sîntem un departament guvernamental, avînd în spate Ministerul de Finanţe care ne scuteşte să depindem de donaţiile şi pomenile diferitelor trusturi şi fundaţii — ei bine, la noi, cu toate că se munceşte foarte conştiincios, şi eu aş fi ultimul care m-aş plînge de personalul de la DISCUS, rămîne un fapt de netăgăduit că tocmai la noi, şi nu la COMBA, lucrează nişte tipi dubioşi, cu care o jumătate de duzină de secretari permanenţi n-au ştiut ce să facă. Mă întreb dacă e, cumva, o simplă coincidenţă, sau, dacă nu e altceva la mijloc ?

— Nu-mi dau seama, Sir George.

— Nici nu mă aşteptam să ştii. Te-am întrebat numai aşa...

— Dar ceea ce mi-aţi spus îmi aminteşte de ceva, zise miss Drayton, luminîndu-se deodată la faţă. Voiam să vă spun şi mai înainte, dar eraţi ocupat cu americanul acela : Timmy s-a întors.

— Timmy s-a întors ? Nu înţeleg ce spui, Joan !

Şi se zgîi la ea cu o expresie de totală nedumerire, expresie impresionantă chiar dacă făcea parte dintr-un repertoriu obişnuit.

— Tim Kemp s-a întors la noi, repetă doamna Drayton cu tărie, dar încă fericită, încă entuziasmată.

— Kemp ? Dumnezeule ! Eşti sigură ?

— Da, şi a venit la mine în speranţa c-o să vă poată vedea. Am stat puţin de vorbă. E atît de dulce Timmy ! adăugă ea, zîmbind la amintirea acelei scurte convorbiri.

— Nu pricep ce înţelegeţi, voi, femeile, prin *dulce ;* de fapt, uneori am impresia că nici voi nu ştiţi. Sper că nimeni altcineva de-aici nu-l consideră *dulce...*

— Ba toţi îl consideră aşa, toţi îl adoră !

Resursele de care dispunea sir George pentru a-şi exterioriza deznădejdea şi furia erau limitate. Îşi strînse buzele, aşa încît gura îi dispăru cu totul, apoi inspiră şi respiră adînc pe nări, scoţînd un fel de şuier de locomotivă impacientată.

— Ei bine, *eu* nu-l ador. Şi credeam că n-am să-l mai văd niciodată. Doamne Dumnezeule ! — e o adevărată catastrofă. Cunoşti povestea : Ministerul Învăţămîntului, neştiind ce să facă cu el — la urma urmei, a fost ani de zile director de colegiu şi ar fi putut ajunge de mult secretar adjunct dacă s-ar fi ţinut treaz şi ar fi fost în toate minţile — va să zică, neştiind ce să facă cu el, mi l-a pasat mie ca adjunct. După cîteva luni, punînd în mişcare toate resorturile posibile, am reuşit să fie transferat la COMBA. Pe urmă Stratherrick, printr-o scamatorie care a rămas şi astăzi un mister pentru mine, a izbutit să-l trimită înapoi la Ministerul Învăţămîntului. Cei de acolo au încercat să mi-l paseze din nou, dar le-am pus piciorul în prag. După care, am auzit că i s-a acordat un concediu de boală...

— Da, mi-a vorbit despre asta. A fost plecat, în Irlanda...

— Iar acum e din nou aici, după cîte spui! E nemaipomenit! Apoi, revenind la tonul oficial al unui şef de departament, adăugă: Îl voi primi pe domnul Kemp de îndată ce voi putea.

După ce ieşi secretara, sir George îşi aruncă privirea — o privire sumbră şi sceptică — asupra unei foarte lungi scrisori, care cerea departamentului sprijin pentru un turneu de piese în versuri pe teme religioase, ce urmau să fie reprezentate în orăşelele miniere din Yorkshire şi Durham. Îşi notă să cerceteze, cu toată asprimea, de ce Hugo Heywood, responsabilul secţiei de dramă, socotise nimerit să-i trimită cererea. Una era să fii convins, ca Heywood, că numai poezia poate salva teatrul, şi alta să-ţi imaginezi că minerii din Yorkshire şi Durham se dau în vînt după piese religioase în versuri, jucate de două actriţe bătrîne şi zmintite şi de şase tinerei nu cu mult mai talentaţi decît nişte artişti amatori. Erau momente cînd, în ciuda optimismului său, a solidelor lui principii liberale şi a credinţei într-un progres treptat dar sigur, sir George simţea că lumea începe să-şi iasă din minţi. Unul din aceste momente părea să se fi ivit acum. Iar sosirea lui Tim Kemp nu contribuia cîtuşi de puţin la restabilirea sentimentului de ordine şi de echilibru mintal.

Tim era un omuleţ rotofei, de vreo cincizeci de ani, cu nişte ochi mari, de copil, rotunzi şi albaştri ca un cer de vară, şi cu un păr sur şi cîrlionţat, cum au atîţia nebuni pe lumea asta. Era destul de curăţel, dar ruşinos de jerpelit,

cum nu se cuvenea să fie un slujbaş al Majestăţii Sale cu grad de director de colegiu, ci poate doar vreun vînzător ambulant de ierburi de leac. Sir George nu găsea la el nimic *dulce* şi *adorabil*. Şi nu se ştie de ce, concediul de boală petrecut în Irlanda îl făcuse să arate şi mai mic, mai jerpelit şi mai bizar, adăugîndu-i, parcă, un aer de spiriduş.

— Trebuie să-ţi mărturisesc, domnule Kemp, că pur şi simplu nu pricep nimic, se pomeni sir George vorbind.

Kemp se aşezase şi-şi aprinsese o pipă boantă, care ardea mocnit şi duhnea urît. Ignorînd remarca lui sir George şi vorbind ca de obicei încet şi răspicat, ceea ce-i sublinia şi mai mult afirmaţiile scandaloase, el începu :

— Ştiu că s-ar fi cuvenit să mă prezint încă azi dimineaţă. Dar casa de lîngă locuinţa mea s-a dovedit a fi un bordel, iar poliţia şi-a găsit să facă o descindere tocmai azi dimineaţă — ciudat moment şi-au ales, nu ţi se pare ? S-a produs o învălmăşeală de nedescris, aproape o panică, în care am fost cuprinşi şi noi, vecinii. Nu ştiu dacă ai idee cum arată Holland Park în aceste zile...

— Nu, domnule Kemp, şi te-aş ruga să nu vorbim despre asta. Ceea ce aş vrea să ştiu, este — ce cauţi aici ?

— Păi, nu ţi-a comunicat ministrul — adică vreau să spun George Dunne ? Nu ? Regret. O să-ţi scrie, de bună seamă. Te asigur că totul e-n ordine.

— Eşti sigur că n-ai fost transferat din nou la COMBA ? îl întrebă sir George, privindu-l cu oarecare speranţă.

— Absolut sigur. S-a vînturat şi ideea asta, dar eu am declarat fără înconjur că aş prefera să mă-ntorc la DISCUS. Mi se pare mult mai agreabilă munca de-aici, alături de oamenii dumitale. Şi, oricît ţi s-ar părea de ciudat, nu pot să-l sufăr pe Stratherrick, acest şarlatan scoţian, acest celt cinic şi ticălos.

Caracterizarea asta era atît de apropiată de propria lui opinie, încît sir George se înmuie subit :

— Bine, o să văd ce-i cu transferul dumitale, o să vorbesc cu Dunne. Nu spun că n-am putea să-ţi găsim un loc la noi, Kemp...

— A mai lucrat cineva de-aici la COMBA ?

— După ştiinţa mea nimeni.

— V-aş putea fi de folos...

Kemp îşi scoase pipa ca să poată zîmbi — un zîmbet ce i se încolăcea parcă în jurul buzelor.

Sir George pricepu la ce făcea aluzie Kemp, dar simţi că nu-i de demnitatea lui să coboare la acest nivel conspirativ.

— Uite ce e, Kemp, trebuie să te-ntreb un lucru — continui să bei ?

— Da, desigur. Gin. Rareori altceva. Dar nu mă-mbăt, dacă asta te interesează, dragul meu secretar general. Singura învinuire ce mi s-a adus vreodată — şi, după părerea mea, pe nedrept — este o anume iresponsabilitate, manifestată bunăoară în rîsetele mele spontane în timpul şedinţelor...

Sir George îl întrerupse, încruntat :

— Presupun că tot ginul e de vină, nu-i aşa?

— Ginul joacă, desigur, un anumit rol. Dar oare nu e ceva pozitiv, chiar din punctul de vedere al unei organizaţii ca DISCUS? Nu crezi că e bine ca un asemenea departament să beneficieze de opinia unui om sensibil şi inteligent, care are nevoie de mult gin ca să poată trăi într-o lume ca asta? Îţi închipui că i-ar strica să apeleze, în anumite momente, la judecata unui băutor de gin? Chiar dacă eşti de părere că e rău să bei atîta cît beau eu — da, e un viciu, mărturisesc! — aminteşte-ţi de înţeleptul duce de Viena al lui Shakespeare!

Ajuns aici, Kemp se aplecă puţin şi spuse, holbîndu-şi ochii albaştri, care începură să sclipească:

— „Chiar diavolul se cade-ades a fi
Cinstit în jilţu-i de văpaie".

Mi se face părul măciucă ori de cîte ori citesc versul ăsta din „După faptă şi răsplată", dar personal cred că înseamnă...

— Nu acum, Kemp! îi tăie vorba sir George cu arţag. În după-amiaza asta n-avem ce face cu „După faptă şi răsplată". Problema care se pune, acum, că te afli aici, este: ce facem cu dumneata?

Kemp îl privi mustrător, cu nişte ochi din care seninul se spulberase:

— Crezi chiar că-i o nenorocire? Te asigur că nu. Sînt un spirit intuitiv — spre deosebire de dumneata — şi simt că aş putea să-ţi fiu de mare folos.

— Să sperăm, zise sir George, enervat că-ncepuse să-i fie ruşine de sine însuşi. I-ai comuni-

cat lui Neil Jonson că te-ai întors la noi? Da? Foarte bine. Voi vorbi cu el şi cu şefii noştri de secţii. Cu asta, cred c-am terminat.

Peste vreo douăzeci de minute, după ce se risipiseră şi ultimele urme ale vizitei lui Kemp — duhoarea dulceagă de gin, cea acră de tutun prost şi un fel de influenţă tulbure şi nefastă, emanată de individ — sir George se pomeni din nou asaltat de bănuielile-i iniţiale.

— Nu pricep, îi spuse el doamnei Drayton. Dacă ministerul nu l-a vrut — ceea ce-i lesne de înţeles — atunci de ce nu l-a trimis înapoi la COMBA, unde Kemp lucrase înainte de a fi transferat la minister?

— Pentru că el preferă să lucreze la DISCUS, mi-a spus-o personal, răspunse ea cu o voce tandră, încă sub vraja lui Kemp.

— Mi-a spus-o şi mie, dar el îndrugă verzi şi uscate — e un iresponsabil. Nu, tot nu pricep treaba asta, şi nici nu-mi miroase a bine. Dar n-o să mă adresez ministerului. O să discut cu omul care, după părerea mea, a pus la cale toată istoria asta. Cheamă, te rog, la telefon COMBA şi spune-le că vreau să vorbesc cu sir Michael Stratherrick într-o chestiune urgentă.

La COMBA, însă, i se răspunse că sir Michael nu vine la birou în după-amiaza aceea. Sir George răcni în aparat — ştia că răcneşte, dar nu-i păsa:

— E ca un făcut! Ori de cîte ori încerc să vorbesc cu dumnealui, lipseşte de la birou tocmai atunci. Cum naiba îşi foloseşte după-amiezile?

2

Chiar în clipa cînd sir George formula această întrebare în biroul său din Russell Square, sir Michael se afla în apartamentul din Hampstead al lui Sir George, întins pe pat cu cravata într-o mînă și cu o țigară în cealaltă, întrebîndu-se dacă merită sau nu să se ducă pînă-n sufragerie după un pahar de *whisky and soda*. Alături, Alison, soția lui sir George, zăcea goală, sub o cuvertură de un roz ceva mai puțin aprins decît fața ei încinsă de actul iubirii. Era o femeie frumoasă, generos concepută și foarte senzuală, în ciuda faptului că mai toți bărbații o credeau frigidă, din pricina atitudinii rebarbative pe care știa s-o ia în societate. Sir Michael se afla aici tocmai din pricina senzualității ei ascunse : îi plăcea să-și pigmenteze viața amoroasă cu astfel de contraste și contradicții, să-și culeagă plăcerile acolo unde mai toți ceilalți vedeau doar o fortăreață într-un deșert.

Stînd așa, cu cravata în mînă, își dădu deodată seama că atitudinea lui nu părea prea inteligentă. Se smulse din intimitatea femeii — recunoscătoare numai trupește, căci mintea ei era încă amorțită — mormăind ceva despre COMBA și despre o întîlnire de afaceri și începu să se îmbrace, simulînd o oarecare vioiciune ; dar nu era în stare să se prefacă, ceea ce putea stîrni un comentariu capabil să jignească și să contrarieze un bărbat cînd se simte vlăguit, stors,

melancolic şi, deci, vulnerabil. Toate femeile sînt la fel, în afară de proastele autentice : vulnerabile ele însele, se simt abandonate — pentru că nici o declaraţie de devotament, nici o garanţie afectivă şi intelectuală nu urmează după consumarea unui act care, o dată ce nu mai au nevoie de el, începe să le apară ca un vicleşug masculin ; şi toate au accese de furie, o furie care nu e de loc oarbă, de vreme ce, călăuzite de un instinct sigur, lovesc tocmai în golurile din eşafodul respectului de sine al oricărui bărbat. Pe scurt, sir Michael o cam încurcase.

— Pesemne că-s nebună ! începu ea.

— Scumpa mea Alison, amîndoi sîntem nebuni. Bei ceva ?

Vorbea pe tonul unui personaj dintr-o comedie de salon.

— Nu. Adică da, pentru că e limpede că tu vrei să bei. Leagă-ţi cravata şi pune-ţi haina înainte de-a coborî. Nu-i nimeni aici, fireşte, dar s-ar putea să te vadă cineva pe fereastră.

Se pomeni aşadar mergînd tîrîş, dar curînd îi fu scîrbă de sine însuşi şi începu să umble ţanţoş, aşa cum umbla probabil George Drake tot timpul în această casă, chiar cînd nevastă-sa îi respingea avansurile stîngace. Dar deşi îşi pusese haina şi cravata, sir Michael uitase să se încalţe şi foarte curînd descoperi că e o nesăbuinţă să umbli fără pantofi în picioare. După ce-şi scoase din picior o ţintă desprinsă din covor, se îndreptă şchiopătînd şi înjurînd spre sufragerie, o încăpere strîmtă şi mohorîtă, scăldată într-o lumină cafenie-verzuie şi bîntuită

de duhul tuturor meselor penibile pe care le adăpostise. Ajuns în fața bufetului, sir Michael se gîndi, în timp ce sorbea vîrtos din whisky-ul lui sir George, că sufrageria era dominată de gusturile unei femei originare din sudul Scoției, absolventă a colegiului St. Andrews. Se întoarse în dormitor la fel de neajutorat ca mai înainte.

— Da, sînt nebună, îl întîmpină Alison, în aceeași dispoziție sufletească. Mă uit la tine și nu pot pricepe ce m-a făcut să te socot vrednic de dragostea mea.

— N-am pretins niciodată că aș fi vrednic, orice-ar însemna acest cuvînt.

Ea nu-l luă în seamă. În lipsa lui, își pregătise un mic discurs în care nu era loc pentru întreruperi :

— Da, nu ești decît încă unul dintre acei escroci care împînzesc Scoția. Recunosc că ești foarte atrăgător la prima vedere. Dar e numai o aparență înșelătoare. Ai moștenit de la vreun strămoș din veacul al 18-lea, de la vreun iacobit[1] ruinat și romantic această înfățișare răvășită și patetică — la fel cum puteai moșteni foarte bine o pungă de tutun sau un pocal de argint. Curioase din fire, noi, femeile, ne întrebăm ce se ascunde în spatele acestei înfățișări și ne culcăm de cîteva ori înainte de a ne da seama că nu se ascunde nimic altceva decît dorința de a-ți umple după-amiezile libere cu încă o femeie, fără a-ți asuma vreo răspundere. Nu

---

[1] Iacobit — partizan al regelui Iacob al II-lea Stuart (1633—1701), care după detronarea sa (1688) a trăit pînă la sfîrșitul zilelor în exil în Franța.

zic că nu e nimic de tine, dar probabil că dorința ta are la bază mai degrabă vanitatea decît o senzualitate reală.

— S-ar putea să ai dreptate. (Continua să vorbească pe un ton lejer.) E și un pic de vanitate, fără îndoială. Și un pic de maliție, de asemenea. Precum și ceva care nu ține nici de una, nici de alta — ceva ancestral și adînc înrădăcinat: dorința de a cuceri femeia dușmanului.

— Zău? toate femeile cu care vă încurcați voi, bărbații, sînt nevestele dușmanilor voștri?

— E o trăsătură caracteristică englezilor. Dar acest plural al tău pare să se amplifice din ce în ce mai mult — auzi, toate femeile!... ca și cum ar fi vorba de zeci și sute de femei...

— Cine poate ști?!

Alison îi aruncă o privire tăioasă: avea niște ochi căprui pătimași, care-l cuceriseră încă de la început, înainte de a-i cunoaște firea aprigă și trupul cam lătăreț dar pietros.

— Pe trei dintre ele, ți le pot numi, urmă ea. Numai două mi-au făcut confidențe, dar pot băga mîna-n foc și pentru a treia. Ar trebui să ne organizăm într-o „Asociație a după-amiezelor lui Michael Stratherrick"... Deși n-ai merita-o: am începe să ne dăm seama, curînd — și nu din vanitate — că nu ții la nici una, pentru că ești pur și simplu incapabil de dragoste.

— Cred că ai dreptate. Eu sînt de vină, nu tu. Nu ajung niciodată la procesul de cristalizare, despre care vorbea Stendhal. Nu mi-a reușit niciodată, nici măcar cînd eram tînăr și

neghiob, şi n-o să-mi reuşească nici de-aci înainte.

...Nu peste multă vreme, dar în cu totul altfel de după-amieze, avea să-şi amintească de aceste cuvinte nesăbuite, cu care trufia lui o înfrunta pe pofticioasa dar implacabila-i zeiţă.

— Da, îmi sînteţi net superioare, toate şi îndeosebi tu, scumpa mea Alison !

— O, de-aş avea un magnetofon ca să-ţi pot servi înapoi cuvintele astea ! Nu eşti în stare să vorbeşti fără să adopţi tonul ăsta protector, care ascunde atîta dispreţ ! În definitiv, poate că ai dreptate. Ce proaste sîntem, să riscăm atîta pentru o nimica toată ! Fireşte, nici nouă nu ne lipseşte maliţia. Toţi soţii ăştia îmbrobodiţi, toţi englezii ăştia pe care-i prazi în după-amiezile cînd ei fac ceea ce s-ar cuveni şi tu să faci, adică să lucrezi — sînt, poate, cam prea solemni şi prea mulţumiţi de ei înşişi. Dar să ştii, Michael, că-ţi sînt net superiori ca oameni !

— Superiori în anumite privinţe, desigur, murmură el fără s-o privească.

— Bietul George e de o mie de ori mai bun ca tine ! Te-aş urî de-a binelea dacă-aş şti că eşti aici mai ales cu intenţia de a-ţi bate joc de George !

— Scoate-ţi din cap ideea asta, Alison ! protestă el, pentru prima oară cu hotărîre. Îmi închipui că George nu mă poate suferi — din toate motivele posibile pe care le-ar avea pentru a antipatiza pe cineva. Şi cum nu-şi pierde niciodată vremea scormonindu-şi creierii şi analizîndu-şi motivele, pentru că e totdeauna înclinat să-şi lege orice sentiment mai puternic de

vreo abstracţie scrisă cu majuscule — aşa cum legi un drapel de un băţ — îi face realmente plăcere să mă antipatizeze. Nu sînt anglo-saxon, ci celt — deci un tip vădit anormal ; fără să fiu funcţionar public, conduc un departament rival, înzestrat cu un personal mai bun decît al lui ; spre deosebire de el, îi înţeleg şi-i simpatizez pe artişti, mă port brutal cu femeile, şi aşa mai departe... Toate astea, draga mea Alison, le recunosc cu plăcere. Nu doresc cîtuşi de puţin să mă răfuiesc cu el, indiferent de rivalitatea dintre DISCUS şi COMBA. Ca şef al uneia dintre aceste două organizaţii, îl duşmănesc în calitate de şef al celeilalte, din simplul motiv că face o treabă anapoda şi duce, după părerea mea, o politică stupidă. Dar de fapt, ca om, cred că mai degrabă îl simpatizez.

— E mult mai capabil decît îţi închipui, Michael ! zise ea, pe un ton ceva mai blajin. Îl subestimezi numai pentru că eşti mai vioi şi mai şiret la minte şi pentru că ai mai puţine scrupule. Eşti aidoma tuturor veneticilor deştepţi şi vioi, care i-au subestimat timp de veacuri pe funcţionarii englezi de tipul lui George, pentru a se căi amarnic după aceea...

— Asta s-a întîmplat mai demult, draga mea Alison. Şi nu funcţionarii, ci banii şi flota au jucat rolul hotărîtor. Acum, nemaiavînd nici un atu...

— Lasă asta ! George are calităţi pe care tu le treci cu vederea, numai pentru că nu le înţelegi. Iar dacă e vorba de o luptă pe viaţă şi pe moarte între DISCUS şi COMBA...

— Mă tem că...

— Atunci, e probabil c-o să te învingă. Şi sper c-o să te învingă !

— Trebuie să plec, zise sir Michael şi, după ce-şi puse pantofii, se aplecă asupra ei. Ei bine, draga mea Alison...

— Mai bine să nu spui nimic ! Nu, n-am petrecut o după-amiază plăcută. Ceea ce am făcut, a fost pur şi simplu stupid, în împrejurările date, şi pe tine te-a nemulţumit, iar pe mine m-a scos din sărite. E ultima oară, să ştii !

Sir Michael n-avea maşină, dar pe orice vreme, în afară de furtună, îi făcea plăcere să meargă de la apartamentul său din Knightsbridge pînă la sediul COMBA din Princes Place, Mayfair, lîngă Shepherd Market. De ce să-şi bată capul cu toate complicaţiile absurde pe care le creează parcarea maşinilor ? Şi de ce să ţină morţiş să iasă din Londra cu maşina, cum fac atîţia imbecili în fiecare sîmbătă şi duminică, cînd mai există încă trenuri care te pot duce în condiţii mult mai bune ?

Ajuns pe Haverstock Hill, luă un taxi care-l duse în Mayfair, traversînd Londra pe o rază de cîteva mile, ce i se părură lipsite de personalitate şi semnificaţie — o imensă şi tristă harababură, ca o Americă lipsită de dinamism şi antren, sau ca o Europă care şi-ar fi pierdut civilizaţia şi veselia : un oraş care-şi păstra ruinele din timpul bombardamentelor, ca şi cum ar fi fost mormîntul eului său de altădată, cavoul propriei sale personalităţi şi identităţi.

Cînd îl văzu pe Chapman aşteptîndu-l, îi spuse cu toată drăgălăşenia de care era în stare :

— Îmi pare rău, Dudley. Ştiu că nu-i frumos din partea mea. Uit mereu că voi, ăştia însuraţi, aveţi familii la care abia aşteptaţi să vă-ntoarceţi. Nu ca mine, un burlac care n-are decît un apartament lugubru. Să nu crezi că încerc să fur din timpul vostru ; pur şi simplu mi-e silă să lucrez după-amiezile, încă de pe cînd studiam la Oxford. De aceea m-am obişnuit să mă-ntorc la birou tîrziu, cînd ceilalţi abia aşteaptă s-o şteargă acasă, ceea ce-i foarte normal... Hai să expediem repede lucrările curente. Le voi păstra doar pe cele care îmi închipui că necesită un răgaz de gîndire.

La sfîrşitul unei şedinţe de lucru destul de scurte, Dudley Chapman, un tip greoi, conştiincios, dar cu totul lipsit de ambiţie şi imaginaţie, schiţă un fel de rînjet, foarte vizibil pe faţa lui cărnoasă şi solemnă ca o bucată de muşchi la un banchet al primăriei.

— Ce-i, Dudley ? Am omis ceva ?

— Nu, sir Michael (directorul organizaţiei COMBA era familiar cu subalternii săi dar reuşise să descurajeze orice familiarism din partea lor). Dar mi-am adus aminte de ceva. În absenţa dumneavoastră a telefonat Dunne, de la Ministerul Învăţămîntului, şi mi-a spus că l-a trimis astăzi pe Tim Kemp înapoi la DISCUS.

— Mare scofală ! Oricum, aici nu l-aş fi reprimit. Dacă e nevoie de un beţiv la COMBA, prefer să fiu eu acela. Şi-apoi, Kemp mă antipatizează — Dumnezeu ştie de ce ! — deşi cred c-am fost mai îngăduitor cu el decît toţi şefii pe care i-a avut. Altceva ?

— Mai e ceva, sir Michael. Acum, după plecarea domnişoarei Tudor, avem nevoie de o altă stenodactilografă. Fireşte, am putea da un anunţ la mica publicitate. Sau aş putea să-l rog pe Dunne, sîntem doar prieteni buni...

Un zîmbet malițios lumină ochii verzui şi fața lungă şi smeadă a lui sir Michael :

— Da, Dudley, fă asta pentru mine. Întîi, întreabă-l pe Dunne cîți oameni are Drake la DISCUS. Dacă, aşa cum bănuiesc, are mai mulți decît noi, roagă-l pe Dunne să stăruie ca DISCUS să ne cedeze nouă o stenodactilografă. Vrei să-mi faci acest serviciu?

— Fireşte. Şi cred că Dunne se va preta. Dar are, oare, vreun rost?

— Sincer vorbind, nu. Dar aşa, de-al dracului... Nu-i spune, însă, nimic lui Dunne, oricît de buni prieteni ați fi. Spune-i doar că, după părerea mea, lucrăm în condiții dezavantajoase față de DISCUS, care are un personal mai numeros decît noi. Şi că eram cît pe ce să mă plîng oficial Lordului preşedinte, că Ministerul Învățămîntului nu respectă înțelegerea realizată. Sau spune-i tot ce crezi de cuviință. Eu, unul, urmăresc un singur scop — cu toate c-ar trebui să-mi fie ruşine — şi anume, să-l sîcîi pe bietul George Drake, deşi o fi, cred, destul de zdruncinat de întoarcerea lui Kemp. Uite-aşa, Dudley, vreau să mă amuz, şi te rog, dragul meu, să-mi dai o mînă de ajutor.

Şi sir Michael flutură o mînă la fel de uşoară şi de uşuratică precum tonul vocii sale; tot astfel cum vreunul dintre strămoşii săi va fi pornit la bătălie, mînat de o inconştientă do-

rință de autodistrugere. Nici măcar funcționarilor din administrația publică, din rîndurile cărora făcea parte Dudley Chapman, nu li se cere să aibă darul profeției. (Dacă Tim Kemp avea acest dar, era numai datorită beției.) De aceea, Chapman rămase cu zîmbetul pe buze ; fiind, personal, incapabil de maliție, era dispus s-o admire la un director — în afara orelor de serviciu. Nici o fărîmă de intuiție, nici o umbră de presentiment nu-l avertiză că sir Michael se arunca singur în prăpastie, atrăgînd asupră-și, cu acea flușturatică fluturare a mîinii, multe necazuri și umilințe, ba chiar deznădejde și chinuri.

— Cred că avem dreptul să ne distrăm nițel pe socoteala lui sir George Drake, zise sir Michael continuînd să surîdă.

3

Dac-ar fi avut măcar un pic de noroc cu subalternii săi de la DISCUS, sir George ar fi luat parte cu plăcere la ședința săptămînală, întocmai ca la alte ședințe similare care-i prilejuiseră satisfacție, chiar dacă nu le prezidase el însuși. Cu o ordine de zi rezonabilă și cu vreo cîțiva băieți buni și deștepți, o ședință poate

fi reconfortantă, ba chiar plăcută. Dar nu la DISCUS şi nu cu asemenea oameni.

Iată-l pe Gerald Spenser (secţia „Arte vizuale"), un tip cu un nas lung, cu un gît aşijderea şi cu un spaţiu foarte strîmt între ele, măcar că orificiul plasat în acest spaţiu putea să turuie la nesfîrşit fără să obosească. Individul acesta dispreţuia orice gen de artă pe care sir George era capabil să-l aprecieze şi-şi rezerva foarte redusa capacitate de admiraţie unor sculpturi ce semănau cu nişte piese de maşini şi unor picturi înfăţişînd parcă trupuri şi feţe omeneşti mîncate de viermi. Nicola Pembroke era o brunetă drăguţă şi aprigă din fire, o femeie realmente frumoasă, dar roaba fericită a unui soţ invalid — de profesie muzicolog — căruia-i slujea drept cîrjă în viaţă ; nu aprecia nimic în afară de muzica polifonică preclasică şi de cacofonia atonală contemporană, deşi judecînd după înfăţişarea ei, nu te-ai fi mirat s-o vezi într-un taraf de lăutari. Era apoi Hugo Heywood, cu înfăţişarea lui de actor romantic în mizerie, mai bine zis prăbuşit în propria-i osînză, un om îndeajuns de amabil, dar a cărui singură convingere fermă — că numai poezia e în stare să salveze teatrul — adusese deocamdată prea puţin folos atît secţiei de dramă pe care-o conducea la DISCUS, cît şi teatrului în general. Neil Jonson, responsabilul financiar şi administrativ şi adjunctul lui sir George, era un om extrem de capabil, dar întrucît îşi ratase, din pricina unui act capricios de revoltă, cariera în cadrul Ministerului de Finanţe şi fusese mutat la propria-i cerere ca director-adjunct la

DISCUS, acum nu se putea abţine să nu sprijine orice formă de răzvrătire, orice măsură în stare să contrarieze ordinea existentă ; în spatele strălucitoarei sale faţade de funcţionar conştiincios — şi nimeni nu-l întrecea în această privinţă la DISCUS, nici măcar sir George — se ascundea un rebel care complota şi ţinea discursuri incendiare.

Iar acum, la aceşti patru se adăugase — ca un fitil al dinamitei lor potenţiale — Tim Kemp, cu buzele-i surîzătoare în jurul pipei sale boante : o figură de budist japonez rătăcit în Holland Park... Sir George îi aruncă o privire de-a curmezişul mesei, dar se strădui să-şi fixeze ochii asupra ordinei de zi, conştient că nici o vrajă scornită de deznădejdea lui n-ar fi putut să înlăture, rînjetul cvasioriental de pe faţa aceea.

— La ce punct am ajuns ? A, da, la punctul cinci. Concertul Spike Andrewes. (Se încruntă rostind acest nume.) Nicola, problema asta e de resortul dumitale.

— Îl mai ţineţi minte pe Spike Andrewes, nu-i aşa ?

Sir George îl mai ţinea minte :

— E compozitorul acela care ne-a fost vîrît pe gît ? O adevărată pacoste ! Nu puteam să-l sufăr ! Dar de ce ne bate capul din nou ? Fii bună şi explică-ne, Nicola.

Doamna Pembroke îşi strivi ţigara în scrumieră, de parcă s-ar fi decis subit să se lase de fumat, apoi închise ochii o clipă şi, deschizîndu-i larg, începu :

— A scris Simfonia spațială pentru orchestră — pentru toată orchestra — două voci și cor. E o operă foarte ambițioasă — durează o oră și un sfert. Atît Orchestra Filarmonică cît și Orchestra Simfonică din Londra, sînt dispuse să o execute, fie la Festival Hall fie la Albert Hall, dar vor, firește, o garanție. E și normal, fiind vorba de o lucrare nouă și de asemenea dimensiuni. Spike a apelat la DISCUS și la COMBA, dar amîndouă l-au refuzat. Între timp i-a convins pe cei de la B.B.C. să dea jumătate din garanție, cu condiția ca noi să depunem cealaltă jumătate — două sute de lire. Aranjamentul ăsta îi convine grozav, deoarece B.B.C. îi va înregistra simfonia în timpul concertului. De aceea a venit din nou la noi și a trebuit să discut ore întregi cu el. Am aflat, din întîmplare, că a trecut mai întîi pe la COMBA, unde-a fost din nou refuzat. Țin să adaug că soțul meu, care a citit partitura, susține că e o lucrare dificilă, nu pe deplin închegată, dar interesantă și demnă de a fi executată. Acum, cînd B.B.C. i-o susține, cred că merită să riscăm două sute de lire. Nu uitați că e vorba doar de o garanție pentru un eventual eșec. Dacă, însă, concertul are succes, s-ar putea să nu ne coste nimic.

— Îți mulțumesc, Nicola, zise sir George. Înainte de a cere părerea celorlalți, țin să spun că, după opinia mea, nu putem ignora în discuțiile noastre faptul că acest concert ne va costa două sute de lire.

— Așa e, adeveri Hugo Heywood. Vom pierde două sute de lire. Mai mult ca sigur că

orchestra, oricare ar fi ea, nu va executa integral lucrarea, ceea ce-l va face pe compozitor să ne ceară curînd sprijinul pentru o execuție integrală. Și-apoi, ce rost are să patronăm un concert unic, fără nici o perspectivă de a fi repetat și un autor lipsit de activitate creatoare susținută ? Sînt împotrivă !

— Și eu la fel, zise Spenser, laconic pentru prima oară în cariera lui.

— Eu însă, sînt de altă părere, domnule președinte, grăi Neil Jonson. Consider că acesta e pentru noi un prilej de a ne scoate în evidență, după refuzul celor de la COMBA. Chiar dacă vom pierde întreaga garanție, vom obține o publicitate prielnică instituției noastre, care nu va avea decît de cîștigat apărînd alături de B.B.C., de criticii muzicali și de toți ceilalți factori interesați în acest concert. Sînt pentru, domnule președinte !

Sir George îi aruncă o privire iscoditoare lui Kemp, care vorbi, adresîndu-se Nicolei Pembroke :

— Acest Spike Andrewes ți-e simpatic, Nicola ?

— Nu pot să-l sufăr. Dar asta nu dovedește nimic. Probabil că l-aș fi detestat și pe Beethoven !

— Beethoven i-a binecuvîntat, în ceasul morții, pe englezi și Filarmonica lor, zise Kemp. Cine mai binecuvîntează oare astăzi pe cineva ? Și cine merită oare să fie binecuvîntat ? Filarmonica i-a trimis lui Beethoven o sută de lire avans în contul concertului dat în folosul său. Asta însemna pe atunci cel puțin cît o mie

cinci sute de lire de-ale noastre. De ce ne închipuim că...

— Domnule Kemp, îl întrerupse sir George, fără a-şi ascunde enervarea, dacă ai ceva de spus în legătură cu această garanţie...

— A, da, sînt pentru!

— Deci, pînă-n prezent, trei pentru şi doi contra. Şi eu sînt contra, adăugă sir George, rotindu-şi privirea severă. Şi mă văd silit, pentru prima oară, să-mi exercit privilegiul: respingem această nouă cerere a domnului Andrewes!

— Sir George! exclamă Nicola Pembroke, vădit necăjită de această decizie. N-aţi vrea să-i comunicaţi personal, în scris, la nivel înalt, ca să spun aşa?

Sir George ridică din sprîncene şi rosti, pe un ton superior:

— Deşi nu cred că e cazul şi nu văd întrucît un individ ca Spike Andrewes se poate situa la acest nivel, îi voi răspunde, ca să-ţi fac plăcere. Doamnă Drayton, notează-ţi: scrisoare către Andrewes. Şi-acum, să trecem la punctul şase — expoziţia Ned Greene.

Gerald Spenser, care fusese redus la tăcere pînă atunci, se ridică în picioare: cu gîtul şi nasul lui lung, părea un animal fabulos. În spaţiul tenebros dintre nas şi gît, buzele lui aproape invizibile, făcute parcă din cauciuc alb, se strîngeau şi se desfăceau, şuierînd şi scuipînd:

— Socot că e o chestiune foarte importantă. Ned Greene a trăit în ultimii zece ani în Franţa. În curînd va deschide o expoziţie personală la

Galeriile Baro — prima lui expoziţie după ani şi ani de absenţă. Lucien Baro, pe care l-am considerat totdeauna o persoană demnă de încredere, mă asigură că va fi o senzaţie. Nici una din pînzele ce vor fi expuse nu va fi evaluată sub două mii de lire. Baro spune că le-ar putea vinde şi fără expoziţie la preţul acesta, dar organizează expoziţia pentru prestigiul Galeriilor. Mie personal, opera lui Ned Greene nu-mi spune mare lucru. Prea e un compromis între pictura figurativă şi cea abstractă — ceva în genul lui Villon sau de Stael[1] — dar e făcută cu o colosală energie şi convingere şi cu un cromatism ardent, ceea ce explică de ce toţi colecţionarii lipsiţi de un discernămînt riguros se dau în vînt după el. Greene va veni să-şi vadă expoziţia, iar Lucien Baro mi-a promis că-mi va anunţa data sosirii lui şi că ne va înlesni o întîlnire. E un lucru extrem de important, pentru că Greene e un tip foarte dificil, un timid care detestă publicitatea şi viaţa socială obişnuită — un artist în genul lui Turner[2], care prefera anonimatul. Şi-acum, se pune chestiunea cea mai importantă, de o importanţă cu adevărat capitală...

Spenser se opri, ca să respire.

— Aoleu! exclamă Neil Jonson, care nu-l putea suferi pe Spenser.

---

[1] *Jacques Villon* (n. 1875), pictor francez de tendinţă abstracţionistă. *Nicolas de Stael* (1914—1955), pictor francez, unul dintre principalii reprezentanţi ai abstracţionismului.

[2] *J. M. W. Turner* (1775—1851), pictor şi gravor englez, peisagist şi colorist strălucit.

— Iată despre ce este vorba, urmă acesta. De îndată ce soseşte Greene, vom căuta să ne înţelegem cu el ca să-i organizăm o expoziţie patronată de DISCUS. Baro spune că Greene ne va da probabil consimţămîntul. O asemenea expoziţie ar permite publicului să vadă lucrări de-ale sale aflate în prezent în diverse colecţii particulare. DISCUS i-ar oferi şansa unei mari expoziţii personale într-un moment deosebit de oportun, cînd COMBA nu va putea să se amestece. Baro s-a certat cu Cecil Tarlton, şeful secţiei lor de arte vizuale. Baro mai spune că Greene îl antipatizează pe Michael Stratherrick, încă de pe vremea cînd acesta era cel care se ocupa de artele vizuale. Aşa că avem toate şansele. Ei, ce ziceţi de ideea mea, nu-i aşa că-i grozavă ?

Sir George se situă în fruntea corului de glasuri aprobatoare. După ce-i dădu dispoziţii lui Spenser şi secţiei sale să treacă la organizarea expoziţiei Ned Greene, adăugă :

— Voi avea grijă să dispui de întreaga autoritate cuvenită, dar aş vrea ca îndată ce Baro îţi va comunica ziua sosirii lui Greene şi adresa lui, să discut eu cu el despre expoziţie. Cred că e o chestiune destul de importantă pentru DISCUS ca să merite o discuţie la cel mai înalt nivel, nu-i aşa ?

Adunarea se declară de acord. Dar, spre supărarea lui sir George, Kemp avu şi aici ceva de spus :

— Va să zică, o să-l vezi personal pe Ned Greene, domnule secretar general ?

— Da, asta e intenţia mea, domnule Kemp, i-o tăie sir George. Ai ceva de obiectat ?

Ironia era evidentă, dar adunarea nu păru s-o guste. Cu aerul candid şi distrat al unui filozof chinez cocoţat pe vîrful unui munte, Kemp răspunse :

— Fireşte, nu am căderea să obiectez, dar nu te-aş sfătui să ai o întrevedere cu Ned Greene. L-am cunoscut foarte bine pe vremuri, înainte de a se fi stabilit în Franţa. S-ar putea ca întrevederea cu el să ţi se pară destul de... dificilă.

— Crezi ? Zici că l-ai cunoscut bine şi că ai temeiuri serioase să te îndoieşti că voi putea să mă înţeleg cu el, deşi, în definitiv, e vorba de o propunere atît de măgulitoare ?

Această întrebare, destul de greu de formulat, fu rostită pe un ton ameninţător. Faţa lui Kemp se încreţi puţin, iar ochii i se îngustară, adumbrindu-se :

— Am temeiuri care mie mi se par foarte serioase. Dar s-ar putea, desigur, să greşesc. Totuşi, cunoscîndu-l pe Greene, nu te sfătuiesc...

Sir George şovăi o clipă, apoi îşi urmări cu privirea degetul ce se mişca pe ordinea de zi : cu patru puncte mai departe, se găsi în situaţia de a se răzbuna pe Kemp pentru această inutilă şi impertinentă intervenţie.

— Proiectul Bodley-Cobham, anunţă el pe un ton de adîncă plictiseală, ca şi cum ar fi refuzat pentru a mia oară să dea o mînă de ajutor la ridicarea de pe masă a unui elefant mort. E ceva nou în chestiunea asta, Neil ?

— Nu, domnule preşedinte. Am primit cîteva telefoane de la lady Bodley-Cobham, dar n-am avut timp şi nici chef, recunosc, s-o revăd. De altfel, tot degeaba ar fi fost. După cum v-am mai spus, lady Bodley-Cobham mă detestă. Dar nu cred c-ar trebui să abandonăm complet problema, pentru că baba ar putea să se ducă la COMBA, dacă nu cumva s-a şi dus. N-ar strica, poate, să se ocupe de ea cineva din secţia noastră. Dar nu o femeie, ci un bărbat. Dumneaei urăşte femeile.

— În regulă, Neil. Ţi-o luăm de pe umeri, deşi e păcat că nu putem să tratăm cu ea la acest nivel. Şi sir George îşi roti privirea în jurul mesei, apoi, cu un surîs maliţios, şi-o aţinti asupra lui Kemp : întrucît proiectul Bodley-Cobham a apărut după ultima dumitale demisie de la noi, dă-mi voie, domnule Kemp, să-ţi explic pe scurt despre ce e vorba. Lady Bodley-Cobham e o văduvă bătrînă, foarte bogată şi excentrică, ba chiar nebună — mai degrabă din punct de vedere social decît juridic — care ar dori să facă un gest generos pentru artă. I-a venit ideea, care ne-a costat pînă acum o groază de timp şi de hîrtie, să transforme un imens castel de-al ei într-o casă de creaţie pentru artişti. Pînă-n prezent însă, propunerile ei au fost destul de nerezonabile şi ori de cîte ori i-am oferit vreun plan practic, ni l-a respins pe loc. Cum dumneata eşti singurul dintre cei prezenţi, care nu răspunzi de vreo secţie a departamentului nostru, ce-ar fi să te ocupi de proiectul Bodley-Cobham ?...

— Cu dragă inimă, sir George! De ce nu?... zise Kemp. Şi se întoarse cu zîmbetul pe buze spre Neil Jonson: Să-mi dai, te rog, toată documentaţia respectivă.

— Ţi-o dau, Tim. Dar te previn că o să-ţi cam umple biroul.

— Iar eu, se amestecă în vorbă Nicola Pembroke, te previn că bătrîna e scrîntită rău — am văzut-o o dată şi mi-a ajuns!

— Îţi mulţumesc, dragă Nicola. Dar nu de nebuni mi-e frică mie, ci de oamenii care trec drept normali.

— Să trecem la punctul următor! zise sir George. Apropo, de ce nu se află aci domnişoara Walsingham?

O clipă rămaseră nedumeriţi toţi, în afară de Kemp, care spuse:

— S-a dus la dentist. A chemat-o pe neaşteptate la telefon, ca să-i spună că o poate primi. Din întîmplare mă aflam în biroul ei cînd a primit telefonul cu pricina.

— Da?! Ar fi trebuit să ne anunţe într-un fel, ca să-şi justifice absenţa de la şedinţă.

— Păi, v-a anunţat... prin mine. E vina mea, adăugă Kemp cu un glas şi cu o mutră ce nu vădeau cîtuşi de puţin că-i pare rău. Am uitat să vă comunic.

Sir George îi aruncă o privire mînioasă, apoi trecu, încruntat, la celelalte puncte rămase pe ordinea de zi. Din fericire — căci şi-ar fi putut lesne pierde cumpătul — şedinţa se termină fără a-i mai da prilejul vreunui schimb de cuvinte cu Kemp, care continua să-şi fumeze oribila pipă boantă, aţintindu-şi în gol ochii albaştri şi

nefăcînd nici cel mai mic efort pentru a da măcar impresia că ascultă ce se vorbește în jurul lui. Furios, sir George decise în sinea lui că acest Kemp e un parazit, care nu face decît să exercite o influență nefastă asupra celorlalți funcționari.

O dată cu ședința se sfîrși și dimineața. Zece minute mai tîrziu, după ce-i dictă bietei Joan Drayton cîteva însemnări, sir George o porni spre clubul unde-și lua masa, posomorît ca un general roman ce se-ntoarce din mijlocul unui trib teutonic. Era obsedat de Kemp. După ce izbuti să și-l scoată din cap, începu să se frămînte din pricina neveste-si, Alison. Cu spiritul ei de contradicție și cu firea ei sucită, de femeie veșnic schimbătoare și supusă unor toane ce depășeau înțelegerea unui om rațional, Alison, care-i luase cîndva apărarea lui Stratherrick și care nu vedea în rivalitatea dintre DISCUS și COMBA decît o joacă de copii, spunîndu-i mereu că prea lua în serios lucrurile și pe sine însuși, — trecuse deodată, fără vreo rațiune aparentă, la extrema cealaltă. De la o vreme, îi tot reproșa, de dimineață pînă seara, că se poartă prea frumos cu Stratherrick, care nu-i decît un impostor de duzină, ce-și petrece tot timpul alergînd după femei (aflase de la altele), că a sosit vremea ca DISCUS să înlăture COMBA și că el, George Drake, se arată prea indulgent și prea moale, în loc să-și exercite din plin talentul de conducător. Reproșurile ei nu fuseseră fără efect asupra lui în timpul ședinței de azi dimineață: bunăoară, hotărîrile lui brusce — de a respinge cererea acelui ne-

norocit compozitor Andrewes, de a sta de vorbă personal cu Ned Greene, de a-l încărca pe Kemp cu încurcatul proiect Bodley-Cobham. Iar dacă Alison va fi dispusă să-l asculte, îi va descrie şedinţa, chiar astă-seară la cină. Trebui să recunoască, totuşi, că situaţia nu era pe de-a-ntregul satisfăcătoare : o umbră, cu neputinţă de identificat, stăruia undeva în mintea lui, aşa că la club sosi un sir George năuc şi mai degrabă nefericit, care acceptă un păhărel de „dry sherry" din partea lui Wilkinson, secretar adjunct la Ministerul Combustibilului şi Energiei.

4

Sir Michael era plictisit. Avea oroare de şedinţe şi le ţinea numai din pricină că funcţionarii superiori de la COMBA erau mari amatori de şedinţe. Bieţii oameni încă nu pricepuseră că Londra nu-i un oraş în care un discurs oficial poate rezolva o chestiune cît de cît importantă ; la Londra, puterea se exercită prin ocheade, prin aluzii, prin semne făcute cu cotul, prin şuşoteli pe la colţurile vreunui club, sau printr-o remarcă somnoroasă scăpată după cină, la a doua ceaşcă de cafea. Iar nevinovaţii ăştia ră-

mîneau treji pînă la ultimul punct de pe ordinea de zi! Dudley Chapman, cu fața lui pătrată, ca o halcă de carne ; Jim Marlowe, responsabilul financiar, căruia îi străluceau ochii la fiecare subvenție nenorocită pe care-o acorda COMBA, ca și cum ar fi fost vorba de fonduri destinate fabricării vreunei inutile rachete gigantice ; Cecil Tarlton, acest smiorcăit care-și vîra nasul delicat în Artele vizuale ; Jeff Byrd, un om de nădejde, conștiincios și sensibil, dar handicapat de incapacitatea sa de a-i înțelege pe oamenii de teatru cu care avea de-a face ; Edith Frobisher, cu profilul ei elin și cu prostia ei solemnă ; și, în sfîrșit, Edgar Hawkins, cu aerul lui de fost campion de box la categoria muscă, devenit un soi de expert în materie de ceramică chinezească timpurie și șef al serviciului de relații, deși în această ultimă calitate era, în ciuda necontenitelor și neobositelor sale strădanii, la fel de potrivit ca o domnișoară bătrînă complet surdă. Așezată ceva mai la o parte, dar în spatele lui sir Michael, pentru a-i prinde din zbor fiece cuvințel, se afla miss Tilney, secretara lui, aleasă înadins — sir Michael era convins de asta — pentru totala ei lipsă de farmec feminin : bondoacă și grasă, semănînd cu Ibsen — un Ibsen bărbierit la repezeală. Ca de obicei, răsufla zgomotos deasupra carnetului de însemnări... Sir Michael nu se gîndise niciodată că ar fi putut face o alegere mai înțeleaptă luîndu-și ca secretară o femeie tînără, cît de cît drăguță — care să fie logodită, măritată sau cel puțin îndrăgostită de cineva. Pe cînd miss Tilney, care era bondoacă, grasă și

ibseniană, avea totuşi o inimă, iar în inima asta nutrea o teribilă pasiune pentru sir Michael Stratherrick.

— Dragă Edith, rosti acesta zîmbind către miss Frobisher, de data asta nu trebuie numai să-l refuzăm din nou pe acest Spike Andrewes, ci s-o facem la modul cel mai jignitor cu putinţă, ca să nu mai auzim niciodată de el.

— Domnule director, ştiu mai bine decît oricine că e o pacoste. Şi i-am şi spus, de două ori pîn-acum, că nu-l putem ajuta cu nimic. Dar nu cred că e cazul să fim nepoliticoşi cu el.

Şi miss Frobisher, ale cărei severe trăsături clasice nu-i îngăduiau nici o strîmbătură din nas sau din gură, îşi înclină patetic capul spre dreapta.

— Vrei să spui că *dumneata* nu doreşti să fii nepoliticoasă cu el, Edith. Foarte bine : o să fiu eu în locul dumitale. Adu-mi aminte, miss Tilney, să-i scriu domnului Spike Andrewes o misivă scurtă, dar usturătoare. Şi-acum, ce urmează ? Litografiile pentru Sunderland ? Ce crezi că ar trebui să facem, Cecil ?

Ceva mai tîrziu, după ce fusese parcursă o bună parte din ordinea de zi şi după ce sir Michael rezolvase dintr-o lovitură de condei un vechi punct, privitor la studenţii din Pakistan, ridică un deget acuzator spre Dudley Chapman şi-i spuse :

— Dumneata eşti cel care ai introdus acest punct, Dudley ?... Proiectul Bodley-Cobham ? Aud pentru prima oară de aşa ceva. Despre ce e vorba ?

— Înainte de a vă inoportuna cu problema asta, am vrut să cercetez personal situaţia, răspunse Chapman. Proiectul ne oferă ocazia de a smulge ceva celor de la DISCUS, care par să se fi încurcat rău în treaba asta. Îndeosebi amicul nostru Neil Jonson, pe cît reiese din scrisoarea pe care am primit-o de la doamna Bodley-Cobham.

Şi flutură scrisoarea, pentru a dovedi că lady Bodley-Cobham nu era o invenţie de-a lui.

— E o scrisoare lungă şi cam încîlcită, aşa că daţi-mi voie să vă fac un rezumat.

— Da, Dudley, un rezumat, ba chiar un rezumat al rezumatului, dacă se poate, spuse sir Michael cufundîndu-se în fotoliu: părea mai întunecat, mai nobil şi mai chinuit ca oricînd — imagine perfectă a ultimului iacobit în exil.

— Pe cît îmi dau seama, lady Bodley-Cobham este foarte bogată — e văduva unui armator. Femeia asta, în vîrstă de peste şaptezeci de ani, e cam excentrică şi trăieşte retrasă. Ar dori, însă, să stea de vorbă cu noi în legătură cu planul ei de a face dintr-un castel în care nu mai locuieşte un soi de casă de creaţie pentru artişti. Îşi dă seama că ar costa-o mulţi bani, dar e dispusă să cheltuiască o sumă considerabilă, dacă planul ei ar fi acceptat oficial. Se tocmeşte de peste un an cu DISCUS şi acum ni s-a adresat nouă, pentru că DISCUS i-l tot trimite pe Neil Jonson, pe care nu-l poate suferi.

— Drake nu se ocupă personal de ea ?

— Nu, n-a văzut-o niciodată — ea locuieşte în Berkshire şi nu vine pe la Londra, ceea ce şi explică de ce nu s-a înţeles cu DISCUS. Caste-

lul pe care ar dori să-l pună la dispoziția artiștilor se află undeva în Derbyshire... și pare să fie imens. Încă nu e cazul să ne facem planuri, dar sînt ferm încredințat, domnule director, că unul dintre noi ar trebui să se ducă s-o vadă, mai ales acum, cînd pare s-o fi rupt aproape definitiv cu DISCUS. Să nu trimitem, însă, în nici un caz o femeie. Lady Bodley-Cobham refuză să discute planul cu cineva de sex feminin. Numai cu bărbații stă de vorbă.

— Consider, și sînt convins că sînteți cu toții de aceeași părere, că instituția noastră trebuie să salveze acest plan, oricît de năstrușnic ar putea să ne pară în clipa de față. Sir Michael își roti capul, culegînd de jur împrejur priviri și murmure aprobatoare. La urma urmelor, Berkshire nu-i chiar așa de departe. Îți trebuie o jumătate de zi ca s-ajungi acolo. Și ar fi grozav pentru noi să punem mîna pe acest proiect, după ce DISCUS a pierdut un an și mai bine cu discuții. Cred că unul dintre noi ar trebui să meargă la această doamnă Bodley-Cobham.

— Sir Michael, dumneavoastră trebuie să mergeți ! zise miss Frobisher. La cel mai înalt nivel, din capul locului ! Sînt sigură că tocmai aici au greșit cei de la DISCUS.

— Da, ai dreptate, cred că mă voi duce eu. Dudley, dă-mi te rog scrisoarea aceea, poate-mi va sugera cum să mă port cu bătrîna. Și acum, să continuăm.

O jumătate de oră mai tîrziu, după terminarea ședinței, Chapman îi înmînă scrisoarea și-i pomeni de stenodactilografă :

— Vă amintiţi că săptămîna trecută v-aţi exprimat dorinţa să le luăm ălora de la DISCUS o stenodactilografă, cu ajutorul lui Dunne de la minister ?

— Trebuie să recunosc c-am uitat, dar acum îmi amintesc — a fost o hotărîre nesăbuită, luată într-un moment de furie, probabil din îndemnul diavolului. Sper că n-a ieşit nimic din ea — sau te pomeneşti că da ?

— Ne trimit o fată, săptămîna viitoare. Una din nenumăratele dactilografe ale ministerului, abia de curînd angajată la DISCUS. Nu ne-ar transfera-o cred, atît de uşor dacă secretarul general ar fi la curent, dar am impresia că nu i-au spus nimic lui sir George. Tim Kemp mi-a comunicat ieri prin telefon că fata va veni la noi săptămîna viitoare.

— Kemp ? Dacă el este cel care se ocupă de transferul ăsta, săptămîna viitoare ne vom pomeni cu un soi de monstru feminin. Dar treaba asta te priveşte personal, Dudley. Ai grijă, totuşi, s-o trimiţi înapoi dacă nu-i bună de nimic. Nu vreau ca pipernicitul ăla de Kemp să rîdă de noi în fiece cîrciumă din Londra. Şi-acum, lasă-mă să meditez la scrisoarea bătrînei ăsteia, cum naiba o cheamă...

Chiar în acel moment, Kemp discuta cu Nicola Pembroke despre stenodactilografa ce urma să fie transferată de la DISCUS la COMBA.

— Săptămîna trecută a lucrat două zile pentru mine, spunea Nicola. E o fată foarte drăguţă, după cum cred c-ai observat, Timmy. Îţi cam place să te uiţi la fete, nu-i aşa ?

— Sigur că da. Un bărbat care nu se uită la fete și nu le apreciază pe cele drăguțe, e ca și mort. Dar vine o vreme — și pentru mine a și venit — cînd le poți aprecia chiar fără să le dorești. Vorbește-mi, însă, mai departe despre micuța Shirley.

— E frumușică, deși de o frumusețe cam suburbană, și nu-i cine știe ce isteață și scăpărătoare. Ne putem dispensa de ea, cu toate că, personal, aș trimite la COMBA altă stenodactilografă, mai ales pe aia care miroase urît. (Tim Kemp scutură din cap.) Dragul meu Timmy, văd că pui ceva la cale — ți se citește în frumoșii tăi ochi albaștri. De ce trebuie neapărat Shirley, și nu altă fată, să meargă la COMBA ?

— Fata ia masa cu mine, zise Kemp, care se pricepea să ocolească răspunsul la astfel de întrebări.

— Cum așa ? De cînd obișnuiești tu să mănînci la prînz ?

— Personal mă mulțumesc cu un sandviș, dar o să-i comand fetei o porție mare de plăcintă și un munte de salată. Pe urmă, o să-i explic ce-i cu COMBA.

— Să-i explici, ce ? Nu pricep ce rost are toată povestea asta, Timmy !

— Probabil că n-are nici un rost, zise Kemp, evaziv. Dar i-aș putea dezvălui cîteva lucruri pe care s-ar bucura, cred, să le afle...

În adîncul ochilor mari, negri-arămii ai Nicolei scăpără o lumină :

— Văd eu că n-ai să-mi dezvălui nimic acum, ticălosule ! Dar îmi promiți că-mi vei spune altădată ? Dacă nu, mă duc drept la Neil

Jonson şi-i spun că nu-s de acord să o trimiteţi pe Shirley Essex la COMBA. Ei, îmi promiţi, Timmy ?

El îi promise. O oră mai tîrziu, aşezat la o măsuţă rotundă, în faţa unui sandviş pe jumătate consumat şi a unui gin dublu, o privea pe miss Shirley Essex, care ataca sistematic şi cu pricepere o plăcintă cu şuncă şi carne de viţel, o salată imensă, o chiflă cu unt şi un pahar cu suc de grapefruit. Era, vădit, o fată normală, cu apetituri normale. Vorbele ei şi felul cum le rostea nu evocau altceva decît suburbiile din nordul Londrei unde-şi petrecuse cei douăzeci şi doi de ani de viaţă. Un orb n-ar fi putut s-o deosebească de celelalte zece mii de stenodactilografe care se înghesuiau de două ori pe zi în metroul din nord. Dar înfăţişarea ei era uluitoare ; iar Kemp se gîndi cît de nedreaptă fusese Nicola Pembroke pomenind numai în treacăt de această înfăţişare. Cine ştie ce ereditate capricioasă sau ce alchimie biologică se pusese în mişcare în căsuţa aceea din nordul Londrei, cînd domnul şi doamna Essex o zămisliseră pe Shirley. Era una dintre puţinele femei tinere care trezesc în ochii bărbaţilor simţitori o imagine spiritualizată. Părul ei des şi moale, de culoarea aurului vechi, era despărţit în două printr-o cărare şi se aduna la ceafă într-un coc bogat ; ochii uşor piezişi, alungiţi şi căprui, cu reflexe verzi, erau parcă ai unei prinţese dintr-o rasă dispărută, aşteptînd să fie dezgropată de sub ruine ciclopeene, într-o junglă ; ochii aceştia puteau foarte bine să fie şi ai unei fiice de rege din poveste, ai unei nereide plutind spre

un marinar înecat, sau ai unei silfide păzite de duhuri în vreun turn din Arabia. E adevărat că vocabularul ei era influențat de școala secundară și de cursurile de stenodactilografie, iar subiectele de conversație erau împrumutate din revistele săptămînale pentru femei și din programele de televiziune, dar pentru un bărbat care-și credea mai degrabă ochilor decît urechilor privirea fetei venea parcă din mitologie. Kemp, care-o vedea pentru prima oară, se felicita în gînd pentru hotărîrea lui spontană, pentru intuiția pe care-o avusese, că în naiada asta care înfuleca plăcintă și salată într-o cîrciumă se ascundea o armă eficace pentru războiul dintre DISCUS și COMBA, un delicios proiectil interdepartamental.

— Nu-i așa, domnișoară Essex, că-i un local respectabil ? zise el, continuînd o conversație ce i se părea lui însuși exagerat de paternă sau pur și simplu idioată.

Fata își exprimase unele îndoieli în privința cîrciumii.

— Da, e un local destul de convenabil la ora prînzului, deși s-ar putea ca spre seară să fie cam aglomerat. Iar plăcinta e mult mai proaspătă aici decît în localul unde merg de obicei. Vă mulțumesc, domnule Kemp. Parcă voiați să-mi vorbiți despre ceva, nu-i așa ?

— Da, draga mea. Despre COMBA. Am lucrat acolo pe vremuri. Sînt singurul funcționar de la DISCUS care-ți poate vorbi despre COMBA. Nu-i așa că ai dori să știi cîte ceva despre oamenii de-acolo ? Sînt sigur că da, draga mea. Ei bine, află că spre deosebire de

cei de la DISCUS, sînt nişte oameni plicticoşi şi neinteresanţi. Cu o singură excepţie — dar o excepţie foarte importantă. Făcu o pauză, şi adăugă: Nu mai doreşti puţin suc de grapefruit? Nu? Dacă-mi permiţi, eu o să mai iau un păhărel de gin.

Cînd se întoarse de la bar, ea terminase de mîncat. Nu, nu voia să fumeze. Voia doar să-l audă vorbind despre excepţia aceea foarte importantă de la COMBA.

— A, da, desigur, zise Kemp. Despre asta vorbeam, nu-i aşa? Da, da. E vorba de directorul instituţiei, de sir Michael Stratherrick. Ştii ceva despre el, domnişoară Essex?

— Una din colegele mele de la minister spunea că-i un tip foarte bine, cam în genul lui Gregory Peck [1].

Kemp dădu de duşcă jumătate din gin, apoi spuse cu gravitate:

— Sir Michael este unul dintre cei mai frumoşi bărbaţi pe care-i cunosc. Înalt, brun, romantic, melancolic, şi totuşi plin de căldură şi strălucire cînd se uită la cineva care-l interesează — deşi trebuie să recunosc, domnişoară Essex, că eu nu l-am interesat niciodată. Nu, nu e căsătorit. A alergat după multe femei şi, fireşte, multe femei au alergat după el. În fond, nu e un om rău, cu toate că a fost adesea taxat drept un stricat, un ticălos. Aş spune mai degrabă că, în fond, e un tip singuratic şi nefericit, în ciuda nonşalanţei sale voioase şi a influentei sale poziţii de şef la COMBA.

---

[1] Cunoscut artist american de cinema.

Kemp îşi goli paharul şi, privindu-l cu uimire, îl puse pe masă, apoi îi aruncă o privire destul de severă domnişoarei Essex:

— Cînd lucram la COMBA, îmi puneam mereu întrebarea: oare dragostea unei femei, sau mai degrabă a unei fete simple dar inimoase, cu totul deosebită de mondenele sofisticate, cu care a avut de-a face... dar unde-am ajuns?

— Unde-aţi ajuns? îl îngînă domnişoara Essex fîstîcindu-se la auzul acestei întrebări, deşi îl ascultase cu cea mai mare atenţie. Nu ştiu, domnule Kemp, decît că m-aţi adus aici fără să-mi spuneţi că...

— A, da, uitasem începutul frazei. Iată despre ce e vorba: mă întreb dacă bărbatul acesta are realmente nevoie să iubească şi să fie iubit.

— Nu m-aş mira, zise domnişoara Essex, prosteşte, dar păstrîndu-şi înfăţişarea unei crăiese de dragul căreia un cavaler din vechime ar fi fost în stare să plece în căutarea Sfîntului Graal. Nu cunosc asemenea bărbaţi, dar citesc mereu despre ei. Şi ştiu, domnule Kemp, că iubirea îi poate transforma.

— Foarte justă observaţie, miss Essex. Totuşi, adăugă el, privind-o cu şi mai multă asprime, femeia, sau fata respectivă, oricine-ar fi ea, va trebui să-l ţină la distanţă atîta timp cît el nu-i va dovedi c-o iubeşte cu-adevărat. Încă o cucerire uşoară, încă o jucărie, n-ar face decît să-i adîncească singurătatea şi nefericirea, ar deveni mai cinic...

— Şi mai blazat! exclamă domnişoara Essex, cu înflăcărare.

— Ori căsătoria, ori nimic ! urmă Kemp, fulgerînd-o cu privirea, apoi spuse, pe un ton schimbat : Asta e tot ce-aveam să-ţi spun despre COMBA, draga mea, pentru că în fond COMBA se reduce la sir Michael. Şi-acum, dacă crezi că trebuie să te întorci la birou, nu te mai reţin. Din păcate, eu va trebui să mai rămîn. Am zărit la bar două-trei persoane cu care am ceva de vorbit. Îţi sînt extrem de îndatorat, draga mea, pentru că mi-ai ţinut companie.

— Plăcerea a fost a mea, domnule Kemp. Vă mulţumesc foarte mult pentru prînzul excelent şi pentru frumoasa conversaţie.

Şi spunînd acestea, naiada se ridică şi plecă. Kemp îi urmări din ochi traiectoria luminoasă şi simţi deodată că-i pare rău. Fireşte, nu pentru ea, şi nici pentru el însuşi (încetase de mult să mai nutrească asemenea sentimente faţă de propria-i persoană). Pentru prima oară de cînd îl cunoştea pe sir Michael Stratherrick îi păru rău pentru el.

5

Veni apoi dimineaţa vizitei la Mountgarret Camden, dimineaţă care-ar fi putut lesne crea un sentiment de solidaritate între conducătorii

celor două instituţii rivale, ambii fiind deopotrivă de loviţi de catastrofă. Dar în realitate fiecare dintre ei era, în mai mare măsură decît orice altceva, indignat de prezenţa celuilalt. După dimineaţa cu pricina, rivalitatea dintre COMBA şi DISCUS nu mai putu fi considerată ca „salutară" — potrivit unei expresii a Lordului preşedinte, care avea darul de a emite asemenea expresii strălucite. Ea deveni înverşunată şi aproape patologică, îndreptîndu-se spre dezastrul final.

Invitaţia îi fusese transmisă lui sir George de către Joan Drayton, care zîmbea cu toată gura pentru că Wally se întorsese cu o zi înainte. Invitaţia, înmînată de un curier, venea din partea lui Mountgarret Camden, care-l ruga pe sir George Drake să-i acorde o întîlnire chiar în dimineaţa aceea, la orele unsprezece şi jumătate precis, la hotelul „Gizzards".

— Nu-i aşa că-i grozav? exclamase doamna Drayton, care-şi îngăduia asemenea efuziuni în primele zile ale revenirilor lui Wally.

— Nu-mi dau seama, Joan, îi răspunsese sir George, care, ştiind despre întoarcerea lui Wally, tolera aceste efuziuni dar, pe de altă parte, refuza din principiu să-şi manifeste vreun sentiment sau măcar vreun interes neobişnuit. Roag-o pe doamna Pembroke să treacă pe la mine. S-ar putea ca ea să ştie despre ce e vorba.

Dar Nicola Pembroke nu ştia:

— Ştiu un singur lucru, sir George, şi anume că trebuie să vă duceţi.

Sir George simţise asta de la bun început, dar prefera să n-o spună.

— Da? Eşti de părere că trebuie să mă duc, Nicola? Dac-ar dori să discute despre muzică, te-ar fi putut chema pe dumneata, nu-i aşa? Şi-apoi, foloseşte un ton cam prea categoric, nu?

— E adevărat, dar nu uitaţi că-i bătrîn, un *mare* bătrîn, zise ea, săgetîndu-l cu privirea. Personal, nu m-aş sinchisi — şi ştiu că soţul meu e de aceeaşi părere — dacă n-aş mai avea niciodată prilejul de a-i auzi vreo compoziţie. L-am ascultat destul pe Mountgarret Camden, aşa cum l-am ascultat pe Strauss, pe Sibelius sau pe Elgar. Dar e vorba de un *gigant*, sir George! Şi mi se pare de-a dreptul fantastic că în clipa de faţă se află la hotelul „Gizzards" şi aşteaptă să vă vorbească. De la o vreme, vine foarte rar la Londra, iar dacă totuşi a venit, trebuie neapărat să vă duceţi să-l vedeţi.

— Nu crezi că ai putea merge în locul meu?

— Nu, de vreme ce spune că vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră. Eu n-aş putea să fac faţă. Şi-apoi, s-ar putea să aibă cine ştie ce propunere admirabilă, de colaborare cu DISCUS.

— Da, m-am gîndit şi eu la asta, spuse sir George, încercînd să-şi păstreze tonul reticent. Bine, atunci mă duc. Îţi mulţumesc, Nicola.

Apoi o chemase la telefon pe Alison, care continua să-şi manifeste antipatia faţă de sir Michael şi de COMBA — iar el făcuse greşeala (o greşeală prostească după cum avea să se vadă mai tîrziu) de a-i spune că această convorbire cu bătrînul Mountgarret Camden ar fi primul său atac în cadrul unei noi şi viguroase campanii. Alison se arătase, pentru prima oară, entu-

ziasmată. Spunea că-i place muzica lui Mountgarret Camden şi că-l venerează pe bătrînul compozitor :

— Să nu cumva să faci sau să spui vreo prostie. Nu uita, George, ce semnificaţie are întîlnirea asta. E ca şi cum te-ar fi convocat însuşi Brahms. Încearcă, zău, dragul meu, să-ţi dai seama...

Tot drumul pînă la „Gizzards", încercase să-şi dea seama şi, pînă la urmă, parcă reuşise.

Între timp, la Princes Place, în Mayfair, sir Michael avea o discuţie cu Edgar Hawkins, şeful serviciului de relaţii de la COMBA.

— Bătrînul Mountgarret Camden în persoană ! exclamase sir Michael, fără a încerca să-şi ascundă emoţia. Mă invită de urgenţă să mă-ntîlnesc cu el la unsprezece şi jumătate, la „Gizzards". Trebuie să plec în cîteva minute. N-am mai fost la „Gizzards" de ani de zile. Credeam c-a şi dispărut, în timpul bombardamentelor. „Gizzards"... Dumnezeule ! Am petrecut acolo o noapte grozavă, imediat după ce-am ieşit de la Oxford.

— Cu-o fată ? întrebă Hawkins, care, fiind burlac, avea un gust cam belferesc pentru anecdotele deocheate, dar nu prea porcoase. Acesta era unul dintre motivele pentru care-i plăcea să lucreze cu sir Michael, care arbora făţiş veleităţi abandonate de Hawkins.

— Ea şedea la o masă vecină în restaurantul hotelului, împreună cu soţul ei şi cu tatăl acestuia, amîndoi nişte oameni oribili, care-o sîcîiau. Deodată, în plină discuţie, s-a uitat la mine şi mi-a făcut cu ochiul. Ei bine, acesta a

fost începutul unei nopți cu totul neobișnuite... Dar să revenim la oile noastre, Edgar. Scoate-ți din cap oalele alea chinezești vechi. Octogenarul Mountgarret Camden, iată într-adevăr ceva nou ! Cînd era în plină putere creatoare, probabil că presa nu-i acorda nici măcar un paragraf. Ceea ce contează pentru presa londoneză e să supraviețuiești. Noutăți, Edgar, mereu alte noutăți !

— Îmi dau seama, firește. Dacă are cumva vreun proiect pe care dorește să-l discute cu dumneavoastră, fiți sigur că acest proiect se va bucura de publicitate.

Hawkins își lua în serios munca de responsabil cu relațiile și studia cu sîrg marile cotidiene populare.

— Cît e ceasul ? Trebuie să plec. Foarte bine, Edgar, e limpede că în această privință am luat-o înaintea celor de la DISCUS, așa că pregătește-te să faci publicitatea cuvenită.

— Vă întoarceți direct la birou, domnule director ? S-ar putea să fie nevoie de prezența dumneavoastră.

— Da, îți promit că mă-ntorc.

Cînd ajunse la „Gizzards", sir Michael își spuse că numai un bătrîn celebru și total nepăsător ca Mountgarret Camden era în stare să tragă la un asemenea hotel. Pe coridoarele-i strîmte și întortocheate se așterneau, prinse în vergele enorme, niște covoare orientale de un albastru și un roșu cumplit de țipătoare, iar în fața ușilor se vedeau lighenașe pentru apă caldă și tot felul de pantofi, care mai de care mai năstrușnici. Pereții erau vopsiți în același cafe-

niu monoton şi lugubru. Aceiaşi chelneri, paralizaţi acum de artritism şi învineţiţi de afecţiuni cardiace, se poticneau sub povara unor gigantice castroane acoperite cu capace metalice. Fetişcane buimace, venite din fundul Irlandei şi îmbrăcate în uniforme de cameriste, intrau şi ieşeau flecărind din odăi.

Ascensorul, tremurînd de furie senilă, îl duse pe sir Michael la etajul al treilea. Ajuns acolo, ocoli orbeşte primul colţ al coridorului şi... se ciocni nas în nas cu George Drake. Se uitară unul la altul cu o uimire ce se prefăcu curînd în scîrbă.

— Mountgarret Camden ? întrebă sir Michael.

— Da. Te-a chemat să vii la unsprezece şi jumătate ?

— Da, George. Dar nu ştiu de ce. Şi ca să fiu sincer, simt acum că treaba asta nu prea îmi place.

— Nici mie, spuse sir George, posomorît. Totuşi hai să-i căutăm camera. În partea asta nu e, m-am uitat.

În cele din urmă, o găsiră. Pe lîngă numeroasele mobile de mahon şi de pluş ultramarin, în cameră se aflau Mountgarret Camden înfăşurat într-un halat foarte vechi, şi Spike Andrewes — compozitorul care le dăduse la amîndoi atîta bătaie de cap. Mountgarret Camden le adresă cîteva cuvinte de bun venit, apoi se întoarse spre Andrewes, care tocmai se pregătea să plece, spre uşurarea celor doi :

— Domnule Andrewes, ai promisiunea mea, atît în ce priveşte garanţia, cît şi prezenţa mea

la concert. Nu-mi place să fac promisiuni, pentru că le ţin totdeauna. Nu uita, încearcă să obţii o repetiţie suplimentară — e necesară pentru cornii din *adagio*.

După plecarea lui Andrewes, bătrînul se întoarse cu paşi hotărîţi spre canapea, pe care se aşeză, umplînd-o aproape în întregime cu făptura-i mătăhăloasă. Apoi se uită posomorît la cei doi cavaleri, instalaţi în nişte fotolii joase, în faţa lui. Amîndoi se simţiseră stînjeniţi dînd cu ochii unul cu celălalt, apoi cu dobitocul acela de Andrewes, care avusese răgazul să le arunce o privire belicoasă. Şi fiecare din ei îşi spusese, în timp ce Mountgarret Camden îl conducea pe Andrewes spre uşă, că nu va răbda nici o ingerinţă prostească din partea bătrînului, care-i convocase cu atîta autoritate, ci i se va împotrivi, în ciuda vîrstei şi a prestigiului lui. Dar acum, sub privirea lui care se plimba de la unul la celălalt, hotărîrea lor începu să se clatine. Bătrînul Mountgarret Camden era, fără îndoială, un tip formidabil. Arăta uriaş, chiar sub povara anilor, ce părea să-i fi îndesat capul între umeri. Dar nu era numai asta. Desigur că la această impresie contribuia şi faima lui, faptul că-i cunoşteau încă de mici copii numele şi opera ; în plus, înfăţişarea şi felul lui de a fi îl făceau să pară unul dintre ultimii supravieţuitori ai unei seminţii de uriaşi, aflaţi încă în viaţă, într-o atmosferă necunoscută oamenilor cu care veneau zilnic în contact — oameni ahtiaţi să urce mereu spre vîrful piramidei sociale şi capabili în acest scop de orice tîrguială, ca să-şi dovedească lor înşile că există. Pe cînd acest bă-

trîn uriaş continua parcă să trăiască într-o epocă anterioară, respirînd un aer pe care Londra nu-şi mai putea îngădui să-l furnizeze. Simţindu-se mic, Sir Michael îşi dădu seama că primul lui gînd, cu care venise la „Gizzards“ (cînd se întrebase, dispreţuitor, ce-l făcea pe bătrîn să tragă tocmai acolo), se adeverise: Mountgarret Camden nu se sinchisea nici cît negru sub unghie nu numai de părerea oamenilor despre acest hotel, dar şi de aproape tot ceea ce sir Michael sau sir George socoteau a fi important.

— Nu sînt un om bogat, domnilor, începu bătrînul. (Avea un glas adînc şi gutural, care păstra ceva din hîrîiala omului crescut la ţară.) Cîtuşi de puţin. Dar i-am făgăduit tînărului Andrewes să-i fac rost de două sute de lire pentru garanţia de care are nevoie. Mi-am aruncat privirea asupra partiturii lui şi mă cam îndoiesc de valoarea ei, cu toate că s-ar putea, fireşte, ca ideile mele în materie de muzică să fie puţin învechite. Nu e genul de tînăr pe care-l agreez — e prea îndurerat de propria-i soartă, prea strident, prea nevropat, întocmai ca şi muzica lui. Dar trebuie să i se dea o şansă. Mi-a spus că a apelat de multe ori la organizaţiile voastre, ca să-l ajutaţi. Voi, însă, nu numai că i-aţi refuzat orice ajutor, dar i-aţi răspuns personal — mi-a arătat scrisorile — pe un ton condescendent, iar mai apoi de-a dreptul agresiv. De ce? Asta vreau să ştiu de la voi: *de ce?*

Şi spunînd acestea, îşi holbă la ei ochii bătrîni, cufundaţi în orbite: efectul produs asupră-le fu înspăimîntător, ca şi cum ar fi privit în fundul vreunui cazan diavolesc.

Sir George fu cel care răspunse, pe un ton şi într-un stil cît se poate de oficiale :

— Domnule Mountgarret Camden, sînt în măsură să vă asigur că cererea lui Andrewes a fost examinată cu cea mai mare atenţie, iar decizia de a nu i se acorda o subvenţie a fost luată doar...

Mai mult, însă, nu i se îngădui să vorbească, aşa că sir Michael fu bucuros că nu încercase să răspundă. Ceea ce-l opri pe sir George fu un fel de răget al bătrînului, un sunet nearticulat, urmat curînd de o ploaie de cuvinte :

— Pentru ce există oare organizaţiile astea jalnice ale voastre ? Pentru a restitui artelor o părticică infimă din banii storşi de către stat cetăţenilor, după ce toţi dobitocii ăia solemni au cheltuit cît au putut pentru fabricarea unor bombe, rachete şi avioane pe care nu le vor folosi niciodată, pentru construcţia unor drumuri pe care nişte imbecili să poată goni cu nouăzeci de mile pe oră şi pentru alte asemenea scopuri absurde. Da, organizaţiile voastre există pentru a ţine în viaţă un rudiment de cultură în acest paradis al afaceriştilor de mîna a doua, al birocraţilor şi al tembelilor cu caş la gură ! Ce, nu-i aşa ?

— Ba da, adeveri sir Michael, ţintuit de privirea de foc a bătrînului. Tocmai asta încercăm să facem...

— Foarte bine, încercaţi mai departe ! Iar dacă iluzia că sînteţi cineva vă e de folos, păstraţi-o. Dar nu-i mai vorbiţi şi nu-i mai scrieţi unuia ca Andrewes ca şi cum voi aţi fi cineva, iar el n-ar fi nimic — oricît de enervant ar fi

tipul. El e Bach, Mozart, Beethoven, Brahms. E *Muzica* — ce dracu! Chiar dacă ați mai trăi, fiecare dintre voi, încă o sută de ani, tot n-ați fi în stare să pricepeți ce speranțe, temeri, bucurii și suferințe cunoaște un compozitor, ce foc strălucitor îl mistuie de viu, ce chinuri îl frămîntă, ce adîncimi și ce culmi atinge, prin ce strădanii trece și ce simțiri îl însuflețesc. Pe cînd voi, ședeți liniștiți acolo, și dictați, și iscăliți afurisitele alea de scrisori idioate, fără s-aveți habar de nimic. Pînă și-un cimpanzeu ar putea fi dresat să facă treaba pe care-o faceți voi. Amîndoi v-ați purtat rău cu Andrewes, iar eu am fost nevoit să-i vin în ajutor, să nu uitați acest lucru! O fac discret și nimeni nu trebuie să afle. Dar dacă se mai întîmplă, vă previn c-o să dau totul în vileag, ca să afle întreaga lume, vă jur c-așa o să fac! Și cu asta, basta. Bună ziua, domnilor!

Și fără să le mai arunce o privire, bătrînul monstru apucă o partitură enormă și-și îngropă căpățîna în ea.

În drum spre lift, apoi în lift și după aceea în vestibulul întunecos și urît mirositor pe care-l străbătură pentru a ieși la aer, sir Michael și sir George nu schimbară o vorbă. Între ei nu se stabilise nici o legătură. Sir Michael și COMBA fuseseră umiliți, de față cu sir George și DISCUS. Sir George (DISCUS) fusese ridiculizat în prezența lui sir Michael (COMBA). În sufletul fiecăruia dintre ei, mînia stîrnită de bătrînul Mountgarret Camden se întorcea acum împotriva celuilalt și a organizației pe care-o reprezenta. Ducă-se dracului COMBA! La

naiba cu DISCUS! Fiecare dintre ei era convins că dezastrul suferit în dimineața asta, după atîtea mari speranțe, se produsese, de fapt, din vina celuilalt.

N-apucă bine sir George să intre în biroul său, că Nicola Pembroke se și repezi înăuntru. (Era, desigur, o politică greșită să promovezi femeile în posturi superioare celor pur administrative.)

— Ce-i nou? Ce se-aude? A fost minunat, nu-i așa?

— Nu! Bătrînul era supărat că nu ne-am purtat bine cu Andrewes. Supărat mai ales pe Stratherrick și pe COMBA. L-a muștruluit grozav, și pe bună dreptate, de altfel. Asta-i tot, Nicola. Am o mulțime de treburi azi dimineață. Cînd ieși, roag-o pe Joan să vină la mine.

Ieșind din biroul secretarului general, Nicola făcu un semn cu capul către Joan, strîmbîndu-se. Joan îi răspunse cu o strîmbătură asemănătoare. După care, amîndouă se simțiră mult mai bine.

Între timp, la COMBA, sir Michael îl găsise pe Edgar Hawkins, care-l aștepta în vestibul, cu obrajii îmbujorați de sentimentul victoriei:

— Domnule director, am aranjat totul. La două și jumătate, avem aici o conferință de presă.

— Înseamnă că mai ai timp s-o contramandezi, înainte de prînz. Și spune-le tuturor că lipsesc pînă mîine.

Sir Michael ieși, cu pași grăbiți, dar se ciocni nas în nas cu o fată ce-i stătea în drum. Bîiguind o scuză oarecare, avu totuși timp să observe că părul ei avea o nuanță ciudată de aur

vechi. La club, înainte de masă, schimbînd anecdote şi vorbe de duh, în tovărăşia a doi indivizi antipatici, bău trei pahare de whisky.

6

A doua zi dimineaţă, la ora cînd la DISCUS se lua cafeaua, Tim Kemp intră în biroul Nicolei Pembroke.

— Tim dragă, ieşi afară, te rog, îl întîmpină ea. Mă tulburi, iar eu trebuie neapărat să mă concentrez. Bietul sir George a păţit-o rău ieri cu muzica, iar eu trebuie acum să-l scot într-un fel sau altul din încurcătură, printr-o lovitură de teatru...

— Astea-s fleacuri, draga mea! o întrerupse Tim şi, aşezîndu-se, o privi pe deasupra pipei sale aprinse. Am veşti noi — de la COMBA.

Nicola se opri din ceea ce, oricum, tot nu făcea:

— De unde ştii ce se-ntîmplă acolo?

— Uiţi că am lucrat la ei...

— Nu, dragul meu, nu uit de loc. Dar ştii prea bine că te urau, aşa că...

— Numai şefii mă antipatizau, îi tăie vorba Tim, cu blîndeţe — se pricepea grozav să întrerupă pe cineva fără a ridica tonul. La trep-

tele inferioare eram destul de popular. De fapt, am la COMBA un fel de coloana a cincea. Principala mea legătură — o numesc astfel pentru atmosferă — mă cere la telefon sub numele de „Unchiul Walter". O face de obicei înainte de orele unsprezece. Obţin de la ea toate veştile, deşi pe unele dintre ele trebuie abia să le descifrez.

— În fond, eşti un mic ticălos, Tim. Nu ştiu, zău, de ce te iubesc atîta. Dar te iubesc, oare ?... Oricum, despre ce ştire-i vorba ?

— Sir Michael a înghiţit şi mai greu găluşca decît sir George. Jignit, fireşte, în amorul lui propriu. Azi dimineaţă, la Princes Place, s-a stîrnit o adevărată furtună, cu tunete şi fulgere. Se pare, de asemenea, că directorul suferă de o mahmureală deosebit de acută...

— Cum de ţi-a putut spune toate astea la telefon ?

— Avem un cod simplu. Tot ceea ce-mi comunică persoana în legătură cu căţeluşul ei Mistra, se referă bineînţeles la Michael Stratherrick.

— Niciodată nu-mi dau seama, Tim, cînd inventezi şi cînd nu, zise Nicola, pe un ton sceptic. Nu cumva vrei să spui că Shirley Essex, fata aia pe care le-ai plasat-o, e amestecată în povestea asta...

— Fireşte că nu. Ea n-ar şti cum să se descurce. Am trimis-o acolo în cu totul alt scop. Ceea ce voiam să-ţi spun, dragă Nicola, este că situaţia de la noi este numai cenuşie în comparaţie cu cea de la COMBA, unde domneşte doliul cel mai negru. Aşa că încetează să mai faci pe disperata.

— Toate astea-s foarte bune, dar va trebui să facem *ceva* care să-i fie pe plac bătrînului Mountgarret Camden. Poate — Doamne fereşte — să ajutăm Orchestra Simfonică din Londra să dea un „concert omagial“ ! Şi spunînd acestea, începu să aşeze hîrtiile pe birou, deşi ar fi trebuit să ştie că un vulpoi bătrîn ca Tim nu se lasă impresionat de asemenea gesturi. Aşa că urmă : Există un tip pe nume Denerk, care-a orchestrat o mulţime de lucrări pentru orgă ale lui Bach — ceva în genul lui Stokowsky — pfui !

— Nu-s de acord cu tine, mie-mi plac transcripţiile pentru orchestră.

— Nu se poate, Tim ! Sînt atît de *vulgare !*

— Mie îmi place puţină vulgaritate în muzică. Şi-apoi, o orchestră modernă completă face atîta zgomot ! E minunat...

— Bine, dar să-l supui pe Bach unui astfel de tratament ! Bietul Arthur începe să tremure şi să se strîmbe cînd aude de aşa ceva.

Tim nu se arătă de loc impresionat : după părerea lui — părere pe care nu i-o putea, desigur, împărtăşi Nicolei — soţul ei ajunsese un invalid tocmai din pricina acestor tremurături şi strîmbături. E drept că invaliditatea asta îi asigurase devotamentul neclintit al Nicolei. Ceea ce n-o împiedica, fireşte, să aibă un amant clandestin, poate vreun lăutar originar din Odesa sau Bucureşti, dar stabilit între timp la New York sau Los Angeles, de unde venea mereu cu avionul la Londra.

— Gusturile lui Arthur îl privesc personal. Mie, unul, îmi place un Bach asezonat.

— Pun pariu că n-ai mai fost de ani de zile la un concert, escrocule!

— E adevărat. Dar două fete care locuiesc deasupra garsonierei mele au un picup splendid şi mă invită uneori la cîte-o audiţie. Nu ştiu precis din ce trăiesc fetele astea, dar... mi-am spus de multe ori că s-ar putea să fie cocote.

— Tim, nu te cred!

— De ce nu? Stau într-o casă în care toţi locatarii sînt înt -un fel sau altul nişte declasaţi — în general, o societate foarte plăcută. Care mai de care mai năstruşnici. La subsol stă un tip care scrie o carte voluminoasă, pentru a demonstra că oamenii se transformă în maşini. Îl văd destul de rar, pentru că lipseşte de-acasă în fiece noapte — spală vasele la un mare hotel...

— Nici nu te ascult, îl întrerupse Nicola. Eu *am* de lucru, chiar dacă tu nu ai. Aşa că te-aş ruga să pleci, Tim!

Pe coridor, Tim se ciocni nas în nas cu Gerald Spenser, care-l tîrî în biroul Artelor Vizuale, şi căruia în următoarele cinci minute, îi turui gura fără încetare. Asistenta lui Spenser, domnişoara Whitgift, o femeiuşcă durdulie, arăta, din pricina nasului ei ascuţit, străjuit de nişte ochelari enormi, ca o bufniţă supărată. Amîndoi — ea cu mutra-i de bufniţă şi el cu gîtul şi nasul lui neobişnuit de lungi şi buzele-i palide şi chinuite — îi aminteau lui Tim Kemp de figurile lui Hieronymus Bosch [1].

---

[1] *Hieronymus Bosch* (1462—1516), sculptor şi gravor olandez, autorul unor tablouri fantastice, cu atmosferă halucinantă.

— Cred că eşti de acord, nu-i aşa, Kemp? Trebuie să fii de acord!

— Nu ştiu.

— Nu ştii! îl îngînă Spenser, care, în uimirea lui, păru să se mai înalţe cu cîţiva centimetri. Dar trebuie să ştii. Doar ţi-am vorbit destul de clar.

— N-am fost atent.

Cele două personaje din infernul lui Bosch schimbară priviri, iar miss Whitgift începu o frază, pe care n-o termină:

— Trebuie să spun că... Bine, Gerald, atunci eu plec.

Şi ieşi, ca un fel de jucărie dezlănţuită.

— Cine-o pune în mişcare pe asta?

— Eşti insuportabil, Kemp, zău aşa. Nu mi-aş fi dat atîta osteneală dar la şedinţă ai spus că-l cunoşti pe Ned Greene...

— L-am cunoscut cu mulţi ani în urmă. Despre Ned vorbeai adineaori?

Spenser începu să-şi răsucească furios capul — era îngrozitor de privit.

— Nu mi-a plăcut felul cum ai sugerat, în timpul şedinţei, că n-ar trebui ca sir George să-i vorbească lui Greene despre expoziţie. Fireşte, aş fi fost bucuros, ba chiar speram să stau eu însumi de vorbă cu el — mai ales că ideea de a organiza o expoziţie Greene îmi aparţine în întregime — dar se-nţelege că secretarul general are mai multă greutate.

Spenser urmă să trăncănească pe aceeaşi temă. Tim îşi desfăcu pipa şi începu să sufle în ea, ca s-o desfunde.

— Ascultă, Kemp, încetează! își întrerupse Spenser trăncăneala pentru a protesta. Faci un zgomot îngrozitor. Și miroase urît!

— Păcat de Ned Greene, zise Tim, visător. Dacă nu s-a schimbat între timp — ceea ce e foarte greu, pentru oricine — el și sir George nu vor putea ajunge la vreo înțelegere. Tocmai asta am încercat eu să sugerez în ședință.

— Crezi cumva că eu...

— Ar fi și mai rău. Ai începe să discuți despre artă, iar Ned Greene nu vorbește despre artă decît, cel mult, cînd se-ntîlnește cu vreun alt pictor, a cărui operă îi place. După două minute ar începe să zbiere la dumneata și te-ar da afară.

— Va să zică, ăsta-i omul! murmură Spenser, cu ochii închiși. Sir George, însă, nu e omul care să discute despre artă, după cum bine știi, Kemp.

— Știu.

— Atunci, ce rost a avut să-l previi pe sir George împotriva lui Greene?

— Cînd nu pictează, pe Ned nu-l interesează decît femeile, băutura și scandalurile. Ar fi în stare să-i propună bunului nostru sir George să se-ntîlnească cu el la miezul nopții, în vreo tavernă din Soho.

Ochii lui Spenser deveniseră mari și bănuitori:

— Nu cumva vrei să sugerezi, pe ocolite, că dumneata ești cel care ar trebui să stea de vorbă cu el? Asta vrei, Kemp?

— Nici prin gînd nu-mi trece. N-aș face una ca asta nici dacă mi s-ar da ordin. Dar ai

putea apela la una dintre femeile noastre mai arătoase, bunăoară la Nicola Pembroke sau la June Walsingham...

— Doamna Pembroke şi domnişoara Walsingham n-au nici o legătură cu Artele Vizuale...

— Ba au, deşi nu cu secţia respectivă. În orice caz n-o trimite pe miss Whitgift...

— Deocamdată, voi lăsa lucrurile aşa cum sînt. Sir George a stăruit să stea de vorbă personal cu Greene. Mă voi mărgini să organizez expoziţia, apoi mă voi duce la Baro şi-l voi ruga să ne comunice cînd anume soseşte Greene şi unde poate fi găsit. Şi-atît! Nu-mi pasă ce-o să se-ntîmple după aceea! adăugă el cu tremur în glas.

După masa de prînz — alcătuită dintr-un sandviş cu şuncă şi patru pahare mari de gin — Tim îşi petrecu o oră în cămăruţa pe care i-o dăduseră, curăţindu-şi trei pipe şi desenînd nişte figuri stranii, unele chiar înfiorătoare. Deodată, îl chemă la telefon Joan Drayton pentru a-i spune că sir George vrea să-l vadă. Tim nu se duse direct la biroul secretarului general, ci se opri la Joan:

— Ce mai face Wally? o întrebă el, cu voce scăzută.

— Vai, Tim dragă! murmură Joan. E ceva îngrozitor! Bietul Wally nu se poate hotărî să accepte rolul pe care i l-au oferit în cadrul unui nou program în serie la televiziune. E vorba de rolul unui barman. Personajele acestei noi emisiuni vor frecventa mereu barul, iar lui Wally

i-e teamă că s-ar putea să nu i se mai dea alt rol. Ce părere ai, Tim?

— Cred că merită să riște, Joan.

— Şi eu zic la fel — de dragul lui fireşte. Nu mă gîndesc la mine, fiindcă ştiu că de îndată ce-au să înceapă a-i da cîte cincizeci de lire pe săptămînă, Wally va simţi că e de datoria lui să se-ntoarcă la femeia aceea şi la copiii lui, ştii...

— Ştiu. Dar programul acela n-o să ţină o veşnicie, sau s-ar putea ca personajele să nu meargă neapărat numai la bar şi atunci Wally se va întoarce la tine. Şi nu va putea spune că i-ai stat în drum, Joan, dacă-l vei îndemna să accepte rolul.

— O să-i telefonez, în timp ce stai de vorbă cu sir George. Ţine-l de vorbă măcar zece minute, dragă Tim!

Sir George îl întîmpină cu expresia melancolică a unui comandant roman care meditează asupra legiunilor sale zdrobite:

— Kemp, te-am chemat în legătură cu proiectul Bodley-Cobham. Îţi aminteşti, sper că-ţi aminteşti, că ai acceptat să preiei această problemă de la Neil Jonson, care-a promis să-ţi predea întreg materialul privitor la proiect?

Tim dădu din cap, surîzînd: nu mai era visător, ci ager şi atent, căci întotdeauna se silea să-i apară lui sir George altfel decît se aştepta acesta să-l vadă.

— Da, l-am primit şi l-am citit — pe nerăsuflate. Fiece cuvinţel de-acolo m-a încîntat. Mă gîndesc cu plăcere la întîlnirea cu femeia asta.

— Mă uimeşti, Kemp, zise sir George, zgîindu-se la el. Am primit, însă, un mesaj din partea ei, precum că nu e disponibilă pînă miercurea viitoare, cel mai devreme.

— Atunci, mă voi duce miercurea viitoare. Dacă se poate, dimineaţa.

Şi Tim îşi frecă palmele.

— Jonson ţi-a explicat cum stau lucrurile?

— Desigur. E o vrăjitoare bătrînă. Trăncăneşte într-una şi bea de stinge. Lui Neil i-e silă de ea.

— Şi atunci?

— Dar mie n-o să-mi fie silă. Cunosc vreo cîteva babe de soiul ăsta. Principalul e să bei cu ele. Dacă nu eşti ameţit şi tu, nu poţi realiza o comuniune adevărată.

— Se prea poate. Sper, totuşi, că n-ai de gînd să începi să bei cu ea de dimineaţă?!

— Ba da. Aş putea începe încă din ajun. Nu cu ea, fireşte, ci pe cont propriu.

Sir George părea foarte sceptic:

— Nu uita că vei fi acolo în calitate de reprezentant al DISCUS-ului...

— Voi fi un reprezentant al DISCUS-ului, trimis în misiune specială — nu voi uita acest lucru, domnule secretar general! zise Tim, ridicînd în sus o mînă cu degetele înnegrite de tutun.

Şi ar fi încheiat pe această notă solemnă, dacă nu şi-ar fi amintit că Joan avea nevoie de încă vreo cîteva minute pentru convorbirea ei telefonică. Aşa că urmă:

— Mai mult decît atît, ştiu un lucru pe care s-ar putea să-l ignori. După o pauză, menită

să îngroaşe efectul dramatic şi să mai omoare cîteva secunde adăugă: Un lucru care va da vizitei mele o importanţă excepţională.

Încă o pauză.

— Hai, spune, despre ce e vorba?

— COMBA e în tratative cu numita doamnă.

— Nu cred. Doar a insistat să trateze cu noi!

— Totuşi, actualmente e în tratative cu COMBA.

— De unde naiba ştii?

Tim îi explică din nou legăturile sale secrete cu COMBA.

— Ascultă, Kemp! izbucni sir George, îngrozit. Nu pot tolera asemenea lucruri. Sînt pur şi simplu ilegale... După ce aşteptă zadarnic un protest din partea lui Kemp, adăugă: De altfel, nu pot să cred că o fată ca aia ştie ceva.

— Ba, ştie tot.

— Absurd! Nu zic, o femeie cu răspunderi cum e doamna Drayton, s-ar putea să ştie, dar funcţionarele de birou obişnuite...

— Ele ştiu tot.

— Cine spune asta? răcni sir George, arătîndu-şi cealaltă faţă — cea roşie de mînie.

— Eu. Da, fetele alea ştiu tot.

— Nu mai repeta într-una cuvîntul *tot*, mă scoţi din sărite. Nu cumva ai vrea să mă faci să cred că fetele de la noi nu numai că ştiu tot ce se-ntîmplă aici, dar ar fi în stare să-i şi telefoneze vreunui tip de la COMBA...

— A, nu! În primul rînd, la COMBA nu există un asemenea tip. Fireşte că Michael Stratherrick nu s-ar da înapoi de la aşa ceva, dar e prea nobil ca să lucreze la nivelul ăsta. În al

doilea rînd, deşi fetele ştiu tot, nu le prea interesează.

— Cum să nu le intereseze? protestă sir George, din nou îngrozit. E normal să le intereseze.

— Cîtuşi de puţin. Cîtuşi de puţin normal, adică. Nu le interesează decît oamenii. Eu, de pildă, sînt prieten cu ele, pentru că am lucrat cîndva la COMBA. Iar unui prieten, ele îi spun tot ce li se pare că l-ar putea interesa.

— Dar lealitatea lor faţă de COMBA?

— Nu există. Pentru ele nu contează instituţiile, contează numai oamenii. Acelaşi lucru se petrece şi la noi, se-nţelege...

— M-am mîndrit totdeauna că am un personal extrem de leal, începu sir George cu gravitate.

— Desigur, zise Tim, aşteptînd urmarea acestei introduceri solemne.

— Unii oameni inspiră lealitate, alţii nu sînt în stare. M-aş mira să aflu că Stratherrick e capabil să inspire lealitate. Este, neîndoielnic, un îngîmfat, un egocentric, un nevropat.

— Aşa e.

— Unui bun conducător i se cer anumite calităţi...

— Fireşte, fireşte.

Sir George aşteptă cîteva clipe, uitîndu-se întîi la birou, apoi pe fereastră.

— Ei bine, Kemp, dacă acum COMBA a luat legătură cu lady Bodley-Cobham, ce crezi că se va întîmpla?

— Sir Michael se va duce personal s-o vadă. Tratative la cel mai înalt nivel.

— N-are cum să știe cine-i lady Bodley-Cobham. Ai aflat, cumva, și data cînd se va duce s-o vadă?

— Încă nu. Dar voi afla curînd, afară doar dacă nu va face din vizita lui un secret absolut. În mod normal, dacă nu intervine nimic neobișnuit, voi fi acolo miercuri dimineață.

Și spunînd acestea, se ridică în picioare, cu un rînjet ce-i dezveli încet dinții, dar i se șterse de pe față în clipa cînd adăugă:

— Presupun, domnule secretar general, că n-ai altceva să-mi spui. Bun! Apropo, dacă-i scrii acelei cucoane, poți să-i comunici că am lucrat la COMBA, dar că din fericire am revenit la DISCUS.

— Mulțumesc, Kemp, mă gîndisem și eu la asta, îi răspunse sir George, pe un ton sec, ironic și profund mustrător.

Ajuns afară, Tim se aplecă peste biroul doamnei Drayton și-i șopti:

— Ai vorbit cu Wally?

— A și apucat să se cherchelească, răspunse Joan cu o mutră nefericită. I s-a oferit, cică, la Teatrul „Arts" un rol care-i convine — rolul de portar al unui bordel marocan. O piesă simbolistă de avangardă. Asta înseamnă că n-o să se-ntoarcă la femeia aceea, pentru că n-o să aibă bani, și pentru că ea n-o să-l lase să bea gin și whisky și să-l audă purtînd toată noaptea discuții imaginare cu directorul și cu ceilalți patru actori distribuiți în piesă. Pe mine, însă, mă obosește groaznic și-i și mai groaznic cînd e

vorba de-o piesă simbolistă de avangardă — nu ştiu de ce.

— Pentru că în timpul piesei actorii nu schimbă o vorbă între ei, dar simt după aceea o nevoie teribilă să vorbească cu cineva... (În clipa aceea se auzi o sonerie.) Te cheamă sir George, nu-i aşa?

— Da. În ce dispoziţie e acum?

— Aşa şi aşa, răspunse Tim, iar cînd ajunse la uşă, adăugă: O să-ţi dicteze o scrisoare despre mine, pentru lady Bodley-Cobham.

— Dumnezeule! Iarăşi femeia aceea!

— Nu-ţi face griji...

Dar cînd ieşi pe coridor, Tim se întrebă ce rost avea să-i spună bietei Joan, lui sir George sau celorlalţi, să nu-şi facă griji: ei ţineau morţiş să şi le facă...

7

— Nu, Cecil, nici un ban, zise sir Michael. Nici o speranţă în această privinţă. Nu-mi pasă nici cît negru sub unghie de spectacolul lor.

— A scris despre ei în *Monitor*. N-aţi citit, domnule director?

— Bineînţeles că nu! Toată săptămîna mi-o pierd cu artele contemporane. N-am nevoie să mi se servească şi duminică seara.

Sir Michael își aruncă din nou privirea asupra listei lui Cecil Tarlton:

— „Grupul Atomist". Unul dintre ei pictează exclusiv „Spații ritmice" — Dumnezeu știe ce-o mai fi și asta! Altul face portrete numai după radiografii...

— Pentru că a lucrat într-un spital...

— Mai bine rămînea acolo! Un altul — sculptor, dragă Doamne! — nu folosește decît piese de automobil presate. Nu, Cecil, spune-le să încerce la DISCUS.

— Au încercat.

— Cum așa, Tarlton? Îmi propui niște escroci care nu-s în stare să-l ducă de nas nici măcar pe măgarul ăla de Spenser sau cum naiba-l cheamă? În ce încurcătură vrei să mă vîri? Ce pui la cale, omule?

— Cred că, în calitate de șef al secției de Arte Vizuale de la COMBA, am o anumită răspundere...

— Fără discursuri, Tarlton. Nu-mi plac nici măcar cînd trebuie să le țin eu. Altceva, ce mai ai de spus?

— Am aflat că Ned Greene, care în ultimii ani a trăit în Franța, sosește în țară pentru o expoziție personală organizată de Galeriile Baro.

— Știu, știu! L-am cunoscut cîndva și eu pe Ned Greene. E un pictor bun, dar nu e rău că se ține departe de noi...

Nefericitul Tarlton bombăni ceva despre DISCUS.

Fața oacheșă și răvășită a lui sir Michael fu luminată de un zîmbet malițios:

— Admirabil ! Dacă-l vezi pe Spenser, spune-i să încerce să-l convingă pe George Drake să-l ia sub aripa lui pe Ned Greene. Dar, bineînțeles nu-i spune că e ideea mea. Fii abil, Cecil și-am să te iert pentru „Grupul Atomist". Bani, însă, nu-ți dau. Și-acum, cheam-o pe miss Tilney, cînd ieși.

Cecil Tarlton se întrebă, nu pentru prima oară, dacă n-ar fi mai fericit la DISCUS, cu un șef care n-avea nici o pretenție că s-ar pricepe la Artele Vizuale. Și mai bine ar fi fost, poate, să conducă vreo expoziție municipală, deși nevastă-sa, Mona, ar fi, desigur, împotrivă — nu pentru că i-ar fi plăcut munca lui de la COMBA. Cecil se întrebă, iarăși nu pentru prima oară, ce o făcuse pe Mona să-și piardă, acum un an, în decurs de numai o lună, entuziasmul pentru sir Michael, ajungînd să-l antipatizeze în așa măsură, încît nici nu mai putea fi vorba acum să-l invite la masă la ei.

„Ideea de a-l vedea aici mi-e pur și simplu insuportabilă", îi spusese Mona, ceea ce era un mod cel puțin ciudat de a explica lucrurile.

După ce semnă hîrtiile pe care i le adusese miss Tilney, sir Michael îi spuse :

— Mi-am amintit de ceva. Mi se pare că am răpit o dactilografă de la DISCUS ? E aici, nu ? Foarte bine ! Aș dori să o văd.

— O cheamă Essex. Shirley Essex, răspunse miss Tilney, cu șovăială în glas.

— Foarte bine. Vreau s-o văd pe această Shirley Essex.

— Bine, sir Michael. Dar bănuiți, cred, că miss Bury a și descusut-o în legătură cu

DISCUS — ea însăşi mi-a spus-o, chiar ieri — iar fata asta nu ştie nimic important. A lucrat acolo foarte puţină vreme şi miss Bury spune că nici nu-i prea inteligentă.

Dintr-un motiv foarte obscur, sir Michael simţi că o detestă atît pe miss Tilney, cît şi pe amica ei, miss Bury.

— Dacă-i vorba pe-aşa, nici miss Bury nu mi s-a părut vreodată prea inteligentă. Şi nici dumneata, miss Tilney, nu dai dovadă de prea multă inteligenţă cînd presupui că singurul motiv ce mă îndeamnă să stau de vorbă cu fata asta este un soi de curiozitate vulgară în legătură cu DISCUS. Poate că vreau s-o întreb dacă e fericită aici la noi. Poate că vreau s-o întreb ce mai face tatăl ei. La urma urmei, fata face parte din personalul meu, iar eu n-am schimbat pînă acum nici o vorbă cu ea, ba nici măcar n-am văzut-o, după cîte ştiu.

— Nu se poate să n-o fi văzut, sir Michael.

— De ce?

— Pentru că e foarte drăguţă. Miss Bury zice...

— Mai slăbeşte-mă cu miss Bury!

— Zice că e drăguţă, dar foarte *ordinară* — tipul dactilografei banale. Presupun că, dac-ar fi fost mai deşteaptă, cei de la DISCUS nu ne-ar fi cedat-o.

— Se prea poate, deşi asta ar însemna că cei de la DISCUS sînt deştepţi, ceea ce nu e cazul. Fata ştie, cumva, care dintre ei i-a aranjat transferul la noi? Te pomeneşti că Neil Jonson?

— Nu, nu domnul Jonson, zise miss Tilney cu un glas tărăgănat şi domol. Fata afirmă că e vorba de Tim Kemp — e singurul de-acolo pe care-l cunoaşte. I-a oferit deunăzi o masă, fireşte la o cîrciumă...

Sir Michael se întoarse cu faţa spre ea şi-i vorbi, cu un glas la fel de tărăgănat :

— Miss Tilney, îl cunosc bine pe Kemp — şi ştii şi dumneata cît ţine la mine — de aceea nu-mi place acest mic aranjament al lui. Fata asta e fie o idioată patentă — chiar potrivit normelor existente la DISCUS — fie extrem de inteligentă, nu pur şi simplu inteligentă, şi în orice caz mult mai isteaţă decît dumneata şi miss Bury...

— Regret, sir Michael, dar ceea ce spuneţi e absurd. Admit că e ciudat faptul că Tim Kemp a trimis-o la noi — deşi între timp o fi devenit, poate, complet iresponsabil — dar fata mi se pare mai degrabă naivă şi stupidă — un produs tipic al liceelor periferice. Probabil, însă, că-i fată bună.

— Miss Tilney, Anglia a pierdut o bună directoare de şcoală în clipa cînd te-ai angajat ca secretară, zise sir Michael aruncîndu-i unul din acele zîmbete care-i cucereau inima : şi le drămuia cîte două pe zi, maximum trei — cînd rămîneau să lucreze tîrziu.

— Tot mai stăruiţi să trimit după ea ?

Înainte de a-i răspunde, sir Michael îşi aprinse o ţigară ca să cîştige timp şi simţi deodată că e pe punctul de a lua o hotărîre foarte gravă. Era ridicol, fireşte ; se interesase de fata aceea numai pentru că era plictisit şi n-a-

vea chef să se apuce de vreo treabă serioasă. Şi iată că acum, un simplu capriciu căpăta proporţii monstruoase, dobîndind tot felul de nuanţe şi accente, pe care pînă şi o femeie raţională şi insensibilă ca miss Tilney părea să le detecteze. Era conştient că, undeva, la temelia cugetului său, se agita, bombănind, un spirit intuitiv, care refuza adesea să urce pînă sus, pentru a murmura un avertisment (fiascoul vizitei la Mountgarret Camden i se datora direct), dar alteori urca grabnic, ca şi cum ar fi auzit sirenele dînd alarma de incendiu. Ca bunăoară acum, cînd totul începuse să capete proporţii neobişnuite.

— Da, da, de ce nu ? Vreau să stau puţin de vorbă cu fata.

Vorbea pe un ton iritat. Miss Tilney nu scoase un cuvînt, ci se mulţumi, în loc de răspuns, să emită un zgomot misterios, pe care-l scotea ori de cîte ori voia să-şi exprime dezaprobarea, şi care, nefiind nici smiorcăială, nici tuse, nici mormăit, era cîte puţin din toate. Iar cînd ieşi din birou, spatele ei lat, acoperit de o jachetă de culoarea cafelei cu lapte, sugera oarecum aceeaşi dezaprobare.

Sir Michael încercă să studieze rapoartele privitoare la repertoriul a trei teatre de provincie, rapoarte pe care Jeff Byrd i le lăsase pe birou. Erau, desigur, foarte conştiincios întocmite, cuprinzînd toate faptele importante, dar nimic mai mult, deoarece Jeff n-avea pic de gust în materie de teatru. Iar sir Michael simţea că el, unul, avea tocmai acest lucru, adică un gust foarte ales şi pretenţios ; numai că i-era silă să meargă la teatru, deşi putea intra pe gratis,

împreună cu vreuna dintre amantele sale. Pe cînd Jeff Byrd era ca un școlar într-o permanentă vacanță de Crăciun: era în stare să meargă la teatru în fiece seară și să asiste la orice spectacol, ori și unde, fie că era vorba de un spectacol în Haymarket, cu nenumărați cavaleri și domnițe, fie de „Trandafirul fără spini", jucat de feroviarii din Darlington. Bietul de el, după atîția ani petrecuți la Departamentul Pescăriilor, era de-a dreptul fascinat de scenă!

Continuînd să se miște într-un fel de aură de reproșuri, miss Tilney o introduse pe Shirley Essex: o siluetă vagă, îmbrăcată cu o bluză roz și o fustă neagră. Cel puțin așa i se păru lui sir Michael, care, fără s-o învrednicească cu vreo privire, o pofti să ia loc și apoi se prefăcu ocupat cu niște hîrtii de pe birou. Cînd își ridică în sfîrșit privirea, văzu că fata se așezase cu vreo zece metri mai încolo, pe unul din scaunele folosite numai la ședințe.

— Nu, miss Essex, n-are rost să strigăm unul la celălalt. Șezi aici.

Și arătă spre fotoliul de lîngă biroul lui, un fotoliu nu prea adînc, scăldat în lumină.

— Am socotit necesar să-ți lămuresc cîteva lucruri, urmă el, tot fără s-o privească. Mai cu seamă pentru că vii la noi de la DISCUS. Există o anumită situație, pe care vreau s-o înțeleagă fiecare dintre funcționarii mei. Cred că dorești s-o cunoști, nu-i așa, domnișoară Essex?

— Da, sir Michael. Vă mulțumesc din inimă. Deși cred că o cunosc într-o oarecare măsură.

— Da? Ia spune-mi.

În sfîrşit, acum vedea că fata era cu adevărat foarte drăguţă.

— Păi, sînteţi, ca să zic aşa, într-un soi de... concurenţă, nu-i aşa, sir Michael ?

Nu, nu era numai foarte drăguţă. Imaginaţia lui se ridica împotriva unei noţiuni atît de banale, spunîndu-i că fata nu era doar frumoasă, ci redutabilă ; mai redutabilă decît o armată întreagă cu drapelele desfăşurate. Din lumea de rînd a dactilografelor, răsărise un chip misterios şi perfect, dintre acelea pentru care se purtau, cîndva, războaie ce pustiau oraşe şi regiuni întregi. Acest chip îi zîmbea de-a dreptul din mitologie şi-l vestea, cu o îngrozitoare certitudine, că-şi irosise ani de-a rîndul vremea, atenţia şi energia asupra unor fiinţe alcătuite din carne, oase şi zdrenţe parfumate. O tristă experienţă de aproape trei decenii era anulată într-o clipită. Se simţea ca un şcolar, care-şi dă seama că nu ştie nimic, ci îşi închipuie numai că ştie şi că doar poeţii spun adevărul ; îi veniră în minte versuri din Yeats, purtînd pecetea nemăsuratului orgoliu al celebrului bard.

— Ai dreptate, desigur, îi spuse el fetei, după o pauză în care încercă să se liniştească. Ne aflăm într-un soi de concurenţă. Nu e loc pentru două organizaţii de acest gen. Nici n-ar fi trebuit să existe două. A fost o greşeală. Funcţiile noastre nu se suprapun total, dar sînt atît de asemănătoare, încît mai devreme sau mai tîrziu, fie DISCUS fie COMBA va trebui să dispară.

Sir Michael îndrăzni s-o privească din nou, ba chiar să-i surîdă. Fata îi surîse la rîndu-i, dar surîsul ei nu venea de pe lumea asta, ci

poate de sub mărul veşnic înflorit al Avalonului[1] sau de undeva de sub zidurile Troiei. Cu gîtul uscat de emoţie, bîigui o scuză şi se duse repede spre bufetul cu băuturi. Acolo, îşi turnă un pic de whisky alb (spera că fata îl va lua drept un medicament) şi-l sorbi dintr-o înghiţitură. I se păru că desluşeşte în ochii ei codaţi şi misterioşi o undă de reproş, dar n-o luă în seamă şi începu să vorbească pe un ton precipitat:

— Adevărata deosebire dintre noi poate fi cel mai bine înţeleasă pornind de la deosebirea — esenţială — între mine şi secretarul general al DISCUS-ului, sir George Drake. L-ai văzut vreodată pe sir George? Nu? Păcat. Ei bine, el este şi a fost totdeauna un funcţionar public, ceea ce eu n-am fost, nu sînt şi nu voi fi niciodată. Sir George este un administrator, pe cînd eu sînt un om de gust. El nu are cultură artistică, eu am. La drept vorbind, el nici nu ştie ce face, iar eu ştiu. Pe de altă parte, întîmplarea face să am aici, la COMBA, un personal administrativ cu mult superior, ceea ce e şi firesc: gustul, discernămîntul, entuziasmul civilizat — toate trebuiesc cultivate la maximum, aşa cum le cultivăm noi, aici, miss Essex. Cel puţin asta e părerea mea şi sper că va fi în curînd şi a dumitale.

Sir Michael îi zîmbi din nou, dar îşi dădu seama că deşi continua să-l privească cu un fel

---

[1] Regiune din Anglia, menţionată adeseori în romanele cavalereşti din evul mediu.

de atenție gravă, ca o soră la căpătîiul unui bolnav, fata nu-l ascultase de loc.

— Așadar, aceasta e deosebirea dintre noi, urmă el, stînjenit. Și chiar dacă nu l-ai cunoscut pe sir George, cred că ai avut de-a face cu șefii lui de secții, nu-i așa ?

— Nu prea mult, sir Michael. N-am făcut altceva decît să copiez unele hîrtii. Dar am cunoscut-o pe doamna Pembroke, o femeie foarte drăguță, care se ocupă cu muzica. Și pe domnul Kemp, care mi-a oferit o dată o masă ; nu știu cu ce se ocupă, dar toți îl simpatizează, deși nici ei nu știu cu ce se ocupă. Un om tare simpatic, cu toate că bea cam mult.

— A lucrat aici înainte. O fi fost și atunci simpatic — n-am de unde să știu — dar noi l-am socotit o calamitate. Îmi pare rău, dacă ți-e cumva prieten...

— A, nu, cîtuși de puțin. L-am văzut o singură dată... atunci... la masă...

— Masă ? Nu cumva ți-a făcut... curte ?

Fata nu rîse, deși ar fi trebuit să rîdă. Scuturînd din cap, spuse cu un aer solemn :

— Vă înșelați. Sînt sigură că domnul Kemp nu s-ar purta niciodată astfel, chiar cînd bea prea mult. Știa că fusesem transferată la COMBA. Și cum a lucrat el însuși aici, voia să-mi spună cîte ceva despre COMBA...

— Și despre mine ?

— A pomenit, desigur, și despre dumneavoastră, sir Michael. Altfel nici nu se putea...

— Și ce-a spus despre mine ?

Fata șovăi, vizibil stînjenită, iar sir Michael simți cum picioarele lui ar vrea să alerge spre

ea, ocolind biroul, şi că braţele îi ard de dorinţa de-a o cuprinde.

— Ei bine, rosti ea în sfîrşit, a spus că mai toţi oamenii de-aici, spre deosebire de cei de la DISCUS, sînt nişte proşti, afară de dumneavoastră, care sînteţi foarte inteligent, dar de loc fericit. A spus...

— Fericit ?! Ce vorbă e asta, chiar în gura unuia care-a băut atîta gin ?! Cine e fericit ? Dumneata eşti fericită, miss Essex ?

— Păi, cînd mai mult, cînd mai puţin...

— Fireşte, ca tot omul.

Miss Tilney, pe care-o bănuise totdeauna că ascultă pe la uşi, nu scăpase probabil nici o vorbă din conversaţia asta. Va trebui să ia măsuri !

— Sper că, aici, la COMBA, vei fi mai mult, nu mai puţin, miss Essex.

Şi se ridică în picioare, iar fata făcu la fel.

— Vă mulţumesc că m-aţi chemat, sir Michael.

Ce picioare superbe ! O, de-ar fi putut să le dezmierde !

— Apropo, miss Essex, zise el venind în faţa biroului, cum stai cu stenografia ?

— Stăteam destul de bine, dar în ultima vreme n-am prea practicat-o. Am făcut mai mult treabă de copistă.

— Destul de plicticos, presupun.

— Da, nespus de plicticos !

— Vom vedea dacă nu te-am putea folosi ca stenografă.

Şi spunînd acestea, îi puse mîna pe umăr. Se petrecură, însă, două lucruri extraordinare : întîi,

simți că fata tremură — o reacție pe care o mai întîlnise, desigur, adeseori, dar niciodată la acest stadiu incipient. Apoi, destul de calmă, ca și cum nici n-ar fi tremurat cu cîteva clipe înainte, fata îi îndepărtă mîna.

— Asta e tot, sir Michael ?

Tot ? Dumnezeule ! Dar pînă să mai spună ceva, o văzu pe miss Tilney, deschizînd ușa :

— Domnul Nutt e aici.

— Domnul Nutt ?

— De la Universitatea din Bedford. I-ați dat o întîlnire la patru și jumătate.

— Da ?... Bine... Mulțumesc, domnișoară Essex.

S-a dus, s-a dus, s-a dus ! În locul făpturii ei strălucitoare, apăru Nutt de la Universitatea din Bedford, un pisălog implacabil chiar și în corespondență și la telefon, darmite în mărime naturală !

— Doriți un ceai, sir Michael ? îl întrebă miss Tilney, vizibil mulțumită că Shirley Essex plecase.

— Nu, miss Tilney, îi răspunse el pe un ton care-o făcu să iasă repede. Apoi sir Michael se întoarse spre Nutt, un individ rotofei, cu gura ca a păpușilor folosite de ventriloci. Încerc să pun capăt acestui obicei stupid. Toată Anglia plutește pe o mare călduță de ceai. Doriți un whisky ?

În timp ce-și turna în pahar puțin whisky pentru propriu-i suflet, îl auzea pe Nutt explicîndu-i pe îndelete pentru ce nu-și îngăduia niciodată să bea whisky, nici ziua, nici noaptea.

— Cel mult cîte un păhărel de sherry, din cînd în cînd, dar nu acum, mulțumesc...

Gustul whisky-ului îi aminti lui sir Michael de făptura divină pe care-o contemplase adineaori pe deasupra biroului. Încercînd s-o uite, își fixă atenția asupra domnului Nutt. Numai un profesor de la Universitatea din Bedford era în stare să poarte o asemenea cravată. Domnul Nutt trăncănea într-una :

— ...Și firește, am socotit că nu putem acorda prima noastră bursă pentru artele frumoase, fără a cere un aviz — un aviz care, însoțit eventual de recomandarea dumneavoastră expresă — sau în tot cazul de o îndrumare din partea COMBA, poate de o listă scurtă, cum a avut în vedere și doctorul Meltby, care mi-a lăsat, de altfel, parțial, inițiativa de a hotărî personal. Am vorbit chiar azi dimineață cu doctorul Meltby...

— Cine-i dumnealui ?

— Doctorul Meltby ? E vicecancelarul Universității noastre. El v-a scris la început, sir Michael...

— Da, da, da, acum îmi amintesc. Am pregătit o scurtă listă pentru dumneavoastră. E undeva pe aici, mi se pare... Iat-o !

Și-i întinse o hîrtie lui Nutt, care se însenină subit, ca și cum i s-ar fi înmînat proiectul unui tratat de pace, la capătul unui război îndelungat.

— Da, văd că toți sînt adevărați artiști creatori. Și tineri, pe deasupra. Un poet, un dramaturg, un romancier, un pictor, un compozitor — admirabilă selecție. Și ce ocazie admirabilă

pentru unul dintrei ei! Nu ca în anii studenției noastre, nu-i așa, sir Michael?

Sir Michael se zgîi la el, fără să-i răspundă. Nutt continuă să examineze lista:

— Va rămîne trei trimestre la noi, într-o cameră din aripa numită „Robbins" — e încă în construcție, dar lucrul progresează rapid. De-acolo, se deschide o priveliște superbă asupra viitoarelor noastre terenuri de sport, pe care mai lucrează deocamdată buldozerele și pompele pentru drenarea apei rămase de la inundații. Tînărul va beneficia de toate avantajele vieții din universitate. Pe lîngă obligația de a ține cîteva conferințe în fața studenților, va avea deplina libertate de a-și continua munca creatoare. Doctorul Meltby a arătat foarte limpede...

— Știu, știu, îl întrerupse sir Michael, care în clipele de disperare, era un adevărat maestru în arta întreruperii.

— E un om remarcabil, nu găsiți? O splendidă alegere pentru noi, cei din Bedford...

— Așa e.

Sir Michael își scormonea acum creierii pentru a găsi o soluție problemei ce-l preocupa — cum să scape o zi-două de miss Tilney, ca s-o poată aduce în biroul lui pe fermecătoarea domnișoară Essex. Era o problemă spinoasă, dar nu insolubilă.

Nutt urmă să sporovăiască despre doctorul Meltby și despre Bedford. Deodată, însă, se opri, astfel încît sir Michael se simți dator să fie atent.

— Şi-acum, sir Michael, mă întreb fără să vreau — deşi trebuie să recunosc că doctorul Meltby m-a prevenit oarecum în discuţia pe care am avut-o cu dînsul azi dimineaţă — dacă nu cumva, la stăruinţele mele, care rămîn, fireşte, între aceşti patru pereţi, ca o chestiune strict confidenţială, mă întreb dacă nu cumva aveţi vreo preferinţă personală pentru vreunul dintre cei cinci candidaţi.

— Nu, n-am nici una.

De fapt, nu ştia nimic despre nici unul dintre ei şi nu-i părea de loc rău că nu ştie. Nu-l interesa nenorocitul care va porni curînd spre aripa numită „Robbins", cum nu-l interesa nici doctorul Meltby sau pămînturile alea mlăştinoase, semănate cu napi.

— Dar mi-a venit o idee, domnule Nutt. Sînt sigur că aveţi nevoie de un ajutor. Şi îl veţi căpăta... (Zicînd acestea, o sună pe miss Tilney.) Nu putem admite ca prima dumneavoastră bursă pentru artele frumoase să fie un eşec, nu-i aşa ? Cu toate că sîntem foarte ocupaţi, nu vă putem refuza un ajutor, domnule Nutt.

Domnul Nutt închise ochii şi, ţuguindu-şi a zîmbet buzele de păpuşă de ventriloc, începu să dea din cap cu un aer foarte încîntat.

— Miss Tilney, spuse cu gravitate sir Michael, domnul Nutt şi cu mine avem nevoie de ajutorul dumitale. Există cinci candidaţi pentru bursa Bedford. Care dintre ei e cel mai bun ? Nu-i pot consulta pe şefii mei de secţii, deoarece fiecare se va pronunţa în favoarea propriului său protejat. Am nevoie de opinia unui om impar-

ţial, care să cerceteze meritele acestor cinci candidaţi şi pe urmă să viziteze universitatea din Bedford. Deşi aş dori să pot face personal acest lucru, n-am cum — răspunderile mele mi-o interzic. Aşa încît, va trebui să te ocupi dumneata, miss Tilney. În sfîrşit, vei avea o muncă de teren!

— Bine, sir Michael, dar...

— Ştiu, ştiu. Ai sentimentul că eşti indispensabilă aici. E adevărat. Dar ne aflăm în faţa unei situaţii excepţionale. Va trebui să mă descurc cum voi putea.

— Poate că miss Bury ar putea să treacă provizoriu în locul meu...

— Lasă chestiunile astea în seama mea, miss Tilney. Acum principalul lucru este ca dumneata şi domnul Nutt, aci de faţă, să stabiliţi un plan de acţiune — şi mai ales de acţiune imediată. Domnul Nutt are lista. Cred că asta-i tot! Voi vorbi cu Marlowe despre cheltuielile de deplasare, miss Tilney. Şi nu-ţi face griji din pricina mea. Chestiunea asta este extrem de importantă.

— Splendid! Realmente splendid, exclamă domnul Nutt. Doctorul Meltby va fi încîntat, sînt convins. A fost o idee excelentă, sir Michael.

— Facem şi noi ce putem, pentru a răspunde încrederii ce ne-aţi arătat-o. Ce-i, miss Tilney?

Faţa ei masivă, ibseniană, era stacojie; tremura puţin şi parcă nu era în stare să se mişte. În sufletul ei zbuciumat se dădea o luptă aprigă între candida mîndrie că fusese aleasă pentru această misiune şi bănuiala instinctivă că sir

Michael caută să se descotorosească grabnic de ea. Dac-ar fi fost singură cu el, bănuiala ar fi triumfat: dar era de față și domnul Nutt, încă radios, dar parcă și ușor nedumerit.

— Foarte bine, sir Michael, zise ea. Domnule Nutt, putem sta de vorbă în biroul meu.

O oră mai tîrziu, după ce amîndoi își vîrîseră capul pe ușă pentru a-și lua rămas bun de la el (deveniseră foarte intimi între timp), sir Michael — care aproape că adormise citind unul din romanele acelea franțuzești „noi", lipsite de acțiune și pline de descrieri de mobilier și obiecte — auzi o bătaie sfioasă în ușă. Era prietena domnișoarei Tilney, miss Bury, care răspundea de munca dactilografelor și a copistelor. Era o femeie deșirată și veșnic alarmată, care-i dădea totdeauna lui sir Michael senzația că sediul COMBA era înconjurat de vreo brutală armată de ocupație... Nu-și dădea seama că, în realitate, era îngrozită de el.

— Miss Tilney mi-a spus că s-ar putea să aveți nevoie de mine în locul ei, diminețile...

Dar sir Michael, care se așteptase la asta, îi răspunse:

— Aș avea, desigur, nevoie, miss Bury, dar nu se poate. Tocmai mă gîndeam să te sun și să-ți explic. Vezi rapoartele astea, primite de la doamna Frobisher, de la domnul Tarlton, de la domnul Byrd și așa mai departe? Ia-le, te rog. Te-aș ruga să treci în cursul dimineții pe la fiecare dintre ei și să-i întrebi, în numele meu, dacă are sau nu ceva de adăugat. După aceea, te rog ca dumneata personal să copiezi în dublu

exemplar rapoartele, fie că vor rămîne în actuala lor formă, fie că vor fi completate. E un nou sistem, menit să asigure cunoaşterea de către fiecare secţie a planurilor celorlalte secţii. E timpul să lucrăm mai sistematic, încheie, grav, sir Michael.

— Aveţi dreptate, sir Michael, bîigui biata femeie, ştiind prea bine că în faţa ei se afla singurul om cu adevărat nesistematic din întreaga instituţie. Şi desigur că mă voi ocupa de această chestiune, dacă socotiţi necesar.

— Da, miss Bury, foarte necesar.

— Aveţi, totuşi, nevoie şi de cineva aici...

Sir Michael o întrerupse, ridicînd mîna şi spunînd pe un ton confidenţial, nu lipsit, însă, de fermitate :

— Am vorbit azi după-amiază cu o domnişoară pe nume Essex, care-a venit la noi de la DISCUS. Spune-i să se prezinte la mine mîine dimineaţă.

— Domnişoara Essex ? Cred că multe dintre fetele noastre...

— Fireşte, au mai multă practică, o întrerupse el din nou. Numai că, spre deosebire de ea, nu au lucrat înainte la DISCUS. Şi adăugă aproape în şoaptă : Miss Bury, s-ar putea ca faptul acesta să nu ţi se pară important. Dar pentru mine e *foarte, foarte important*...

— Da, desigur... în cazul acesta... am să-i spun...

— Mai e cumva aici, din întîmplare ? întrebă sir Michael pe un ton cît se poate de normal.

— A, nu, sir Michael. Au plecat toţi acasă.

— E firesc... Uit mereu că aveţi cu toţii cîte o casă, nu ca mine. E un prost obicei că uit. Şi-acum, poţi să pleci, miss Bury. Noapte bună!

Imaginaţia lui, care nu-i dăduse pace din clipa cînd o zărise pe fata aceea, începu acum să lucreze cu şi mai multă înflăcărare, ca şi cum dimineaţa ar fi şi venit. Nu-şi mai amintea cum arăta la faţă, îi stăruia însă în minte imaginea dureros de vagă a unei comete strălucitoare, de aur vechi, gonind spre vreo mahala nevrednică de atîta lumină (de ce n-o întrebase oare pe fată unde locuieşte?), părăsind sediul COMBA — Princes Place, cartierul Mayfair, întregul West End — pentru a se scufunda în beznă, în ceaţa deasă a anonimatului. Cît despre el, ce-l aştepta oare, în seara asta? Urma să cineze cu Clarice Esborn, o romancieră inteligentă, care publica sub pseudonim în revistele pentru femei nişte poveşti siropoase şi care spera mereu din partea lui altceva decît veşnicele zvîrcoliri şi gemete pe care i le stîrnea, pe patul lui sau al ei. Era o legătură veche şi solidă, aproape o prietenie, iar Clarice era o femeie frumoasă; numai că veşnic disperat de flămîndă — flămîndă de hrana pe care nu-şi îngăduia s-o mănînce, flămîndă de glorie şi elogii, flămîndă de dragoste şi de marea „lovitură" ce nu se producea niciodată. Clarice îl plăcea, pentru că-i satisfăcea amorul propriu, iar el era convins că alături de ea seara asta lungă şi întunecată ar trece mai repede. Dar ar mai putea oare acum să se ducă la ea?

— Clarice dragă. Am încercat să-ţi telefonez şi mai devreme...

— Am fost la maseuză. Şi am cumpărat şi nişte peşte...

— Nu pot veni astă seară, Clarice. Să lăsăm pe altădată. Ştiu, ştiu, adăugă el, înfruntînd protestele ei plîngăreţe. Sînt dezolat, draga mea, dar e vorba de o treabă urgentă, în legătură cu COMBA, şi pur şi simplu nu pot. Nu, mi-e teamă că nici mai tîrziu. Draga mea, îmi pare la fel de rău ca şi ţie, ba chiar mai rău!

Biata Clarice îi plăcea efectiv — ca tip şi ca mentalitate era mai pe gustul lui decît nevestele acelea „de după-amiază“ care, aidoma lui Alison Drake, începeau să-i facă reproşuri şi să regrete de îndată ce-şi acopereau goliciunea cu un cearşaf. O vedea parcă în apartamentul ei din Maida Vale, plîngîndu-şi de milă pentru seara asta pierdută, cu tot masajul pe care-l făcuse, sau telefonînd disperată vreunui vechi prieten — de rezervă: „Dragule, ştiu că te sun cam tîrziu“... Poate că n-ar fi trebuit să se poarte astfel cu ea. Şi-acum, cum naiba îşi va petrece el însuşi seara? Şi-o ratase, de dragul unei dactilografe de două ori mai tînără decît el, probabil teribil de proastă şi, pe deasupra, logodită cu vreun tinerel vulgar! E drept că nu observase dacă purta un inel de logodnă. De fapt, nu ştia nimic despre ea. Îşi aminti deodată de Tim Kemp: gîndul acesta îl tulbură ca o umbră misterioasă, dar pentru moment preferă să-l ignore. Kemp îi putea spune cîte ceva despre fată. Chemă la telefon DISCUS. Nici un

răspuns. Era abia şase fără un sfert, dar funcţionarii de-acolo se şi evaporaseră. Era ceva absolut tipic pentru instituţia aceea blestemată!

8

La DISCUS se ţinea şedinţa săptămînală obişnuită. Sir George privea disperat în jurul lui. Alegîndu-şi cu grijă momentul şi tonul potrivit, le aduse la cunoştinţă acea veste formidabilă, care căzu însă ca o tiribombă de bîlci în mijlocul lor, în loc să-i zguduie ca o explozie. Nimeni nu păru să se sinchisească, afară de Joan Drayton, care aflase ceva mai devreme vestea chiar de la el şi reacţiona acum, din lealitate faţă de şef. Spenser şi Hugo Heywood începură chiar să discute între ei, despre cu totul altceva. Kemp zîmbea, fiind probabil cherchelit. Nicola Pembroke îşi contempla colierul cu mărgele mari. Cît despre Neil Jonson, părea să noteze ceva în agenda lui.

— V-aş ruga să fiţi atenţi, zise sir George, ciocănind cu degetul în masă, pînă ce amuţiră cu toţii şi se uitară la el. Am impresia că nici n-aţi auzit ce-am spus. Să ştiţi că nu e vorba de un simplu zvon. Am aflat vestea de-a dreptul de la minister. (Şi-i privi pe rînd, ridi-

cînd un deget.) Se va face o *interpelare în Cameră...*

De data aceasta nimeni nu mai vorbi, nimeni nu-și mai contemplă mărgelele, nimeni nu mai mîzgăli în vreun carnet — doar Kemp continua să zîmbească, fiind beat, pesemne.

— Era, firește, de așteptat, urmă sir George. Această interpelare nu ne ia chiar prin surprindere...

June Walsingham, care pînă atunci stătuse cu nasul într-un carnețel, îl privi în ochi.

Ca de-obicei, dădea impresia că vrea să facă o propunere rușinoasă — bunăoară o beție monstră urmată de un poker „pe dezbrăcate".

— Sir George, exclamă ea, volubilă, iată un bun prilej de a face publicitate. Ce temă să dezvolt ?

— Să-i rogi pe amicii dumitale din Fleet Street să ne slăbească, răspunse sir George, dînd din cap. Dac-ai avea anii mei de serviciu în aparatul de stat, ți-ai da seama că interpelările făcute în Parlament urmăresc de obicei să compromită vreun departament. Dumneata știi bine asta, Neil.

Apela la singurul funcționar public prezent. Uita, însă, că Neil Jonson era un funcționar public nedisciplinat, un permanent rebel.

— Nu interpelările mă supără pe mine, răspunse Neil, posomorît, ci răspunsurile idioate ale guvernului. Cînd o să aibă loc interpelarea aceea, domnule președinte ?

— Încă nu s-a stabilit. Dar destul de curînd. Nu știu dacă și COMBA e vizată în egală măsură...

— Este, zise Tim Kemp, continuînd să zîmbească.

— Nu te întreb de unde ştii, domnule Kemp. Dar aş vrea să cred că zîmbetul amuzat pe care-l arborezi de cîteva minute încoace e în legătură cu COMBA.

— Bineînţeles. Probabil că ţin şi ei şedinţă, chiar în acest moment. Stratherrick n-ar fi vrut, dar Dudley Chapman şi Jim Marlowe l-au silit s-o convoace. Da, sir George, treaba asta mi se pare amuzantă. Şi te asigur că, în curînd va fi şi mai amuzantă !

June Walsingham îl fulgeră cu privirea :

— De unde ştii toate astea ?

— Fii sigură, June, că are de unde, chicoti Nicola Pembroke.

Sir George o domoli, încruntînd din sprîncene şi-şi urmă expunerea :

— N-am nici o îndoială că dacă interpelarea va stîrni o amplă dezbatere, vom apărea într-o lumină mult mai bună decît COMBA. Dar asta nu-i de ajuns. Am aici o listă completă a tuturor proiectelor voastre, dar vă mărturisesc că nu prea m-au impresionat şi cred că nu vor impresiona prea mult nici ministerul. E o listă anemică, foarte anemică.

— Am făcut tot ce-am putut ca s-o rotunjesc, zise Hugo Heywood, dar teatrul trece printr-o criză.

Alte cîteva glasuri invocară acelaşi pretext.

— Am auzit un zvon, căruia ţin neapărat să-i dau crezare, urmă Heywood rostogolindu-şi ochii în orbite. Dar e prematur să vorbim despre asta aici, domnule secretar general.

Şi-şi miji ochii, cu aerul unui actor tomnatic, interpretînd rolul unui conspirator sud-american.

După intervenţiile apologetice ale celorlalţi — intervenţii pe care sir George le ascultă din ce în ce mai posomorît — June Walsingham captă din nou, graţie vocii şi prezenţei ei impunătoare, atenţia tuturor :

— Dacă vreţi să ştiţi, părerea mea e că nu adoptăm faţă de apropiata interpelare atitudinea cea mai nimerită. Materialul pe care mi-l puneţi la dispoziţie nu poate fi folosit — e o maculatură lipsită de orice valoare. Ar trebui să ne concentrăm asupra unui singur subiect dramatic, care-ar putea face senzaţie în presă chiar în ziua interpelării. Deşi nu-s funcţionară publică, sir George, întîmplarea face să ştiu cîte ceva despre parlament, aşa încît sînt sigură că, dacă presa ar scrie despre noi chiar în ziua interpelării, deputatul cu pricina, oricine ar fi el, ar putea fi redus la tăcere de reprezentantul ministerului. Şi, fireşte, noi am apărea atunci într-o lumină bună. Daţi-mi un subiect cît de cît dramatic şi interesant, iar restul mă priveşte.

— Ai dreptate, miss Walsingham, zise sir George privind-o gînditor. Sînt convins că vei reuşi. Punctul dumitale de vedere e foarte sănătos. Evident, însă, că avem nevoie de o lovitură de teatru. Poate că unii dintre voi consideră că politica mea generală e prea prudentă şi trebuie să recunosc că, pînă-n prezent, am socotit mai indicat să acţionăm încet, fără riscul de a cheltui peste măsură, cum face COMBA. Dar sînt gata să sprijin fără rezerve orice proiect

care ar fi efectiv „dramatic şi interesant“ — cum spune miss Walsingham. Bănuiesc — şi cred că este şi punctul de vedere al ministerului — că această interpelare ar putea constitui începutul unei campanii menite să demonstreze că ori DISCUS ori COMBA este de prisos şi că trebuie, deci, să dispară.

— Poate şi una şi alta, zise Tim Kemp, încă surîzător.

— Ai auzit ceva precis, Kemp?

— Un zvon, dintre cele care circulă prin localuri. Obişnuitele zvonuri ce se colportează. S-ar putea să nu aibă nici o bază reală. Se prea poate să fi şi visat — dar Neil a auzit şi el acelaşi lucru.

— E adevărat, Tim. Vedeţi, sir George, deputatul respectiv ar putea să treacă atît peste capul ministerului, cît şi peste cel al primului ministru. Iar acesta ar putea să-şi spună că e timpul să pună capăt unei glume pe care alţii, prea mulţi, au întors-o împotriva lui. Dacă şi DISCUS şi COMBA ar apărea într-o lumină ridicolă, premierul ar putea prefera să le desfiinţeze pe amîndouă, înlocuindu-le cu un mic Minister al Culturii, de tip european. Deocamdată, însă, e un simplu zvon.

— Atunci, să nu mai vorbim despre el! se burzului sir George. (Gîndul că oamenii aceştia ştiau mai mult decît el i se părea insuportabil.) Chestiunea cea mai arzătoare este: unde găsim un proiect senzaţional? În ce fel putem face senzaţie în presă? Ce-aveţi de spus?

După cîteva clipe de tăcere penibilă, Tim Kemp rosti cu sfială:

— Nu pot promite nimic, domnule președinte, dar am impresia că transformarea unui vast castel într-o casă de creație pentru artiști ar putea fi un subiect senzațional...

— Sînt de aceeași părere, exclamă miss Walsingham.

— Pe bună dreptate. Iar întîmplarea face că mîine dimineață mă întîlnesc cu lady Bodley-Cobham la reședința ei din Berkshire...

Cîteva glasuri îl întrerupseră : „lady Bodley-Cobham era o ființă imposibilă“ — „o știau din proprie experiență“ — „proiectul ei era o glumă proastă“.

— Nu, Kemp ! interveni sir George. Te asigur că e o pierdere de timp, din care nu poate ieși nimic.

— D'a ? Atunci, pentru ce mă mai duc la ea, domnule secretar general ? întrebă Kemp pe un ton mai tăios decît de obicei.

— Poate, pentru ca să-ți dai seama de unele dintre dificultățile pe care trebuie să le înfrunte DISCUS, îi răspunse sir George, aruncîndu-i o privire sumbră. Merită, socot, să-ți pierzi o zi pentru asta.

— Da, eventual. Dar întrucît nu voi mai trece pe aici înainte de a porni spre Berkshire — și întrucît mi s-a spus că sir Michael Stratherrick ar putea s-o viziteze și el în aceeași zi — aș dori cîteva lămuriri. (Și-i surîse lui sir George, care continua să fie sumbru.) Întîi, aș vrea să știu cît de „dramatic și interesant“ ți se pare acest proiect. În al doilea rînd, dacă, după ce se va dovedi că este, vei fi dispus să-l sprijini fără rezerve...

— Cunoscînd dificultăţile noastre — pe care dumneata, Kemp, nu le cunoşti — nu cred că merită să discutăm despre asta.

— Păi, despre ce altceva să discutăm, domnule preşedinte ?

— Ascultă, Kemp...

— Cu tot respectul ce ţi-l port, domnule preşedinte, îţi atrag atenţia că am dreptul să primesc un răspuns la cele două întrebări ale mele, de vreme ce mă trimiţi s-o văd pe femeia aceea.

— Sînt cu totul de acord, strigă miss Walsingham. După părerea mea...

— Ne-ai mai spus părerea dumitale, miss Walsingham. Iar eu ţi-am aprobat, în principiu, punctul de vedere. (Sir George vorbea acum parcă de la o mare înălţime.) Dacă domnul Kemp ne va putea lămuri ce anume urmăreşte femeia aceea prin propunerile ei — ceea ce mă îndoiesc, pentru că mă îndoiesc în general că-i sănătoasă la cap — voi căuta să acord întreg sprijinul organizaţiei noastre oricărui proiect realizabil. Mai mult decît atîta, cred că nu putem spune deocamdată. Vă mulţumesc, domnilor.

Şi sir George se retrase, dar nu în sens fizic, ci mai degrabă cu mintea şi cu sufletul, căci şedinţa avea loc în propriul său birou. Se retrase aşadar, înălţîndu-se invizibil la un nivel superior.

— Ai grijă să mi se plătească cinci lire, Neil, spuse Tim Kemp cînd ieşiră. Pentru cheltuielile de mîine.

— Vei primi exact o liră, doisprezece şilingi şi nouă penny. Uiţi că am făcut şi eu călătoria asta...

— Pun pariu că sir Michael Stratherrick n-o face pentru o liră, doisprezece şilingi şi nouă penny. Mă întreb ce se-ntîmplă la COMBA în după-amiaza asta...

În clipa aceea, sir Michael nu numai că prezida o şedinţă a personalului său, dar îşi privea cu dispreţ subalternii, ca şi cum ar fi fost rămăşiţele unui clan învins.

— Dumnezeule, n-am mai pomenit oameni atît de cuprinşi de panică, dacă pot spune astfel. Ştiu că nu sună bine, dar înţelegeţi ce vreau să spun.

Din colţul ochiului său stîng, aruncă o privire spre Shirley Essex, care şedea ceva mai departe de masă, în stînga lui. Pe genunchiul ei — delicios desigur, cu toate că nu-l zărea, ci-l bănuia numai — se afla caietul de stenografie, în care fata se tot uita, disperată. Dar ce importanţă avea acest lucru ? Astăzi, purta o bluză bleu-pal şi o fustă de un bleu mai închis — simplă dar fermecătoare. În timp ce miss Tilney trudea undeva, departe, pentru bursa oferită de Universitatea din Bedford, frumoasa Shirley era aici şi avea să rămînă în această încăpere, chiar după terminarea şedinţei. Iar mîine, o va lua cu el în Berkshire, la bătrînă aia cu castelul. Înapoia măştii sumbre şi dispreţuitoare pe care o arbora ca s-o impresioneze pe fată, sir Michael se simţea din ce în ce mai exaltat.

Privindu-şi pe rînd colegii, Dudley Chapman vorbi din nou în numele lor. Faţa lui buhăită şi slinoasă îl îndreptăţea să fie purtătorul lor de cuvînt :

— N-aş putea spune că situaţia asta mă bucură, domnule director. Cu Summers în cabinetul primului ministru — îl ştiţi pe Summers, nu-i aşa ?...

— Îl ştiu, Dudley — e un imbecil !

— Se prea poate, dar ştiu ce poate să însemne o interpelare în Cameră.

Un murmur de aprobare dădu ocol mesei. Toţi ştiau ce putea să însemne o interpelare în Cameră.

— Aţi fost vreodată acolo şi-aţi ascultat această trăncăneală superior organizată ? pufni dispreţuitor sir Michael. Apoi se întoarse cu faţa spre Shirley, numai pentru plăcerea de a o privi: Nu nota şi vorbele astea, miss Essex ; fă-te că nu le-ai auzit.

Sperase că ea îi va întoarce zîmbetul, dar fata era prea impresionată, ba chiar îngrozită de această şedinţă, ca să mai poată zîmbi.

— Problema este, ce anume se ascunde în spatele acestei interpelări, urmă să vorbească Chapman. Vor cumva să se descotorosească de una dintre cele două organizaţii ! Dacă da, care din ele va dispare — a noastră sau DISCUS ? Sînt sigur că din punct de vedere financiar, ei stau mai bine decît noi. După cum ştiţi, domnule director, am încercat să subliniez...

— Iar eu, Dudley, am încercat la rîndu-mi, nu o dată, ci în repetate rînduri, să subliniez că noi avem o bază financiară cu totul diferită.

Ori de cîte ori George Drake mai comandă, să zicem, altă sută de sugative, el irosește banul public. Pe cînd cincizeci la sută din fondurile noastre provin din afara Ministerului de Finanțe. Grație mie, continuă sir Michael, făcînd pe lăudărosul — în speranța că subalternii lui nu-l vor socoti lăudăros atunci cînd într-adevăr se va lăuda — grație mie și extraordinarei mele puteri de convingere, ca să nu mai pomenesc de două dintre cele mai îngrozitoare și mai plictisitoare mese la care am fost vreodată, ne bucurăm de subvențiile generoase a două fundații bogate. Dudley cunoaște, desigur, întreaga situație, adăugă el privind spre ceilalți. E cel mai în măsură s-o cunoască. Subliniez acest lucru doar pentru voi. Încerc să vă insuflu curaj, hotărîre, credință și speranță. N-am dreptate?

— Personal, aș zice că nu, răspunse Edith Frobisher, pe un ton sec.

— Bine, n-am dreptate. Dați-mi voie, însă, să vă spun care-i cusurul nostru — un cusur care n-are nimic de-a face cu interpelările din Cameră, pe care nu dau doi bani. Sîntem plictisiți, din ce în ce mai plictisiți. Căscăm unul la altul, plutind pe mări de ceai călduț. S-ar cuveni să fim veseli, voioși, îndrăciți și plini de îndrăzneală! S-ar cuveni să punem la cale ceva care să-l sperie de moarte pe George Drake și pe susținătorii lui din Ministerul Învățămîntului. Observați că spun *noi*, nu *voi*. Iau asupră-mi o parte din vină. Și eu am fost plictisit, și eu am fost o victimă a virusului englezesc care-i preface pe oameni în niște mortăciuni trăncănitoare. Dar dacă eu am fost așa, voi ați fost și mai groaz-

nici. Mi-am pierdut aproape toată dimineaţa studiind rapoartele astea ample, pe care miss Bury le-a strîns, le-a copiat şi le-a multiplicat, la cererea mea. Am avut senzaţia că orbecăiesc prin ceaţă, cu picioarele în noroi. Fiecare dintre voi îşi dă seama că face rapoarte plicticoase, dar aţi încercat oare vreodată să le citiţi pe ale celorlalţi ? Tare aş vrea să le trimit pe toate cadou la DISCUS ! Pentru Dumnezeu, oameni buni, scoteţi-vă din cap interpelarea aceea teribilă, despre care socot că nici nu merită să discutăm, şi găsiţi-mi pentru COMBA ceva îndrăzneţ, vioi şi scăpărător ! Să nu vă-nchipuiţi că eu voi trîndăvi între timp. Voi începe prin a face, mîine, o vizită la bătrîna aia bogată şi nebună, care i-a şi pus cu botul pe labe pe cei de la DISCUS. Mărturisesc că, în urmă cu un an, nu m-aş fi dus pentru nimic în lume la ea. Acum, însă, simt că nu ne putem permite să nesocotim nici măcar această şansă îndoielnică. Fiecare dintre voi ar trebui să simtă la fel. Disperaţi, dar veseli, ca şi cum aţi fi cu toţii celţi. Nu, Dudley, nu, Jeff — şedinţa s-a terminat ! Îmi place să am ultimul cuvînt, şi l-aţi auzit adineauri.

Se ridică în picioare şi se depărtă, întorcîndu-le spatele, în vreme ce ei ieşeau unul cîte unul. Merse apoi la bufet şi-şi umplu un pahar pe trei sferturi — jumătate whisky şi un sfert apă — din care trase o duşcă bună. După care, se întoarse s-o privească pe Shirley. Ştia că ea era încă acolo, deoarece o rugase să rămînă după terminarea şedinţei.

— Ce zici, Shirley, crezi că am procedat bine ?

— Nu știu, răspunse ea încetișor. Dar e minunat, sir Michael cînd vorbiți așa. Sînt sigură că dacă mi-ar vorbi cineva în felul ăsta...

Nu-și sfîrși, însă, fraza.

Da, diavolițo — i se adresă el în gînd — e timpul să-ți vorbesc și ție la fel ! Sir Michael avea asemenea momente de exaltare, cînd în bezna sufletului său se aprindea flacăra irezistibilă a unui temperament sălbatic. Vechii greci știau ceva despre acest fenomen psihic : era o adevărată pedeapsă, un dar cumplit al Afroditei, care devenea necruțătoare după ce fusese îndelung disprețuită. (Își imagină un cor al amantelor lui „de după-amiază“ implorînd-o pe zeiță să-l pedepsească.) Vraja se va risipi după cel mult cîteva ore petrecute într-un pat alături de fata asta. Deocamdată, însă, era stăpînit de vrajă, deși mai era încă în stare să judece rațional.

— Vrei să bei ceva, Shirley ?

— Credeți că se face ?

— Dacă n-aș crede, nu te-aș întreba. Se înțelege, însă, că nu ești obligată, după cum nu ești obligată nici să refuzi. Te afli într-un lăcaș al libertății !

— Bine, zise fata, mirată de tonul amar al acestor cuvinte. Aș bea un păhărel de sherry, sir Michael.

Mergînd spre bufet, sir Michael reflecta sumbru la situația lui jalnică. Încă nu-i ceruse fetei o întîlnire în afara orelor de serviciu și în afara acestei clădiri — călătoria lor de mîine în Berk-

shire avea să spargă gheaţa — dar ştia de pe acum destule despre ea. Iar ceea ce ştia nu era de loc încurajator pentru el. Era o fată profund respectabilă, care dezminţea categoric tot ce se spunea în presă şi televiziune despre generaţia ei. Ar fi fost în stare să renunţe la slujbă, adică să plece pentru totdeauna de lîngă el, dac-ar fi jignit-o cu vreun gest sau vreun cuvînt. Fără să fie proastă (era destul de ageră ca să sesizeze orice iniţiativă erotică din partea lui), nu ascundea totuşi sub această faţă uluitoare o inteligenţă reală. Lucra cu o încetineală fantastică, aproape prostească, încît, în comparaţie cu ea, miss Tilney părea de o eficienţă miraculoasă. Locuia probabil în vreo mahala îngrozitoare din nordul Londrei, într-o pădure de antene de televiziune, şi era desigur unicul copil al familiei — afurisită situaţie! Tăticul era, după toate probabilităţile, ajutor de casier la vreo farmacie, iar mămica o femeie iubitoare şi grijulie, care zămislise — Dumnezeu ştie cum şi de ce! — această superbă, divină Afrodită. Şi iată că el, Michael Stratherrick, omul care izbutise cu cîteva gesturi repezi şi sigure să transforme atîtea neveste placide şi credincioase — unele dintre ele distinse cu titluri universitare — în nişte amante docile şi pătimaşe, da, iată-l acum vrăjit ca un adolescent, care nu ştie ce să facă sau să spună.

După ce-i oferi sherry-ul, îi propuse, zîmbind, să ciocnească — simţea nevoia unui contact oarecare. Îi reţinu o clipă degetele într-ale lui, dar în ciuda satisfacţiei pe care i-o prilejui această atingere, i se păru că aude un cor de

femei, ce rîdeau de el cu o ironie vulgară şi implacabilă. Nu era o simplă închipuire. Fascinaţia monstruoasă pe care o exercita asupră-i această fată, din clipa cînd îi zărise chipul de zeiţă, răscolise în el adîncuri nebănuite, zone uitate de uimire şi de superstiţie primitivă : era vrăjit şi pe jumătate înnebunit de această faţă în care i se revela — peste un birou şi un carnet de notiţe stenografiate — ceea ce Jung [1] numeşte *anima*, adică imaginea sufletului.

Fata spuse şi ea ceva, rupînd, în sfîrşit, tăcerea aşternută între ei :

— Chiar mă luaţi cu dumneavoastră mîine după-amiază ? Pentru că, în cazul acesta, aş dori să mă coafez...

— Ce nevoie ai ?

— Nu m-am mai coafat de mult. Şi nu cred că aş reuşi în timpul prînzului.

— Poţi lipsi mîine dimineaţă, îi spuse el pe un ton imperativ.

— Da ? Aş putea ? Dar ce-o să spună miss Bury ?

— O să am eu grijă de miss Bury. O să-i spun că mi-ai telefonat că nu te simţi bine. Las' pe mine.

— Bine, dar ea ştie că mîine plec cu dumneavoastră.

— Ştie ? Atunci o să-i spun că nu mai pleci. De fapt, e mult mai bine aşa.

— Dar atunci, joi o să vrea să ştie ce s-a întîmplat cu mine. Miss Bury e teribil de curioasă.

---

[1] C. G. *Jung* (1875—1961), psiholog şi psihiatru elveţian.

— În cazul ăsta, spune-i altceva, orice, răspunse sir Michael, iritat de atmosfera de intrigă meschină din instituţia lui. Mai doreşti un sherry?

— A, nu, mulţumesc!

Luîndu-i păhărelul, mîna lui o acoperi pe-a ei. Această uşoară atingere îi aţîţă simţurile aprinse. Rămase aplecat asupra ei, ca o flacără imobilă.

Oricît de gros ar fi fost stratul de respectabilitate suburbană ce-o învelea, Shirley era totuşi femeie şi trebuia să ştie ce simţea el în clipa asta. Iar el stătea tăcut şi nemişcat, ca să nu întrerupă curentul.

Fata ridică privirea — o privire veche parcă de mii de ani — şi spuse:

— Bine, o singură dată — doar o singură dată, nu mai mult!

— O singură dată, ce?...

Reacţia ei era atît de nouă pentru el, încît realmente nu înţelesese ce voia să spună.

— Doriţi să mă sărutaţi, nu-i aşa? spuse ea, desluşit. Atunci, sărutaţi-mă, dar o singură dată. O sărutare mică, nu una din *alea*...

Deşi se simţea ridicol, o sărută delicat pe buze, biruindu-şi bătăile inimii. Apoi, făcînd un mare efort de voinţă, se depărtă. Înainte de a o privi din nou, îşi goli paharul de whisky. Se aştepta ca, după acest contact prozaic, s-o vadă răsfoindu-şi caietul sau pudrîndu-şi nasul, dar spre mirarea lui ea şedea exact în poziţia în care o lăsase şi se uita fix la el, cu nişte ochi mari şi strălucitori, şi cu buzele tremurînde. „Ce să fac?“ se întrebă el, neştiind realmente ce să

facă. Parcă n-ar mai fi stat de ani de zile lîngă o femeie.

— Atunci, sir Michael, rosti ea în sfîrşit, cu o voce neschimbată, mîine dimineaţă voi lipsi de la serviciu, şi mă voi duce la coafor. Dar de vreme ce se va crede c-am rămas acasă, n-are rost să vă întîlnesc aici, nu-i aşa? Unde să vin? La gară?

— Nu. Voi închiria o maşină. Femeia aceea locuieşte, cred, departe de orice gară, aşa că-i preferabil să mergem cu maşina.

Bucuros că i se dăduse ocazia să nu se mai simtă ridicol, îi vorbea acum pe tonul sec al superiorului ierarhic:

— Fireşte că nu te pot lua de-aici sau din vreun loc prea apropiat. Aşteaptă-mă undeva în partea de vest a Pieţii Berkeley, la două şi un sfert.

Shirley repetă întocmai aceste indicaţii.

— Şi adu cu dumneata un carnet.

Ea dădu din cap, apoi întrebă:

— Dar cu însemnările luate în şedinţa de azi dimineaţă, ce fac? Presupun că ar trebui să le transcriu?

Sir Michael îşi spuse că, în unele privinţe, fata părea să înveţe destul de repede: cu o jumătate de oră înainte, de pildă, nu i-ar fi aruncat în faţă acest „presupun."

— Nu contează, îi spuse el. Nu ţin neapărat să-mi văd discursul pe hîrtie, iar în afara acestui discurs, n-a prea mai fost nimic important. Poate doar chestiunea interpelării în Parlament. În regulă, Shirley, adăugă el, văzînd-o mirată, să baţi la maşină următorul proces verbal:

Astăzi — pui data exactă — la orele patru şi treizeci, s-a ţinut o şedinţă, la care au luat parte cutare şi cutare, sub preşedinţia directorului. După discuţiile privitoare la o eventuală interpelare în Cameră, directorul a cerut participanţilor la şedinţă să-i susţină convingerea că la COMBA este nevoie de o politică mai îndrăzneaţă şi mai plină de imaginaţie... Ai notat ?

— Nu, aţi vorbit mult prea repede.

— Atunci, repet textul.

După ce fata îl notă, sir Michael adause :

— După şedinţă, directorul a fost poftit de către secretara lui provizorie, miss Shirley Essex, să-i dea o sărutare mică. El s-a supus, iar după aceea, spre marea ei uşurare, s-a purtat ca un gentleman desăvîrşit.

— Nu pricep de ce vă luaţi singur în zeflemea ?

— Te rog să fii exact la orele două şi-un sfert în Piaţa Berkeley. Bună seara, Shirley.

Sir Michael merse la biroul lui şi se aşeză. Cînd privi spre uşă, o văzu pe Shirley în prag cu ochii aţintiţi asupra lui.

— Asta-i tot, Shirley.

— Ştiu. Bună seara...

Dar în loc să plece, începu să plîngă.

— Ce-i asta ?! exclamă sir Michael, repezindu-se spre uşă.

Dar cînd ajunse acolo, Shirley alerga deja pe coridor, aşa că se întoarse. După ce mai bău un whisky, simţi că nu mai poate suporta încă o seară în vizuina asta înnăbuşitoare, aşa că o chemă la telefon pe Clarice. Nici un răspuns. Telefonă apoi la Mavis, care-i făcu reproşuri

și-i spuse că era, oricum, invitată la masă undeva. Andrea îi răspunse că-i era dor de el, dar sir Michael își dădu seama numaidecît că nu dorea s-o vadă, așa că bîigui o minciună: auzise, chipurile, chiar adineauri că Andrea fusese solicitată să facă decorurile și costumele pentru noul spectacol de la „Aldwych". După care, începu să-și plimbe prostește degetul gros peste cele patru coloane cu numele Essex din cartea de telefon, oprindu-și în cele din urmă ochii — ușor înlăcrămați din pricina atîtor litere mărunte — asupra lui „Jevon M. Essex, Winston Avenue, nr. 16". Iar după aceea, își spuse că nu-i mai rămînea decît să meargă la club, sau să-și zboare ultima fărîmă de creier.

La club, patru indivizi pe care-i ocolea de săptămîni de zile tăbărîră asupra lui.

9

Exact la două și un sfert, sir Michael o zări pe Shirley, care-l aștepta în Berkeley Square. Era îmbrăcată într-un taior verde — verde ca marea, își zise el — și purta o pălărioară cafenie foarte nostimă; spre mirarea lui, arăta nu numai încîntătoare, dar și elegantă. În lumina palidă a soarelui de aprilie, scuarul părea el

însuşi o acuarelă delicată. Era una din acele după-amiezi rare, cînd Mayfair-ul se desprindea parcă din Londra, strămutîndu-se în vreo misterioasă urbe străină — poate capitala unei fabuloase ţări de basm. Sir Michael, care prînzise frugal dar îşi îngăduise luxul unei sticle de Traminer, îşi simţea sufletul purtat de valurile înalte ale beatitudinii, stăpînit de o altă lună decît aceea către care pornesc rachetele cosmonauţilor. Deschizînd portiera maşinii, o trase pe Shirley înăuntru ca pe o pradă încîntătoare — ceea ce şi era de fapt.

Maşina pe care-o închiriase sir Michael era un cupeu, destul de încăpător şi luxos ; numai că şoferul nu era omul care să-ţi deschidă ceremonios portiera, agitîndu-se apoi serviabil cu un pled : era un tinerel posac, cu părul lung şi cu o mutră de şansonetist. Deşi catadicsise să asculte explicaţiile lui sir Michael în privinţa drumului pe care trebuiau să-l urmeze pentru a ajunge la reşedinţa lady-ei Bodley-Cobham — undeva, în regiunea Henley-Wallingford — şoferul îi dăduse a înţelege că această expediţie nu-l interesa cîtuşi de puţin. Îşi petrecea, pare-se, mai toate zilele şi nopţile transportînd, potrivit propriilor sale cuvinte, „stelele de cinema, de teatru şi de televiziune“ la studiouri şi la diverse cluburi de noapte, aşa încît expediţia asta în Berkshire i se părea, disigur, o banală plimbare în cine ştie ce suburbie. În numai trei minute, între şofer şi sir Michael se statornicise o puternică antipatie reciprocă.

— Arăţi teribil de elegantă, începu sir Michael de îndată ce o aşeză pe Shirley lîngă el. Nu

ştiu dacă lady Bodley-Cobham va fi încîntată, dar eu sînt.

După ce se încredinţă că geamul dintre ei şi şofer e bine închis, adăugă :

— Apropo, te pricepi să descifrezi o hartă rutieră ?

— Mă tem că nu, sir Michael, dar o să-ncerc.

— În curînd va trebui să fim atenţi, draga mea. Dacă nu ne uităm bine pe hartă, s-ar putea să ne rătăcim. Şoferul ăsta e un imbecil. De îndată ce vom ieşi din Londra va conduce aiurea, ca şi cum i-am fi cerut să ne ducă undeva în Mongolia. Ai să vezi că am darul profeţiei. Dar nu face nimic, s-ar putea să fie o aventură — dacă bineînţeles îţi plac aventurile.

— E plăcut să călătoreşti într-o maşină mare ca asta.

— Îmi pare bine că-ţi place. Dar carnetul ţi l-ai adus ?

— Uitaţi-vă.

Şi-i întinse carnetul, cu o mînuţă înmănuşată, pe care sir Michael i-o acoperi cu palma lui goală — drept care Shirley îşi puse în poală carnetul şi, scoţîndu-şi mănuşa, îşi lăsă mîna să se odihnească într-a lui. Gestul ei îl frînse pe sir Michael în două jumătăţi rivale — una lucidă, care-şi dădea seama de ridicolul situaţiei, iar cealaltă înfiorată de plăcere.

Ceva mai tîrziu, pe cînd treceau printr-o suburbie din vestul Londrei, sir Michael îi spuse :

— Te-ai gîndit vreodată, Shirley, că noi, care-am încetat să credem în iad, ne grăbim de fapt să-l creăm pe pămînt ? Circulaţia intensă, gălăgia, magazinele ieftine, reclamele

idioate, fețele inexpresive, tot haosul acesta blestemat nu seamănă, oare, cu iadul ? Sau ești de altă părere ?

Shirley era, firește, de altă părere. Nu pentru că ar fi fost insensibilă și stupidă, ci pentru că între ea și el era o diferență de un sfert de veac și pentru că tot ceea ce-l îngrozea pe el constituise însuși cadrul copilăriei ei. Mîna pe care-o ținea într-a lui — avea s-o abandoneze curînd, chipurile pentru a-și aprinde o țigară, dar de fapt pentru că devenise cam lipicioasă — făcea parte dintr-o altă epocă, epoca *actuală*.

Sir Michael se gîndi cu jale că dacă, renunțînd la orice prefăcătorie, i-ar mărturisi ce sentiment îi inspira strania ei frumusețe și i-ar lăuda-o în imagini împrumutate din mitologie și poezie, Shirley n-ar înțelege o boabă și s-ar zgîi la el ca la un nebun. Dar în definitiv ea era femeie, indiferent dacă aparținea sau nu unei alte epoci, iar înapoia banalităților și a formulelor ei stereotipe, se ascundea, poate, eternul rafinament feminin. Merita, oare, să riște ?

Începuse să plouă, iar ploaia estompa lumea ruinată prin care treceau. Sir Michael simți că Shirley se apropie puțin de el, mînată desigur de instinct. Și cum el nu prea avea chef de vorbă, începu ea însăși să sporovăiască, din dorința, foarte feminină, de a face conversație. Alegîndu-și pentru început un subiect oarecare — șoferul — îi spuse că „băieții", adică tinerii din generația ei, n-o interesau cîtuși de puțin, cu toate că o copleșeau cu atențiile lor, mai ales la seratele dansante — pe care, de altfel, nu le mai frecventa. Erau, zicea ea, prea tineri,

prea puţini sensibili şi prea superficiali pentru ea, deşi cunoscuse şi „un băiat drăguţ şi delicat“, dar cam „artist“, adică pasionat de arta fotografiei ; băiatul ăsta plecase, însă, la o mătuşă de-a lui din Bournemouth. Sir Michael o asculta, pe jumătate cufundat într-un vis, de care cugetul său treaz fugise mai înainte. După-amiaza deveni întunecoasă ; ploaia se înteţea mereu.

Deodată, maşina se opri : şoferul nu mai cunoştea drumul.

Următoarele patruzeci şi cinci de minute se scurseră într-o exasperare cumplită : blestemînd harta, se înfundară într-o sumedenie de uliţe şi poteci fără ieşire. Şoferul, posac şi arţăgos, nu mai voia altceva decît să se întoarcă la Londra. Shirley era încă bine dispusă, dar buna ei dispoziţie nu folosea la nimic. Cît despre sir Michael, noroaiele şi ploaia sfîrşiră prin a anula în sufletul lui orice dorinţă, încît începu să înjure în barbă întreaga expediţie, ce i se părea acum pur şi simplu stupidă, nu ca escapada veselă pe care şi-o imaginase. Simţea că n-ar mai avea răbdare pentru lady Bodley-Cobham, chiar dacă ar ajunge la ea.

Trecuse de patru după amiază cînd se pomeniră, în sfîrşit, pe un drum care, deşi de mult lăsat în părăsire, îi scoase — zdruncinîndu-i zdravăn — la un soi de castel monstruos, conceput desigur prin 1875 de un arhitect care-şi petrecuse serile bînd brandy şi citind romanele lui Scott.

Nu se putea şti, privind castelul, dacă lady Bodley-Cobham se afla în prezent acolo. Dar

nu încăpea nici o îndoială că aceasta era reşedinţa ei.

Sir Michael o ajută pe Shirley să coboare, îndemnînd-o să se adăpostească grabnic lîngă uriaşa uşă de la intrare. Apoi se întoarse spre şofer, care nu se urnise de pe scaunul lui, şi-i spuse să aştepte, dar nu în maşină ci în castel, unde va căpăta, poate, un ceai.

— Cum ? Aici ? protestă şoferul. Păi asta-i o casă a morţii, dacă vreţi să ştiţi ! Nu m-aş mira să văd niscaiva strigoi.

— Atunci n-ai decît să rămîi în maşină şi să filozofezi, îl repezi sir Michael. Şi se duse după Shirley, care tocmai trăgea de şnurul imens al unui clopoţel.

De undeva, dinăuntru, se auzi un clinchet strident, care se stinse însă curînd. Shirley îi aruncă o privire vag surîzătoare, care-l înduioşă pe sir Michael, îndemnîndu-l să-i atingă cu o mînă tandră obrazul rece şi ud, dar fermecător. Apoi trase cu putere de şnurul clopoţelului. Clinchetul acestuia încă nu se stinsese, cînd uşa se deschise brusc.

— Ce doriţi ? întrebă, cu un glas la fel de bănuitor şi de aprig ca şi înfăţişarea lui, un individ într-o haină albă plină de pete, cu pantaloni largi de flanelă şi nişte papuci de pîslă uriaşi. Nu cumpărăm nimic !

— Sînt sir Michael Stratherrick, răspunse acesta, limpede şi răspicat. Lady Bodley-Cobham m-a poftit la dumneaei astăzi după-amiază.

— Dumneaei nu spus la mine dumneavoastră veniţi, rosti individul, de loc impresionat, scutu-

rînd din cap şi ţuguindu-şi buza de jos. Nu spus nimic la mine. Nimic, nimic !

Părea să fie unul dintre acei străini rătăcitori, care nu-ţi evocă niciodată vreo patrie, ci numai apartenenţa la o ţărănime necunoscută — un personaj în genul lui Chico Marx [1].

— Ascultă, omule, am venit special de la Londra ca s-o văd pe lady Bodley-Cobham şi n-am de gînd să-mi pierd vremea discutînd cu dumneata. Du-mă la ea, sau spune-mi unde-o pot găsi. Hai, mişcă-te !

Mormăind şi dînd din cap bănuitor, individul îi lăsă să intre şi-i conduse printr-un coridor ticsit cu lăzi de ceai, dintre cele folosite îndeobşte la căratul mobilei. Apoi coti spre stînga şi le arătă o uşă :

— Pe cine anunţ ?

Sir Michael îl fulgeră cu privirea şi-i întinse o carte de vizită. Individul intră pe uşă, lăsînd-o deschisă, astfel încît putură auzi un hohot de rîs, destul de depărtat, ca şi cum ar fi venit din fundul unei încăperi uriaşe.

— Ciudată casă, nu-i aşa, sir Michael ? întrebă Shirley, privindu-l cu nişte ochi mari. Sînt bucuroasă că n-am venit singură. Nu-mi vine să cred că în casa asta poate locui cineva.

— Ar fi trebuit să mă aştept la aşa ceva, murmură el. Femeia asta o fi vreo babă excentrică, un adevărat monstru. Mai mult ca sigur c-am venit degeaba. E vina mea, Shirley ! Ar fi trebuit să trimit mai întîi pe altcineva. Ce stupid am fost !

---

[1] Unul dintre componenţii celebrului trio de comici americani „fraţii Marx".

— Ca un adevărat conducător, n-aţi vrut să le cereţi altora să facă o treabă pe care să nu fiţi dispus s-o faceţi şi singur, rosti ea, cu mîndrie.

O clipă, i se păru că desluşeşte o umbră de ironie în glasul ei — şi s-ar fi bucurat să fie aşa, chiar dacă ironia l-ar fi vizat personal — dar ochii ei strălucitori îl convinseră că-i vorbea sincer, din adîncul unui suflet leal şi devotat. Dumnezeule ! Ce se-ntîmpla oare ? Încotro se-ndrepta ?

Străinul acela sintetic se întoarse, rînjind, ca să le-arate calea, lucru într-adevăr necesar, deoarece, la prima vedere, înalta şi uriaşa încăpere le apăru ca un soi de depozit de mobile, haotic. O sumedenie de canapele şi sofale, mese mai mari şi mai mici, fotolii şi jilţuri, orologii şi scrinuri, tablouri, busturi de marmură şi cai de bronz fuseseră aruncate vraişte, parcă înadins pentru a-ţi da senzaţia că treci printr-un fel de tranşee fantastică. După ce le arătă drumul, valetul îi părăsi în grabă. În mijlocul acestei păduri de mobile din lemn de nuc şi de mahon, se pomeniră într-un soi de luminiş. Acolo, într-un fotoliu ce semăna cu un tron, şedea o bătrînă enormă, cu părul vopsit într-un roşu veneţian aprins şi cu obrajii daţi cu fard gros, întocmai ca ai unui clown. Iar la picioarele ei, instalat foarte confortabil, şedea, surîzător, Tim Kemp. Bătrîna fuma un trabuc, iar el pufăia, ca de obicei, din pipă. Amîndoi ţineau în mînă cîte un pahar, iar pe măsuţa dintre ei se aflau cîteva sticle de gin de diverse sorturi, din care se serviseră, pare-se, copios.

— Hello, Stratherrick ! îl întîmpină Kemp. Ia te uită, ai venit şi dumneata, miss Essex ?! Ce surpriză plăcută !

Sir Michael îşi spuse că cei doi băuseră, probabil, ore în şir : îl mai văzuse pe Kemp în starea asta de exaltare, ce-l făcea parcă să plutească la mari înălţimi.

— Plăcută pe dracu ! răcni bătrîna, îndreptîndu-şi privirea şi trabucul spre Shirley. Doar v-am spus să nu-mi aduceţi aici fete !

— *Mie* nu mi-aţi spus nimic, replică sir Michael, cu hotărîre. Iar miss Essex este secretara mea.

— Lasă că ştiu eu ce este, începu lady Bodley-Cobham.

Dar Kemp o opri :

— Nu, Annabel, nu ştii. De obicei ştii, dar de data asta n-ai nimerit-o.

— De unde naiba ştii că n-am nimerit-o, Tim ?

— Ascultă, Annabel, copila asta e o prietenă de-a mea.

— Nu prea o văd bine, dar nici nu doresc. Îl văd însă pe sir Michael ăsta, cum naiba-i mai spune — înalt, oacheş şi chipeş, probabil un ticălos. Sute de tipi dintr-ăştia roiau la Cannes, pe vremuri. Oferă-i ceva de băut, Tim !

— Mulţumesc, zise sir Michael. Aş dori un whisky.

— A, nu ! zbieră bătrîna. Aici n-o să capeţi whisky. În casa asta se bea gin. E unul din motivele pentru care eu şi cu Tim ne-am plăcut de la început. Tim e un băiat de zahăr, a înţeles din capul locului. Da, e un băiat de zahăr.

— Aşa e, adeveri Shirley Essex, spre uimirea celorlalţi.

— Ţine-ţi gura ! În locul tău, aş intra în pămînt de ruşine...

— Annabel ! protestă Tim Kemp, cu asprime. O iau de-aici pe miss Essex...

— Ce vrei să faci ?

— Vreau să-i fac rost de-o ceaşcă de ceai şi să te las să discuţi cu sir Michael...

— N-o să obţină nimic de la mine, Tim. Cunosc eu soiul ăsta de oameni. Pe vremuri am întîlnit sute de indivizi de teapa lui — mai toţi erau, fireşte, străini, „şarmeuri" de profesie, pupători de mîini. Cu mine, însă, nu le-a mers niciodată... Bine, Tim, du-te, dar nu zăbovi prea mult. Şi caută s-o faci pe fata asta să priceapă că nu locuiesc aici — le cunosc eu pe fetele astea, sînt nişte afurisite ! Spune-i că sînt doar în trecere pe-aici, pînă mă hotărăsc ce să fac cu domeniul din Derbyshire. Ia-ţi şi ceva de băut cu tine, Tim. Şi dă-mi şi mie un păhărel. Ce bem acum ?

— „Plymouth", răspunse Tim, apucînd sticla. Are prospeţimea unei dimineţi pe malul mării. Mai ţii minte, Annabel, ce plăcute sînt dimineţile la mare ?

— Nu.

— Nici eu, zise Tim, umplînd paharele.

Lady Bodley-Cobham cloncăni şi se întoarse cu faţa spre sir Michael :

— Înţelegi ce vreau ? Tim ăsta e un omuleţ dulce, căruia nu-i pasă de nimic. Toţi ceilalţi veniţi încoace asudaţi de emoţie şi vă dregeţi într-una glasul...

— Eu nu, o întrerupse sir Michael. Da, Kemp, o să beau puţin gin, mulţumesc. Nu e genul meu de băutură, dar tot e mai bine decît nimic.

— Acum faci pe viteazul, aşa-i ? zise lady Bodley-Cobham zvîrlind spre el cîteva rotocoale de fum. Dacă vrei să ştii, nu mi-au plăcut niciodată englezii chipeşi...

— Sînt scoţian.

— Mai rău ! Sînteţi cu toţii nişte răsfăţaţi şi nişte stricaţi, încă din leagăn. Vă obişnuiţi de mici să fiţi îngîmfaţi. Deşi nu faceţi nimic, vreţi să fiţi priviţi cu admiraţie. Nişte trîntori înfumuraţi. O femeie n-are ce face cu unul ca voi. Dac-ar ţine o girafă împăiată, totuna ar fi.

Cu paharul în mînă, Tim Kemp veni lîngă Shirley şi-i spuse :

— Pe-aici...

Şi porni cu ea spre celălalt capăt al uriaşei încăperi, folosind o potecă străjuită de rafturi şi vrafuri de cărţi, casete cu fluturi şi păsări, capete de animale, scuturi, săbii şi puşti.

— Un interior tipic englezesc, zise el. Abia te poţi mişca prin acest talmeş-balmeş de vechituri.

Ieşiră pe un coridor pustiu şi lugubru, cu pardoseala de piatră şi cu pereţii igrasioşi.

— Nu-i chiar aşa rău aici cum arată, aşa că nu-ţi mai încrunta mutrişoara superbă. Pentru început, ai să găseşti un lavabou, a treia uşă la stînga. Aşa-i că e primul lucru de care ai nevoie ? Al doilea, o ceaşcă de ceai — şi-am să-ţi fac rost de una, pînă ieşi de-acolo.

— Mulţumesc, domnule Kemp ! Dar pe unde-o apuc cînd ies ? Castelul ăsta mă sperie.

— Te aştept după colţ, lîngă bucătărie, şi-o să găsesc un locşor în care să putem sta liniştiţi de vorbă. Asta vrei, nu? Să stăm liniştiţi de vorbă.

— Da, domnule Kemp. Şi-mi pare bine că eşti aici!

Lîngă lavabou era o baie, dar fără nici un prosop sau săpun: părea nefolosită. Shirley rămase cîtva timp acolo, încercînd să-şi alunge de pe faţă năuceala şi spaima. Cînd ieşi din baie, îl găsi pe domnul Kemp fumînd din pipă şi sorbindu-şi ginul chiar lîngă uşa deschisă a bucătăriei, prin care răzbăteau rîsete şi glasuri de oameni ce vorbeau toţi odată. El o duse într-o odăiţă mohorîtă, în care nu se aflau decît o masă şi cîteva scaune. Pe masă, însă, era o tavă cu un serviciu de ceai, dominat de un ceainic enorm, cum Shirley nu mai văzuse niciodată.

— Serveşte-te, o îmbie el. Eu nu vreau ceai... Asta era probabil odaia îngrijitoarei sau aşa ceva. Nu-i prea veselă, dar în bucătărie n-am putea sta de vorbă. Acolo s-a încins o adevărată petrecere, deşi nu-s decît patru oameni: bucătăreasa, o irlandeză bătrînă şi zmintită; o fată din sat, cam cretină dar drăguţă şi serviabilă, ceea ce nu prea se poate spune despre fetele deştepte; Antonio, cum l-a poreclit lady Bodley-Cobham pe valetul ei; şi, în sfîrşit, şoferul vostru.

— Şoferul nostru? Bine, dar e un tip atît de ursuz!

— O fi fost în maşină, dar nu aici. El a pus pe roate cheful. Te simţi mai bine acum, miss Essex? Mi se pare că te cheamă Shirley, nu?

— Da, Shirley. Şi mă simt mult mai bine, graţie dumitale, domnule Kemp.

— Spune-mi Tim, Shirley.

— Tim !... Babornița aia de lady Bodley-Cobham m-a speriat de moarte.

— Aşa-i felul ei. Şi fireşte, e şi niţeluş afumată. Am băut şi-am sporovăit ore întregi, pînă la venirea voastră.

— Aşa am avut şi eu impresia, Tim. Era să leşin cînd te-am auzit că-i spui „Annabel".

— Aşa o cheamă. Acum sîntem prieteni. Şi noi doi sîntem prieteni, nu-i aşa, Shirley ? De aceea, poţi să-mi spui cum merge cu sir Michael...

— O, Tim ! (O naiadă bălaie îl privea pe deasupra ceştii.) Îl iubesc. E irezistibil. Am încercat să nu-l iubesc, dar e cu neputinţă — îl iubesc !

— E normal, Shirley. M-am aşteptat la asta. Dar ţii minte ce ţi-am spus despre el, nu ?

— Desigur, fiece cuvinţel. Şi mi-am dat seama că-i adevărat.

— Dacă nu vei fi pentru el decît o nouă jucărie...

— Ştiu, ştiu ! Şi e groaznic. Tot timpul nu fac decît să doresc atingerea mîinilor lui...

— Şi pe urmă ? Ce s-ar întîmpla ? Uiţi că trebuie să-l salvezi de sine însuşi !

— Îmi spun mereu asta, Tim. Crede-mă că-mi dau seama. Dar nu-i uşor, căci îl iubesc. Nu sînt o fată calculată, ca altele.

Parcă ar fi fost un trandafir indignat !

Tim mai sorbi puţin gin şi spuse cu un aer foarte solemn, dar şi cu oarecare efort :

— Ia să examinăm situaţia aşa cum se prezintă. Sir Michael te-a adus cu el aici, dovadă sigură că nu-i în toate minţile...

— Ce vrei să spui ?

— Că e amorezat, sau în orice caz ameţit. Vizita lui aici va fi un eşec total, poţi să mă crezi pe cuvînt.

— Ştiu.

— Şi-o să-ţi pară foarte, foarte rău pentru el...

— Încă de pe-acum...

— O să fie şi mai rău diseară, cînd o să vrea să te ducă undeva la masă şi după aceea la COMBA ori în garsoniera lui. Iar dumneata o să fii ispitită să-i cedezi... şi-atunci...

— Ştiu, ştiu...

— Dar dacă-i rezişti, dacă-i spui că nu eşti genul ăsta de fată, atunci el, aşa cum e obosit, dezamăgit şi mofluz, ar putea să-ţi facă o scenă...

— Crezi că nu m-am gîndit la toate astea ?

— Nu sînt convins, draga mea. Cred, însă, că nu poţi face decît un lucru — să-l duci la dumneata acasă. Refuză să cinezi împreună cu el în oraş. Spune-i că ai pregătit cina acasă pentru amîndoi. Ori acceptă, ori — la revedere ! În felul ăsta, îi pui la încercare şi sentimentele. Şi-acum, Shirley, telefonează-i mamei dumitale ca s-o pregăteşti sufleteşte — ai să găseşti un telefon într-o nişă, imediat la stînga. După aceea, adăugă el, somnoros, telefonează la DISCUS şi cere să vorbeşti cu sir George Drake.

— N-ar fi mai bine să încep prin a vorbi cu el ?

— Nu, întîi cu mama, pe urmă cu Drake. Întîi viața, pe urmă DISCUS și COMBA.

Tim Kemp închisese deja ochii.

După o convorbire cu maică-sa, convorbire plină de rugăminți și amenințări, Shirley obținu legătura cu DISCUS și se întoarse la Tim să-i spună să vină la telefon. Dar văzînd că Tim doarme, șovăi o clipă : Tim arăta, în somn, ca un fel de gnom sau ca un sugar îmbătrînit. Totuși îl trezi, zgîlțîindu-l :

— Tim, vorbește la telefon cu sir George Drake !

— Dumnezeule ! De ce-ai făcut asta ? bîigui el, privind-o ca prin ceață.

— Păi, ziceai că vrei să vorbești cu el.

— Despre ce ?

— A, nu fi stupid, Tim. De unde să știu ? Poate despre lady Bodley-Cobham.

— Adevărat. Mulțumesc. Hai că mă duc... dar pe unde ?

Fata îl conduse pînă la telefon, hotărîtă să rămînă în preajmă — pentru orice eventualitate. De altfel, era și curioasă să asculte convorbirea.

— Alo, Drake ? începu el. Aici e Kemp... Firește că-i ceva important. Nu te-aș fi chemat dacă n-ar fi fost. Și-apoi, s-ar putea să mai lipsesc vreo cîteva zile... De ce ? Pentru că mîine plec cu lady Bodley-Cobham în Derbyshire... Nu mai întreba într-una *de ce*, e o întrebare idioată... Mă duc cu lady Bodley-Cobham — apropo, e o femeie admirabilă și inteligentă, deși cam excentrică... Mergem să-i vedem castelul și terenurile adiacente, inclusiv un iaz, dacă-ți

amintești — pe urmă îți voi prezenta un raport în legătură cu toate locurile astea, pe care dumneaei e dispusă să le pună la dispoziția unui centru de creație al artiștilor. (Vocea lui Tim deveni retorică.) Va fi un centru unde tinerii artiști de avangardă din toate domeniile vor putea trăi și lucra: romancierii vor putea să scrie anti-romane, dramaturgii anti-piese, iar pictorii și sculptorii vor putea să creeze anti-artă. Am convins-o — și n-a fost de loc ușor — să suporte cincizeci la sută din cheltuielile legate de reamenajare și cincizeci la sută din cheltuielile de întreținere pentru primii trei ani... Întîmplarea face ca și Stratherrick să fie aici, dar sînt convins că nu va realiza nimic... N-are rost să întreprinzi ceva pînă nu primești raportul meu. Îl vei primi, însă, la timpul cuvenit — indiferent de sensul acestei expresii. Între timp, îți propun să convoci o ședință a șefilor de secții... Nu, Drake, nu-ți imagina că conduci DISCUS, abia de-l poți duce...

Și spunînd acestea, Tim puse cu grijă receptorul în furcă. Zărind-o pe Shirley, îi făcu cu ochiul:

— Cred c-ar trebui să ne-ntoarcem la ăia doi. Dar unde mi-am lăsat paharul?... A, îți mulțumesc, draga mea. Ia să-l golesc...

Apoi, luînd-o de braț și mergînd încet și cam împleticit pe coridor, urmă pe un ton confidențial:

— Nu i-am spus-o lui Drake, pentru că se sperie repede, dar abia aștept excursia asta în Derbyshire. Vom merge cu cel mai mare și mai vechi „Rolls-Royce“ din Europa occidentală.

L-am văzut. La volan va fi Antonio, un tip originar probabil din Muntenegru, pe care cred că l-ai văzut. Nebuna de bucătăreasă irlandeză şi fata aia cretină vin şi ele cu noi. Şi-o să luăm o grămadă de provizii — cîrnaţi, pateu de vînat şi, bineînţeles, gin din belşug. Castelul din Derbyshire pare să fie de cinci ori mai mare decît ăsta... şi n-a mai fost locuit de ani de zile. Din fericire am fost prevăzător şi mi-am luat o valijoară. Spre deosebire de Drake, sînt un intuitiv, i-am şi spus-o de altfel, nu de mult. Dar ce-i cu dumneata, drăguţo ?

— Ascultă ! Parcă s-ar certa !

— Mă aşteptam la asta. Te-am şi prevenit, îţi aminteşti ? Va trebui să-ţi exerciţi tot tactul — dar ai oare tact, Shirley ?

— Nu mi-a spus-o nimeni. Dar o să fac tot ce pot. Şi-ţi mulţumesc, Tim, pentru că m-ai prevenit.

Cînd ajunseră în mijlocul uriaşei încăperi, sir Michael tocmai zbiera :

— Iar eu îţi voi vorbi la fel de deschis, cucoană ! După părerea mea, eşti o vrăjitoare bătrînă, zmintită, grosolană şi inutilă ! Proiectul dumitale e la fel de ridicol ca şi dumneata însăşi şi mă bucur nespus să-ţi comunic că noi, cei de la COMBA, nu vom avea nimic de-a face cu el... Shirley, unde naiba ai fost ?

— Am băut un ceai şi-am dat cîteva telefoane.

— La rugămintea mea, Stratherrick, zise Tim. Eu sînt de vină. Ceartă-mă, dar hai să bem ceva.

— Nici prin gînd nu-mi trece. Plecăm de-aici, Shirley. Nu l-ai văzut cumva pe şoferul ăla ?

— Ba da, mă duc să-i spun.

Şi se depărtă repede, bucuroasă să plece de-acolo, mai ales că bătrîna începuse să urle. Ce dezastru fusese expediţia asta ! Sir Michael se va simţi rănit în amorul lui propriu. În drum spre casă, va trebui să scoată din adîncul fiinţei ei cantităţi uriaşe de „tact"...

10

Întunericul şi ploaia de-afară, şi strînsa intimitate din maşină ar fi trebuit să înlesnească un schimb de confidenţe, dar în primele douăzeci de minute sir Michael nu scoase o vorbă. Shirley nu încercă să rupă tăcerea ; rămase, însă, lîngă el atît de aproape cît îi îngăduia curajul ; iar cînd maşina îi hurduca, nu căuta să se ferească de o apropiere mai strînsă, ci dimpotrivă se bucura de prilej. Numai că unul dintre simţurile lui sir Michael, şi anume cel tactil, refuza să se pună în funcţiune.

— Mă simt ridicol, ca orice vanitos, zise în cele din urmă sir Michael, adresîndu-se nu atît lui Shirley personal, cît domnişoarei Essex, ca reprezentantă a întregii omeniri. Ai observat,

desigur, că sînt un om extrem de vanitos. Nu e vorba acum de bătrîna aia scîrboasă și de proiectul ei imposibil, pe care nici un om cu scaun la cap nu l-ar putea lua în serios.

— L-am auzit pe domnul Kemp vorbind la telefon cu sir George Drake în legătură cu proiectul acela. Îi spunea că se duce mîine cu lady Bodley-Cobham ca să-i vadă castelul din Derbyshire.

— Ceea ce-mi spui mă bucură, răspunse sir Michael cu aerul unui om într-adevăr sincer. Kemp o s-o ducă într-o beție, firește, dar cînd se va întoarce va avea totuși o idee care o să-l înnebunească pe bietul George Drake. Apropo, Shirley, nu prea înțeleg cum de ești atît de intimă cu Kemp.

— A... nu-s intimă cu el... dar s-a purtat frumos cu mine... și...

— Știu, e un omuleț dulce și așa mai departe! o întrerupse, cam brutal, sir Michael. Cunosc placa. Nu uita că a lucrat la COMBA, cu mine. Vrei să-ți spun cîte ceva despre Tim Kemp?...

— Aș dori tare mult, zise Shirley după cîteva clipe de gîndire.

— Nu poate spune nimeni despre mine că-mi iau prea în serios propria-mi persoană și răspunderile pe care le am la COMBA, începu sir Michael cu glas potolit. Dar în comparație cu Kemp, sînt un fel de George Drake, ceea ce e, desigur, enervant. Tim Kemp nu e doar un iresponsabil. E un geniu al anarhiei și al răului, în orice organizație. Am impresia că lucrează efectiv pentru o putere misterioasă, pentru vreo zeiță sinistră — ceea ce și explică, poate, de ce

voi, femeile, îl aprobaţi instinctiv. E singurul tip autentic subversiv pe care-l cunosc... şi tocmai de aceea ultimul care s-ar cuveni să fie funcţionar public. Cînd l-am scos ultima oară de la COMBA, i-am spus că n-o să se mai întoarcă decît peste cadavrul meu. Oamenii de teapa lui George Drake sau a lui Dudley Chapman al nostru văd în el doar un beţiv aiurit şi leneş — ceea ce şi este, fără doar şi poate — dar ignoră, spre deosebire de mine, că e un tip excepţional de inteligent şi ager în felul său. Şi poznaş ca însuşi diavolul.

— Dar sînt sigură că n-ar fi capabil să facă ceva rău...

— Aşa crezi ? Te înşeli, Shirley. Gîndeşte-te numai la povestea asta stupidă, cu lady Bodley-Cobham. Aş pune pariu pe orice că George Drake, văzînd că toţi ceilalţi au dat greş, l-a trimis dinadins încoace pe Kemp ca să scape puţin de el la DISCUS şi ca să-l vîre în încurcătură. Iar rezultatul e că dumnealui porneşte într-o expediţie alcoolică, de pe urma căreia Drake o să se pomenească legat de-un proiect nebunesc. Şi în acelaşi timp, m-a făcut şi pe mine de rîs. După ce-a băut ore-ntregi gin cu hoaşca aia bătrînă, a fost atît de sigur de el, încît şi-a permis să te ducă, foarte calm, nu ştiu unde...

— A văzut că-s nervoasă şi stînjenită, şi că vreau să... să mă pudrez puţin... şi să beau ceai...

— Mi-ai mărturisit din prima zi că ţi-a oferit o masă şi că ţi-a vorbit despre mine, o întrerupse sir Michael, furios.

— Mi-a spus doar că sînteţi foarte inteligent, dar de loc fericit...

— Ştiu, ştiu. Dar oare *numai* atît ţi-a spus?

— Atîta îmi amintesc.

— Eşti sigură?

Răsucindu-se, întinse un braţ spre ea şi-i întoarse obrazul spre el. Apoi o sărută. Înainte de a-şi feri obrazul, Shirley se pomeni că-i răspunde la sărut.

Sir Michael îşi scoase din buzunar tabachera, o tabacheră foarte scumpă, de aur (Shirley era convinsă că o primise în dar de la o femeie, desigur bogată, neînchipuit de rafinată şi perversă), dar nu o deschise.

— Bine, zise el, cu un glas ciudat. Unde luăm masa?

Shirley simţi că tremură — sosise momentul.

— Am promis că vin acasă. N-aş vrea să te părăsesc, după o zi atît de grea. Ce-ar fi să vii să iei masa la noi? I-am spus mamei că s-ar putea să vii... Vrei... Michael?

— Îţi mulţumesc, Shirley, se auzi el spunînd. Stai să mă gîndesc.

Trebuia să se gîndească repede şi serios. Îşi dădu seama numaidecît că n-o va putea convinge să cineze cu el altundeva şi înţelese că-l aştepta o seară searbădă şi tristă, cu totul altfel decît îşi închipuise: în planul lui, cina juca un rol important, poate chiar esenţial. Dar era oare atît de rău ceea ce îi propunea ea, invitîndu-l în mizerabila ei căsuţă de la periferie, să mănînce compot de piersici împreună cu „Mămica" şi „Tăticul", ea însăşi transformîndu-se, poate pentru totdeauna, într-o dactilografă la domici-

liu ? Pe de altă parte, însă, poate că i se oferea o ieşire din impas, un mijloc de a se dezmetici din vraja asta ridicolă, care s-ar spulbera în atmosfera domestică. Ar face, desigur, figură de idiot, vreme de-o oră, două, dar după aceea ar putea să-nceteze efectiv să mai fie un idiot. Fără să-şi dea seama sărmana fată îl invita de fapt să rupă vraja. Sir Michael îi privi atent, prin lumina slabă, profilul şi se întrebă cît de puternică era vraja asta.

— I-am spus mamei că în orice caz o să mă conduci cu maşina pînă-acasă, se scuză ea. Te-aş fi întrebat, oricum, dacă nu vrei să iei cina cu noi. Părinţii spun *cină,* deşi de fapt e un fel de masă de prînz. Iar maică-mea găteşte foarte bine, cu toate că s-ar putea ca masa să ţi se pară plicticoasă şi neinteresantă.

— Clubul meu e foarte puţin interesant, seara.

Fata continuă, dornică să-şi dezvăluie gîndurile :

— Să nu-ţi închipui că-s aşa de proastă încît să cred că, văzîndu-mă acasă, cu părinţii, ai putea socoti că asta sînt eu, cea adevărată. La birou sînt mult mai adevărată decît acasă, deşi nici la birou nu sînt în întregime. Cred că nu sînt eu însămi nicăieri, decît în gîndurile mele. Ei, ce zici, vrei să vii la cină ?

— Dacă ţii neapărat, Shirley, vin. Deşi, din diverse motive, nu sînt convins că e o idee bună. Şi înainte ca ea să poată formula vreo întrebare, sir Michael adăugă pripit : Dar omul care-a crezut că vizita la monstrul ăla de Bodley-Cobham e o idee bună, se poate înşela. Adevărul este, precum ţi-am mai spus, că sînt un vanitos,

foarte mulţumit de mine însumi şi că am avut de-a face la COMBA cu nişte oameni atît de stupizi, încît m-am umflat în pene peste măsură. Înainte de COMBA, pe cînd conduceam Institutul, m-am învîrtit îndeosebi printre artişti, iar aceştia pot fi exasperanţi şi agasanţi, dar nu-s nişte imbecili absoluţi ca Dudley Chapman, Jim Marlowe, Hawkins, Tarlton şi Byrd, sau ca George Drake şi echipa lui, cu toate că e o echipă ceva mai bună decît a mea. Am vaga impresie că oamenii care vor să dirijeze arta sînt funciarmente idioţi. Ei creează o atmosferă care mă duce pur şi simplu la disperare, deşi îndată după aceea îmi vine să fac ceva nesăbuit şi ridicol. Şi, fireşte, vanitatea, îngîmfarea, orgoliul — toate mă încurajează în acest sens. Apropo, nu eşti obligată să asculţi vorbele mele. Gîndeşte-te la altceva — poate că de fapt nici nu mă asculţi.

— Cînd cineva vorbeşte prea mult, mă gîndesc de obicei la altceva, răspunse Shirley, cu seriozitate. Dar nu cînd vorbeşti dumneata. Îmi place să te ascult, chiar cînd nu prea pricep ce vrei să spui.

Această mărturisire simplă stîrni în el atîtea sentimente contradictorii, încît nu ştiu ce să spună. Simţi apoi, deodată, nevoia să bea ceva.

— Tatăl dumitale bea whisky ? o întrebă.

— Mă tem că nu. Numai bere şi cidru, cîteodată. Iar mămica bea sherry, în anumite ocazii ; dar cred că sherry-ul ei nu ţi-ar fi pe plac.

— Am să-i spun şoferului să oprească la o cîrciumă. Vrei să intri cu mine ?

— Aş prefera să rămîn în maşină, dacă nu zăboveşti prea mult.

— N-o să zăbovesc. Îmi place să beau, dar nu într-o cîrciumă englezească obişnuită — care e un fel de paradis al cretinilor.

Zece minute mai tîrziu, sir Michael şedea din nou lîngă Shirley, cu o sticlă de Scotch, pe care-o deschise deşurubîndu-i căpăcelul de metal.

— Vrei o înghiţitură?

— Nu, mulţumesc. Mămica m-ar simţi numaidecît şi ar avea un şoc... şi-ar da vina pe dumneata... fireşte după ce vei pleca de la noi. Dar dacă n-am fi mers la mine-acasă, parc-aş fi băut ceva — n-am mai simţit niciodată dorinţa asta.

— Nu sînt sigur că băutura asta ţi se potriveşte, zise el şi, fără să mai stea pe gînduri, se grăbi să umple şi să golească păhărelul.

Rezista la băutură şi putea să bea mai mult whisky decît alţii, fără să-şi dea în petec. Dar aidoma multor beţivi înveteraţi — afară de cei flegmatici din fire — ajungea să pună un strop pe limbă ca să se înveselească. Băutura îl transpunea imediat într-o altă atmosferă, schimbîndu-i parcă şi rolul pe care-l juca în această atmosferă deosebită.

Prin geamurile ude ale maşinii se vedeau acum mai multe lumini şi mai multe firme de neon decît înainte şi întreaga lume părea mai febrilă, mai dramatică.

— Şoferul ştie unde să meargă?

— I-am spus, cît ai fost la cîrciumă. Şi după aceea am stat şi m-am gîndit...

Părea să ezite.

— Ţi-ai schimbat gîndul în legătură cu cina ?

— Nu, nicidecum, dar mi-au venit totuşi în minte o sumedenie de motive temeinice, care m-ar fi putut face să nu te invit. Vizita dumitale ne-ar putea incomoda pe toţi. Dar cu toate că n-am fost în stare să găsesc o justificare serioasă acestei vizite, am ţinut neapărat să vii. Nu-i aşa că-i stupid ?

— În orice caz, raţional nu e. (Dăduse pe gît cinci păhărele de whisky, aşa că începu să înşurubeze la loc căpăcelul.) Dar raţiunea este doar o părticică din fiinţa noastră, o părticică foarte recentă şi nicidecum cea mai plăcută. Hai, fetiţo !

Şi cuprinzîndu-i mijlocul cu un braţ, o trase mai aproape şi-şi lipi obrazul de al ei. Ea deveni atunci o femeie ca oricare alta, cu păr bogat, mătăsos, cu pielea catifelată, cu buzele fremătătoare ; numai sîngele lui o dorea ; imaginaţia lui, care alcătuia fundalul acestei patimi nesăbuite, se ţinea departe de hîrjoana asta adolescentină şi aştepta un cu totul alt moment, cînd frumuseţea fetei — de fapt un dar întîmplător — i se va arăta în nuditatea-i triumfătoare : posedînd-o numaidecît, va putea s-o uite şi să scape definitiv de ea... Sir Michael era bucuros acum că acceptase invitaţia asta absurdă. Imaginaţia îl prinsese într-o capcană, din care realitatea — o realitate comică — îl va putea elibera în curînd. Pînă una alta, îi dădu drumul fetei, gîndindu-se că e cazul să mai soarbă o înghiţitură de whisky.

Aşadar, pe Winston Avenue la nr. 16, la mămica şi la tăticul, la compotul de piersici şi la

televizor — şi la un Michael Stratherrick care va rupe, în sfîrşit, vraja!

De îndată ce ajunseră în faţa casei cu numărul 16 — o casă aproape izolată, cu un petec de grădină — Shirley se repezi înăuntru, probabil ca să se schimbe ; sir Michael semnă nota şoferului, căruia îi mai dădu, fără prea mare entuziasm, un bacşiş de zece şilingi, spunîndu-i să se întoarcă la vedetele lui de cinema, televiziune şi teatru.

Părinţii fetei îl întîmpinară în prag.

Sir Michael se hotărîse să fie prudent : va juca rolul omului mare, al patronului amabil şi condescendent, capricios şi cumsecade — ferindu-se să dea impresia că e prietenul ei. Şi chiar din primul moment i se păru că a găsit tonul cel mai potrivit :

— Doamnă Essex, sînteţi foarte amabilă. M-am simţit dator să v-o aduc înapoi acasă pe fiica dumneavoastră, după lunga şi cam plicticoasa călătorie făcută în pustietăţile din Berkshire, dar ea a stăruit să rămîn la cină. Sper că nu vă incomodez.

— A, cîtuşi de puţin, sir Michael, exclamă femeia, surîzătoare, dar vizibil tulburată. E o mare plăcere pentru noi, cu condiţia să ne luaţi aşa cum sîntem.

— Nu avem pretenţia a fi altceva decît nişte oameni simpli, se amestecă în vorbă domnul Essex, pe un ton solemn şi cam sever. Dacă înţelegeţi acest lucru, sînteţi binevenit, sir Michael.

Dar nici atitudinea, nici tonul lui nu erau de bun venit : omul nu părea să fie chiar supărat,

ci doar rezervat şi bănuitor, ca un inspector de poliţie căruia i se pune sub nas vreo probă îndoielnică. Descumpănit, sir Michael răspunse cu o grabă cam deplasată :

— Nu ştiu dacă Shirley v-a spus că a luat locul secretarei mele, care lipseşte provizoriu din oraş, fiind plecată pentru COMBA la Universitatea din Bedford. Îi sînt foarte îndatorat fiicei dumneavoastră. Nu-i lucru uşor să preiei din mers o asemenea muncă, mai ales cînd eşti, ca dînsa, o novice. Sînt convins că va deveni o secretară excelentă, după ce va mai dobîndi puţină experienţă. Din păcate, nu va fi secretara mea. Personal, am o secretară — cea care lipseşte acum din oraş, şi care e o femeie de vîrstă mijlocie, extrem de capabilă ; lucrez împreună cu ea de cînd am fost numit director la COMBA. Îi vom găsi însă un loc de secretară şi lui Shirley, cît de curînd posibil. Va avea, fireşte, răspunderi mai mari, dar şi un salariu mai mare...

În timp ce sporovăia aşa, în stilul unui funcţionar de la oficiul de plasare, doamna Essex zîmbea şi dădea din cap, iar soţul ei dădea din cap fără să zîmbească. Dar sir Michael începu să simtă, din ce în ce mai îngrozit, că şi ei jucau teatru, la fel ca şi el. Indiferent de ce le spusese Shirley şi indiferent ce deduseseră ei înşişi din purtările şi vorbele ei din ultima vreme, era limpede că nu se lăsau înşelaţi de pălăvrăgeala acestui patron. Îi îngăduiau să sporovăiască, dar *nu-l credeau*. Iar el nu-şi dădea încă seama ce anume credeau. Se simţea, însă, teribil de stînjenit.

Odaia în care se afla nu-l ajuta să se simtă mai bine. I se părea insuportabil de bine încălzită și luminată, aranjată cu grijă, ca un decor pregătit pentru actul întîi al unei comedii despre casa cu numărul 16 de pe Winston Avenue. Doamna Essex ieși la un moment dat, ca să pregătească cina ; Shirley rămăsese undeva la etaj, iar el se afla față în față cu domnul Essex, care începu, cu o grijă meticuloasă, să toarne bere în două pahare. Se anunța o luptă grea.

Sir Michael fusese plăcut impresionat de mama lui Shirley, o gospodină de mahala, desigur, dar încă femeie — părea să fie cu vreun an-doi mai tînără ca el. Era o femeie durdulie, de loc neatrăgătoare, ba chiar drăguță și, după toate probabilitățile, bună de pat. Simțea că dincolo de agitația și fîțîiala ei de gospodină cu pretenții, se ascunde o curiozitate femeiască față de persoana lui, prețuită cu un ochi rece și expert. Da, o legătură cu ea ar fi putut să fie agreabilă...

Pe de altă parte, tatăl lui Shirley, domnul Jevon M. Essex, pe care-l privea acum pe deasupra paharului cu bere, era o adevărată catastrofă ce se pune încet în mișcare. Era un bărbat trecut de cincizeci de ani, foarte bățos, cu un cap strîmt, un nas iscoditor, o mustață mică dar zburlită și o bărbie lungă, de om încăpățînat și prost. Era greu de conceput că Shirley își datora acestui om măcar o părticică din ființa ei : pe semne că tînăra doamnă Essex, deznădăjduită, își luase un amant în timpul războiului. Manierele și stilul domnului Essex erau și mai

îngrozitoare decît înfăţişarea lui. Vorbea tărăgănat, dînd o insuportabilă greutate şi solemnitate tuturor platitudinilor cu care-şi copleşea interlocutorul şi care nu erau altceva decît reziduurile aşa-zisei culturi de masă. Era tipul „cititorului serios", căruia i se adresau cei mai mediocri editori de ziare din Fleet Street. Era omul care dădea telefoane celor care întocmeau programele de televiziune. Conştient că reprezintă „coloana vertebrală" a acestei ţări şi fiind linguşit de politicienii din toate partidele, era colosal de înfumurat şi mai plin de sine decît cei mai egocentrici dintre artiştii pe care sir Michael îi cunoscuse vreodată. A trăi sub acelaşi acoperiş cu un astfel de om i se părea a fi o adevărată tortură.

În momentul în care sir Michael ajunsese la aceste concluzii, cina era gata. Shirley purta acum un soi de rochie de seară, care, pe lîngă că era ţipătoare, nu-i venea bine de loc ; citind pesemne dezaprobare în ochii lui — sir Michael îi făcuse de cîteva ori complimentul că ştie să se îmbrace — ea rămase tăcută şi prost dispusă în tot timpul cinei.

Cina începu cu grapefruit — ce idee stupidă ! — continuă cu o friptură de vacă, nu prea rea, cu legume, şi se termină cu un fel de nimic servit în nişte farfurioare de sticlă. Doamna Essex, care-ar fi putut să fie vioaie în alte împrejurări, era acum agitată şi zăpăcită, astfel încît tot domnul Essex îşi asumă sarcina de a face conversaţie — cînd nu era prea ocupat cu mîncarea, de care nu părea de altfel să

se bucure, avînd mai degrabă aerul că-şi consumă din principiu raţia de alimente.

— Voi fi sincer cu dumneata, sir Michael, începu el. Cînd Shirley a căpătat o slujbă la Ministerul Învăţămîntului Superior, am fost bucuros — foarte bucuros. Dar curînd după aceea a fost transferată, brusc, la DISCUS. Şi pe urmă, pînă să prindă rădăcini acolo — şi fără nici un fel de preaviz — a fost mutată la COMBA asta a dumitale.

Aceste vorbe aspre, rostite pe un ton aspru, nu puteau rămîne fără răspuns.

— Ştiu, domnule Essex. Întreaga situaţie pare destul de încurcată şi absurdă.

— Mă bucur că eşti de această părere. Şi mă bucur că nici dumneata, nici eu nu încercăm să cocoloşim lucrurile. Dar, fireşte, aşa cum scrie în ziare, cînd e vorba de cheltuit banul public, nimeni nu se sinchiseşte — şi la urma urmei de ce s-ar sinchisi ?

— De fapt, nu-i chiar aşa — decît, cel mult, în sectorul apărării...

— Asta-i altceva, cu totul altceva. Apărarea trebuie să aibă întîietate. E normal ca apărarea ţării să aibă întîietate. Dar nu despre asta voiam să-ţi vorbesc. Vreau să fiu sincer cu dumneata şi să-ţi spun, sir Michael, că nu-mi place de loc, dar absolut de loc, ceea ce s-a petrecut cu Shirley în ultima vreme ; speram la început c-o să capete un post mai solid, bunăoară la Ministerul Comerţului...

Shirley şi maică-sa schimbară pe furiş priviri disperate. Era limpede că-l auziseră de multe

ori pe domnul Essex vorbind despre treaba asta, probabil în acelaşi ritm înnebunitor.

— Nici n-a apucat să mă facă să pricep cu ce se ocupă DISCUS, că a şi fost transferată la COMBA asta a dumitale...

— Domnule Essex, îl întrerupse sir Michael cu asprime, dacă vrei neapărat să ştii ce este şi ce face COMBA, îţi voi spune.

— Shirley i-a explicat, dar soţul meu crede numai ceea ce citeşte în ziarul său, se amestecă în vorbă doamna Essex, surîzătoare dar destul de neliniştită.

— Tăticule, hai să vorbim despre altceva, îl rugă Shirley.

— Acum vrei să schimbăm vorba ? După ce că de-o săptămînă încoace nu te-auzim vorbind decît despre COMBA şi despre COMBA...

— N-o mai sîcîi şi tu atîta, exclamă doamna Essex, ridicîndu-se de pe scaun. Doriţi cafeaua acum sau mai tîrziu ? Acuşi-acuşi începe programul cu „Rusty şi bandiţii"...

— Aşa e... uitasem că e astă seară, bîigui Shirley şi adăugă, aruncîndu-i lui sir Michael o privire rugătoare, prima privire cu care-l învrednicea după atîta timp. Îmi pare rău, sir Michael, aveţi ceva împotrivă ?...

Spre mirarea lui, sir Michael se simţi copleşit de o imensă şi dezarmantă duioşie, deosebită de ceea ce simţise pînă atunci pentru ea. Ar fi vrut s-o ia cu el, s-o scoată din această încăpere şi s-o ducă oriunde, ca s-o consoleze.

— De ce-ar avea ceva împotrivă ? o repezi domnul Essex. Probabil că şi dumnealui îi place

să privească. Am citit în ziar că unii dintre şefii noştri ăi mari nu scapă nici un program cu „Rusty şi bandiţii". Tu şi cu maică-ta aţi face bine să vă grăbiţi şi să strîngeţi masa pînă nu începe... Aşază-te aici, sir Michael. Vreau să-ţi povestesc ce hotărîsem, înainte de a fi cumpărat casa asta. Ne gîndisem că ne-ar trebui o bucătărie mai mare, în care să putem lua masa cînd sîntem între noi. De sufragerie ne-am fi lipsit, în schimbul unui salon mare şi frumos, în care să putem cina cînd avem oaspeţi — ca în seara asta. Ce rost are o sufragerie ?! strigă el zgîindu-se la sir Michael, ca şi cum acesta ar fi încercat să-i vîndă un asemenea lucru. După mine, o sufragerie înseamnă risipă de spaţiu. Nu e nevoie decît de o bucătărie mai mare, şi de-un salon încăpător. Ce părere ai ?

— N-am nici o idee, mărturisi sir Michael, în vreme ce domnul Essex îl împingea spre un scaun aşezat în faţa televizorului.

— Care va să zică, un apartament modern, urmă domnul Essex mîndru, deschizînd aparatul şi aşezîndu-se foarte aproape, mult prea aproape de musafirul său. Dacă doreşti să fumezi, nu te sfii, sir Michael. Poftim o scrumieră. Personal, nu fumez — n-am înţeles niciodată ce rost are să fumezi — dar neveste-mi îi place cîte o ţigară din cînd în cînd ; probabil c-o să fumeze una şi astă seară, după ce ne va servi cafeaua. Poate că şi fie-mi îi place să tragă cîte un fum, nu prea sînt sigur. Ca să fiu sincer, aş prefera ca nici una din ele să nu fumeze, dar nu insist, nu, cîtuşi de puţin. Cred

că un pic de libertate nu strică, atîta vreme cît nu se transformă în abuz.

Ajuns aici se opri, deoarece pe micul ecran apăru o fată drăgălaşă şi vizibil încîntată de persoana ei, care le explică ce bucurii îi aşteaptă. Prima dintre aceste bucurii era un nou episod senzaţional din seria „Rusty şi bandiţii".

— Nu-mi scapă nici unul ! zbieră domnul Essex acoperind introducerea muzicală destul de zgomotoasă. E un bun program distractiv... inteligent alcătuit... şi foarte moral. nu ca alte programe, pline de porcării... L-ai mai văzut ? Nu ? Uite, tipul ăla cu pălărie albă e şeriful scos la pensie — un tip nostim, foarte nostim. E unchiul lui Rusty...

Deşi era greu să-ţi aduni gîndurile în faţa atîtor cavalcade şi împuşcături, sir Michael se sili din răsputeri să se concentreze. Ce-o îndemnase pe Shirley să-l supună la o asemenea tortură ? S-o fi făcut din candoare, sau chiar din prostie ? Ori era, poate, un soi de răzbunare subtilă, specific femeiască ? Şi pentru ce, mă rog ? Pentru că-i zgîndărise sentimentele, cînd de fapt nu voia decît să se culce cu ea ? Dar oare îşi dădea seama Shirley că destrăma singură vraja, fără de care el nu şi-ar fi oprit asupra ei ochii mai mult de o clipă ? Şi pentru ce...

— E un ţintaş grozav ! exclamă domnul Essex. Are aerul că-i un prost, dar ia uite ce ţintaş nemaipomenit !

Sir Michael renunţă la orice efort de gîndire. Pe ecran ploua acum cu gloanţe, trase din revolvere şi puşti veşnic încărcate. Rusty ieşea

triumfător din toate aceste încercări — ca să poată apare apoi în programul următor. Shirley şi maică-sa se întoarseră, aducînd cafeaua.

— Atîtea împuşcături! oftă doamna Essex. Îmi calcă pe nervi. N-am impresia că v-a plăcut, sir Michael.

— E cu totul altceva decît COMBA, zise domnul Essex, cu suficienţă, ca şi cum ar fi împuşcat el însuşi cîţiva cow-boy.

— Adevărat, răspunse sir Michael, pe un ton sec. Dar nu seamănă nici cu Deşertul din Vestul Statelor Unite, unde am trăit doi ani, pe vremuri.

La televizor se transmitea acum jurnalul de actualităţi, dar renunţară să privească, din pricină că se servea cafeaua.

— Femeile astea se dau în vînt după programul care urmează! răcni domnul Essex, acoperind lesne vocea unui ministru, care izbutea să nu spună nimic, într-un stil ales şi în aparenţă franc. E un program cu doctori. Asta le place! Şi trebuie să recunosc că e bine făcut, foarte bine făcut. Te simţi chiar ca la spital.

Sir Michael obiectă că nu-i place să se simtă ca la spital, dar nu-l auzi nimeni. După ce băură cafeaua, care era călduţă şi mult prea slabă, se duse sub un pretext oarecare în vestibul, unde, scoţînd din pardesiu sticla de whisky, sorbi la repezeală o înghiţitură. În vremea asta, ceilalţi aranjau scaunele. Cînd se întoarse, găsi scaunul doamnei Essex alături de al lui; Shirley şedea lîngă maică-sa. De cîteva ori în timpul

programului — care nu-l interesa — sir Michael privi pe furiş spre Shirley şi constată, spre uimirea lui, că faţa ei candidă, învăluită în lumina tremurătoare a ecranului, îşi recăpătase parţial vraja pierdută. Ce-avea să se mai întîmple ?

Ceea ce se întîmplă, tocmai cînd se pregătea să le spună că trebuie să plece, îl uimi, luîndu-l pe neaşteptate. În timp ce doamna Essex închidea aparatul şi aprindea lumina, iar Shirley începea să aşeze la loc scaunele, domnul Essex merse repede la uşa de la intrare şi se întoarse, spunînd că afară e frumos şi că la ora asta îi plăcea să ia puţin aer şi să-şi mişte picioarele, însoţit de Shirley — aşa că sir Michael să-i scuze dacă vor lipsi o jumătate de ceas.

— Nu, tăticule, protestă Shirley, vizibil contrariată.

— Lasă, Shirley, o certă maică-sa, sînt sigură că sir Michael n-o să aibă nimic împotrivă ; şi tu ştii cît de mult îi place tatei să te plimbi cu el.

Manevra asta i se păru atît de stîngace lui sir Michael, încît rămase cu gura căscată. Ce-ar fi putut să spună sau să facă ? Peste două minute, tatăl şi fiica plecară, lăsîndu-l singur cu doamna Essex. Aşezat la numai cîţiva paşi de ea, o privea întrebător. Doamna Essex semăna cu Shirley, dar nu fusese, probabil, niciodată mai mult decît drăguţă ; deşi aveau parcă acelaşi ten, Shirley era mai frumoasă, graţie unei osaturi mai armonios alcătuită — desigur, contribuţia tipului din timpul războiului.

— Desigur că ţi-ai dat seama ce urmează, i se adresă ea, surîzătoare.

— Mă tem că da, doamnă Essex. Şi eram pe punctul de a vă spune că e timpul să plec. Fireşte, însă, că dacă doriţi să stăm de vorbă...

— Trebuia ori eu, ori soţul meu...

— Îmi pare bine că eşti dumneata.

Acum, el zîmbea.

Dar ea îi spuse cît se poate de serios :

— Am discutat cu el şi l-am convins că eu trebuie să stau de vorbă cu dumneata. Astă seară nu a fost în forma lui cea mai bună. Adevărul este că e niţeluş cam gelos, după tot ce i-a povestit Shirley. Fireşte că mie mi-a povestit mult mai multe. Soţul meu ar sări în sus dacă ar şti măcar jumătate din ceea ce ştiu eu.

— De ce ? Ce anume e de ştiut ? o întrebă el, încruntîndu-se.

— Din ceea ce mi-a povestit Shirley, reiese că ai avut mult de-a face cu femeile. Multe aventuri, adică. Şi din clipa cînd te-am văzut, mi-am dat seama că e adevărat. Cred şi sper că nu te vei simţi jignit, sir Michael, cînd îţi voi spune că, din punctul de vedere al unei femei, eşti un bărbat periculos. Iată un lucru pe care soţul meu n-ar putea să-l înţeleagă. Dar pînă şi el consideră că în ultima săptămînă a auzit prea multe despre sir Michael Stratherrick şi despre COMBA. Shirley n-a vorbit niciodată atîta despre celelalte slujbe pe care le-a avut...

— Nu-i de mirare, o întrerupse el, destul de tăios. Fiica dumitale a fost o simplă dactilografă, care nu venea în contact cu nici o per-

soană şi nici o chestiune mai interesantă. Iar în ultima săptămînă a avut norocul să lucreze cu mine, ca secretară — ceea ce e cu totul altceva...

— De ce ai ales-o tocmai pe ea, cînd ai atîtea funcţionare cu mai multă experienţă? Ea însăşi recunoaşte că n-are practică. Şi de ce ai luat-o astăzi cu dumneata? (Se uită sever la el.) Ai mai fost vreodată în casa uneia dintre funcţionarele dumitale?

— Nu... Pentru că nu m-au invitat.

— N-ar îndrăzni, şi nici n-ar visa aşa ceva. Sînt sigură. Nu eşti sincer cu mine, sir Michael. Eu, însă, voi fi sinceră... şi te rog să nu te superi. I-ai făcut acestei copile — căci e încă o copilă în multe privinţe — ceva ce nu trebuia să fi făcut, decît dacă ai avea intenţii serioase, ceea ce mă îndoiesc. Ai făcut-o să se îndrăgostească de dumneata.

— O, ce vorbe-s astea?!

— Da, da, e aşa cum am spus. Nu-i trebuie mult unei fete ca să se îndrăgostească la nebunie de un anumit gen de bărbat. O ştiu din proprie experienţă. Dar ceea ce dumneata nu înţelegi, probabil, este că o fată, cînd se îndrăgosteşte, rămîne multă vreme îndrăgostită şi nu se mai uită la alţi bărbaţi, la bărbaţii cu care ar putea să se mărite. Shirley e o fată foarte drăguţă, atrăgătoare...

— Nu, Shirley nu-i o fată drăguţă, replică el, simţind nevoia să spună adevărul, cu orice risc. Lumea e plină de fete drăguţe. Shirley e o fată deosebită, cel puţin pentru un bărbat cu oare-

care imaginaţie. E o fată frumoasă, doamnă Essex. Iar dacă vrei să ştii de ce-am stăruit să lucreze în imediata mea apropiere, află că motivul a fost dorinţa mea de a-mi bucura ochii privindu-i faţa. Nu sînt numai un afemeiat. Se întîmplă să fiu un om de gust, înzestrat cu o imaginaţie vizuală foarte dezvoltată...

— Dar asta n-are, cred, nici o legătură cu dragostea...

— Nu ştiu, doamnă Essex. Îţi spun sincer că nu ştiu.

— N-ai intenţii serioase. Nici nu te-ai gîndit să te căsătoreşti cu ea.

— Nu m-aş căsători cu nici o femeie. Nu sînt un bărbat care se însoară.

— Ştiu asta, sir Michael. Dar Shirley nu ştie. Fetele de vîrsta ei nu ştiu nimic cînd se îndrăgostesc.

Doamna Essex tăcu o clipă, parcă pentru a-şi alege cuvintele :

— Iată ce trebuie să înţelegi în legătură cu Shirley. Ea poate să pară, şi chiar şi este în multe privinţe, o fată cumsecade şi simplă, dar e capabilă de multă încăpăţînare şi nimeni n-o poate sili să facă ceea ce nu vrea. E nevoie să continui ?

— Nu, e de ajuns, doamnă Essex, răspunse el, ridicîndu-se să plece. Cu taxiul aş pierde prea mult timp, aşa că voi lua metroul. E vreo staţie de metrou prin apropiere ?

— O iei la stînga, apoi a doua la dreapta şi ajungi în staţie. Aşadar, nu-i mai aştepţi să se-ntoarcă ?

Se ridicase şi ea, foarte aproape de el.

— E preferabil să plec, nu-i aşa? spuse el cu blîndeţe. Să ştii însă că situaţia e ceva mai complicată decît îţi închipui dumneata. N-am avut cîtuşi de puţin intenţia să-ţi seduc fata, cu toate că doresc, fireşte, să mă culc cu ea: orice bărbat însufleţit de sentimentele mele ar dori acelaşi lucru. N-am pus, însă, nimic la cale, ci am fost mai degrabă vrăjit şi m-am lăsat învăluit de vraja ei. Nu e o melodramă, crede-mă, şi deşi s-ar putea să pară, nu joc rolul seducătorului perfid, adăugă el, zîmbind.

Spre mirarea lui, doamna Essex îi întoarse zîmbetul şi deodată îi puse mîna pe obraz.

— Dacă ar fi fost vorba de mine, n-ar fi contat, zise ea, retrăgîndu-şi mîna... A, nu! Nu fac nici o propunere. Dar fetele de vîrsta ei iau în serios lucrurile şi pot rămîne ani de zile suspendate într-un fel de vis. Ce să-i spun cînd se va întoarce şi va vedea că ai plecat?

— Spune-i că m-am supus poruncilor părinteşti, răspunse el şi o porni spre uşă. Şi ai mai putea să-i spui să înceteze să mă seducă *pe mine!*

— E absurd, zise ea, urmîndu-l îndeaproape. Dumneata eşti o persoană importantă, iar ea nu e nimic.

— Subestimezi puterea sexului slab, spuse sir Michael punîndu-şi pardesiul şi scoţînd din buzunar sticla de whisky. Va să zică, o iau la stînga şi pe urmă a doua la dreapta... Scuză-mă, dar simt nevoia să beau, adăugă el, umplînd căpăcelul.

— Aş bea şi eu un păhărel...

— Ia-l pe ăsta...

— Nu, e cu neputinţă. Poate altădată, sir Michael.

— Poate că atunci vei fi cu totul sinceră cu mine, doamnă Essex.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Nici eu.

Şi, golind păhărelul, începu să-l înşurubeze la loc.

— Îţi mulţumesc pentru masă... şi pentru tot, adăugă.

— Eşti un diavol! exclamă doamna Essex şi-l sărută în grabă dar cu foc...

Ce ţi-e şi cu femeile astea!...

Drumul cu metroul i se păru lui sir Michael cel mai lung drum din viaţa lui — un soi de coşmar cu ochii deschişi.

A doua zi dimineaţa, abia intră în biroul său, că se şi pomeni cu domnişoara Tilney lîngă el — o domnişoară Tilney mai acră şi mai îmbătrînită după excursia în Bedford. Parc-ar fi ieşit din „Strigoii" lui Ibsen!

— Am rugat-o pe miss Bury s-o anunţe pe miss Essex că n-avem nevoie de ea aici, începu ea. Se pare, însă că miss Essex n-a venit la birou azi dimineaţă. Tatăl ei a telefonat că fata nu se simte bine.

Sir Michael mormăi ceva, apoi se uită cu scîrbă la scrisorile pe care miss Tilney i le pusese pe birou; se simţea ca un om care ar fi obligat să străbată pe jos deşertul Gobi.

11

Se putea spune că, pentru sir George Drake, calvarul începuse odată cu ședința aceea. Afară, chiar și în Russell Square, era o superbă după-amiază de mai, dar în biroul lui sir George nu domnea primăvara. Tîrîș-grăpiș, izbutiseră să epuizeze jumătate din ordinea de zi, cînd își făcu apariția Tim Kemp, care nu se arătase și nici nu dăduse vreun semn de viață timp de-o săptămînă. Deși avea aceeași mutră angelică, părea mai răvășit ca oricînd : cine știe la ce beții năprasnice se dedase în Derbyshire !

— Scuzele mele, domnule președinte, începu el. Sperasem să ajung mai devreme.

Vorbea foarte deslușit și cu gravitatea unui bețivan înrăit, care n-a mai fost treaz de multă vreme.

Nicola Pembroke, June Walsingham și Joan Drayton se luminară la față cînd îl văzură. Poate că tocmai asta îl irită pe sir George, care spuse, pe tonul ironic folosit îndeobște de către dascălii de școală, ton ce-i face atît de antipatici pe mulți dintre ei :

— E foarte frumos din partea dumitale, domnule Kemp, că te-ai gîndit să ne faci o vizită.

— Nicidecum, domnule președinte, îl înfruntă Kemp, zîmbind. Să-mi prezint chiar acum raportul ? .

— Bineînțeles că nu. Poate să mai aștepte. Sîntem ocupați cu alte chestiuni... Și-acum, după cum spuneam, în legătură cu pictorul Ned Greene...

— Chiar adineauri am vorbit cu el, zise Kemp, uzînd de excelenta sa tehnică a întreruperii. L-am întîlnit la „Plugul" și de-acolo am mers împreună la alt local, la „Clubul Luxemburg", dacă nu mă-nșel. (Și se uită în jur, cerînd parcă o confirmare, numai că nici unul dintre ei nu era membru al „Clubului Luxemburg".) Ned nu s-a schimbat de loc, așa că, atenție !

Și Kemp își îndreptă pipa întîi spre Gerald Spenser, apoi spre sir George. Acesta rosti, de la o mare înălțime :

— Eram tocmai pe punctul de a spune, cînd m-ai întrerupt, că am luat contact cu domnul Greene și că soția mea și cu mine oferim mîine seară un dineu în cinstea lui. Printre invitați se numără și Philip Bathorig, care, după cum știți probabil cu toții, este secretar parlamentar la Ministerul Învățămîntului Superior.

Sir George făcu o pauză dramatică, așteptînd parcă să fie aplaudat, dar, constată, enervat, că unii dintre cei prezenți se uitau pieziș spre Kemp.

— Ned mi-a vorbit despre asta, zise Kemp, clătinînd din cap ; și dădu să mai spună ceva, dar își schimbă gîndul și dădu din nou din cap.

— Voi căuta, bineînțeles, să aduc vorba despre o expoziție Greene patronată de DISCUS, urmă sir George, privind spre Gerald Spenser, care se suci puțin, ca să arate cît de încîntat

era. Dar întrucît vei fi şi dumneata de faţă, vei putea să ne explici toate detaliile tehnice aduse în discuţie — nu uita să-ţi iei carnetul de însemnări.

Spenser dădu din cap ca o cobră sub bagheta unui vrăjitor. Începu să dea din cap şi Kemp şi continuă să dea din cap în timp ce discuta cu Nicola Pembroke despre un eventual concert cu lucrările lui Mountgarret Camden — concert menit să-l îmbuneze pe compozitor. Tot dînd aşa din cap, Kemp adormi. Ceilalţi fură nevoiţi să-l trezească, după ce ajunseră la punctul „Diverse" : Kemp trebuia să-şi prezinte raportul despre proiectul Bodley-Cobham. Sir George i se adresă cu asprime :

— Inutil să-ţi spun, domnule Kemp, că, întrucît te-ai ocupat timp de o săptămînă de acest proiect, ne aşteptăm să ne comunici ceva important în legătură cu el.

— Da, fireşte, răspunse Kemp, scoţînd dintr-un buzunar interior o sumedenie de plicuri şi hîrtiuţe, pe care începu să le sorteze.

Femeile îl priveau cu o indulgenţă afectuoasă, rezervată de obicei ştrengarilor poznaşi şi obraznici, dar încă angelici. Sir George observă această privire, care-l stîrni şi mai mult împotriva lui Kemp.

— Hai, omule ! exclamă el. Mai avem şi alte lucruri de făcut, chiar dacă dumneata n-ai. Proiectul Bodley-Cobham e, în orice caz, o aiureală.

— De ce ? întrebă Kemp, zgîindu-se la sir George.

— Pentru că, dragul meu Kemp, unii dintre noi au avut de-a face cu lady Bodley-Cobham și-au dat greș, îl lămuri Nicola Pembroke.

— Lasă asta, doamnă Pembroke, o repezi sir George. N-are rost să intrăm în amănunte.

Nicola îl săgetă cu privirea ei aprigă de țigancă — era limpede că-și stăpînește cu greu nervii.

— Voiam doar să-i spun lui Tim că nu ne-am așteptat nici o clipă ca el să-i poată veni de hac acelei babe ridicole...

— Nu vorbi așa, Nicola, protestă Kemp. M-am împrietenit la toartă cu ea. Ne-am plăcut reciproc de la prima vedere. Firește, e nițeluș cam excentrică, dar de ce n-ar fi ? Știați că bietul Stratherrick a venit și el acolo ? S-a ciondănit cu ea timp de-o jumătate de ceas, după care a părăsit terenul cu lancea și spada sfărîmate și cu armura făcută ferfeniță...

— Domnule Kemp, îl întrerupse sir George, ai sau n-ai un raport ? Dacă n-ai, atunci te-aș ruga să ne explici absența dumitale de la serviciu. Iar dacă explicația nu va fi...

— Poftim ! exclamă Kemp, întinzîndu-i două dintre cele mai mici și mai murdare hîrtiuțe din grămadă. Dar mai întîi să vă explic că Annabel... adică lady Bodley-Cobham...

— Îi spui Annabel ? rîse June Walsingham, care începu apoi să chicotească împreună cu Nicola Pembroke și cu Joan Drayton.

— Annabel e numele ei mic și, fiind prieten cu ea, așa îi spun. Kemp își scoase pipa din gură, ceea ce-i dădu numaidecît o înfățișare mai demnă, dar și-o vîrî la loc și continuă pu-

făind: În drum spre castelul ei din Derbyshire, am poposit într-un bar din Bakewell, unde ne-am întîlnit cu un arhitect, un tip simpatic, pe nume Ludovic Shotter...

— A, cu ăla?! exclamă Gerald Spenser. L-am cunoscut într-o vreme. E un bețiv notoriu. Și mi se pare că a fost amestecat într-un scandal...

— A avut ghinion, zise Kemp. Dar nu încape îndoială că-i un tip simpatic și capabil. Așa că l-am luat cu noi; aveam nevoie de un expert...

— A fost cineva treaz în expediția asta a voastră? se interesă Neil Jonson, rînjind, dar fără răutate.

Kemp rămase o clipă pe gînduri.

— Complet treaz, n-a fost nimeni. Dar o să-ți povestesc amănunțit mai tîrziu, Neil. Secretarul general așteaptă, pe bună dreptate, să-i prezint raportul în legătură cu proiectul acela. (Și zîmbi spre sir George, care-i răspunse cu o privire încruntată.) Ei bine, Shotter a apreciat că transformarea castelului va costa aproximativ 185.000 de lire...

— Absurd! tună sir George.

Dar Kemp continuă, ignorînd întreruperea:

— Iar calculul pe care l-am făcut împreună, privind cheltuielile anuale pentru întreținerea castelului, după transformarea lui într-o casă de creație pentru douăzeci și cinci de artiști ce urmează să locuiască permanent acolo și să plătească săptămînal cîte opt lire — calculul nostru arată că aceste cheltuieli se vor ridica la 19.600 lire anual. Suma asta, plus cele 185.000 de lire reprezentînd cheltuielile legate de trans-

formarea castelului, urmează a fi plătită de DISCUS...

— Prostii! tună din nou sir George, cu fața congestionată de furie. Pentru a-și destinde nervii, bătu cu pumnul în masă și urmă: În viața mea n-am auzit ceva mai absurd. Sper că nu i-ai lăsat pe zmintita aia de lady Bodley-Cobham și pe arhitectul acela să creadă că DISCUS ar fi dispus să facă o asemenea nerozie. Și, fulgerat de un gînd monstruos, adăugă: Nu cumva prostia asta a fost vînturată în public? Nu cumva au apucat să facă declarații presei?

Kemp îi răspunse, cu o privire mirată:

— Sir George, în calitatea mea de funcționar public cu oarecare experiență, evit totdeauna presa. Dar am impresia — explicabilă prin faptul că a fost o seară cam confuză deși foarte agreabilă — am impresia că lady Bodley-Cobham și Ludovic Shotter au făcut efectiv o declarație unei reportere de la *Buxton Weekly Herald*.

— Dumnezeule!

— Crezi că-i oarecum prematur?

— Prematur, spui? E o aiureală de bețivani!

Kemp își strînse hîrtiuțele și, vîrîndu-le la loc în buzunarul interior, se ridică solemn și plin de demnitate:

— Domnule secretar general, m-ai trimis la lady Bodley-Cobham să discut un proiect aflat într-un punct mort. Mi-ai spus totodată că DISCUS are nevoie de un proiect grandios și dramatic. Am discutat acest proiect. Am examinat castelul ce urmează să fie pus la dispoziția noastră. Am obținut avizul celui mai bun expert po-

sibil. Am prezentat un calcul aproximativ al cheltuielilor. Ce-aş fi putut face mai mult decît atît ?

— Are dreptate ! exclamă Nicola. Nu Tim, ci noi, ceilalţi ne-am irosit timpul şi energia cu femeia asta !

— Îţi mulţumesc, Nicola, zise Kemp, întorcîndu-se apoi din nou cu faţa spre sir George : Nu faptul că un om bea sau nu, ci rezultatul obţinut are importanţă. Am făcut exact ceea ce mi s-a cerut. Regret că socoţi că e „o aiureală de beţivani". Chiar dacă e părerea dumitale sinceră, te-ai fi putut abţine s-o exprimi. Personal, am impresia că te porţi cam prea des ca şi cum instituţia asta ar fi o ogradă, iar dumneata un curcan caraghios. Dar nu o spun. Şi acum, dacă doreşti să-ţi prezint în scris raportul meu, îl poţi avea...

— N-am nevoie nici de raport, nici de dumneata, îl repezi sir George. Cred că-ţi dai seama, Kemp, că nu mai ai ce căuta aici...

Se opri, văzînd că toate cele trei femei prezente se zgîiau la el.

— Voi rămîne aici pînă voi fi transferat în altă parte, îl înfruntă Kemp. Te-aş fi putut preveni în legătură cu Ned Greene, dar nu vrei să mă asculţi. Mai mult decît atît, aş fi putut să te previn — pentru că am stat de vorbă cu un tip de la Ministerul de Finanţe, pe care-l cunosc — aş fi putut, spun, să te previn că trebuie să fii circumspect faţă de un anume Jones, care urmează să pice aici în curînd. Dar de ce-aş face-o ?

Kemp se ridică de pe scaun şi porni spre uşă, dar se opri la jumătatea drumului şi, scoţîndu-şi pipa din gură, o îndreptă spre sir George, care-l urmărea, ca şi ceilalţi, cu privirea :

— Te compătimesc, Drake, pentru că eşti un om complet lipsit de imaginaţie şi intuiţie. Apropo — adăugă Kemp uitîndu-se la Neil Jonson — unde-i responsabilul secţiei de dramă, Hugo Heywood ?

— E plecat în concediu, Tim. În Irlanda.

— În Irlanda ? repetă Kemp, şi se uită din nou la sir George : N-o să iasă nimic bun din asta, o să vezi. Şi nu uita, un anumit Jones de la Finanţe, adăugă el cu gravitate. Bună ziua !

În tăcerea ce se aşternu după plecarea lui Kemp, sir George îşi descoperi parcă imaginaţia şi intuiţia, de a căror lipsă fusese acuzat. Simţi o ameninţare difuză, ca şi cum nişte forţe întunecate, cărora eul său raţional nu le găsea un nume precis, ar fi planat chiar acum asupra lui şi ca şi cum Kemp şi cele trei femei — ce-l priveau cu dispreţ şi ostilitate, ca nişte vrăjitoare obraznice — l-ar fi lăsat pradă vreunui inimaginabil duh al răului. Deşi îşi spunea că e o senzaţie ridicolă, continuă să fie stăpînit de ea.

— Cred că nu mai e nimic de discutat azi după-amiază, conchise el. Apoi, pe un ton ceva mai blînd, i se adresă lui Spenser : Vreau să stăm puţin de vorbă, Gerald, în legătură cu seara de mîine.

Spenser aşteptă nerăbdător să iasă ceilalţi — toţi se retraseră într-o tăcere indignată, ca şi cum ar fi avut nişte ochi furioşi la ceafă.

— Ați avut dreptate în legătură cu Kemp, începu el. V-am aplaudat din toată inima. După părerea mea, e un tip imposibil. Nu știu dacă v-am spus, dar chiar înainte de a fi plecat în expediția aceea himerică la lady Bodley-Cobham, a început să facă fel de fel de aluzii la Ned Greene. Eu, însă, i-am spus numaidecît că se înșală dacă crede că dumneavoastră și cu mine i-l vom lăsa pe Ned Greene — căci asta urmărea, firește.

— Probabil, răspunse sir George. (În realitate, însă, nu era de acord cu acest punct de vedere asupra lui Kemp.) Ascultă, Gerald, de ce femeile îi țin totdeauna parte lui Kemp, indiferent ce ar face sau ar spune el ?

— Păi, cred că din cauză că le flatează. Tocmai asta le place lor, zise Spenser, ridicînd disprețuitor din umeri.

— Tot ce se poate.

Încă o dată, sir George constata că nu era de acord cu punctul lui de vedere asupra lui Kemp. Nu cumva Spenser era cam neghiob, dincolo de artele lui vizuale ? Ferindu-se să-și dea răspuns la această întrebare, sir George se grăbi să treacă la un subiect mai plăcut :

— Și-acum, hai să vorbim despre serata de mîine. Va să zică, îl avem pe Greene, pe Philip Bathorig și soția, pe dumneata și soția...

— Dorothea o cheamă, preciză Spenser.

— Da, Dorothea... Pe urmă, Muriel Tetter, o veche prietenă de-a lui Alison, care se pricepe la artă. În total, vom fi opt persoane.

— Splendid !

— Mi se pare că ţi-am mai spus că am renunţat la ţinuta de seară. Ar fi fost preferabil, fireşte, dar Greene nici nu vrea s-audă de-aşa ceva. Şi-apoi, Bathorig o să vină de-a dreptul de la Cameră. Mă gîndisem să mergem cu toţii la un restaurant, dar pe urmă mi-am spus că ar fi mai comod să discutăm la noi acasă, aşa că Alison a apelat la furnizorii ei. În timpul mesei n-o să putem vorbi, dar de îndată ce femeile vor ieşi din sufragerie, o să-i explic lui Bathorig planul nostru în legătură cu expoziţia Greene — în interesul acestuia, fireşte. Şi o să putem lua o hotărîre, înainte de a reveni în mijlocul doamnelor. Desigur, însă, că dacă vei dori mai tîrziu să-l iei deoparte pe Greene şi să discuţi cu el anumite detalii, nu văd de ce n-ai face-o. Da, Gerald, dacă doreşti, am s-o previn pe Alison să te lase la un moment dat să te retragi cu el într-un colţ.

— E cum nu se poate mai bine! exclamă Spenser, aproape fosforescent de atîta entuziasm. Un aranjament cu adevărat splendid!

— Da, cred că va fi o seară reuşită. Alison ţine foarte mult la reuşita acestei seri, trebuie să-ţi spun că e o mare admiratoare a operei lui Greene. Nu e totdeauna săritoare în asemenea ocazii — ştii cum sînt femeile! — dar cînd vrea neapărat ca o seară să reuşească, face minuni!

— Sînt convins. Iar Dorothea abia aşteaptă s-o revadă. La ora opt, spuneţi? Minunat!

— Apropo, vii cu maşina, nu-i aşa? Alison se întreba dacă n-ai putea s-o iei şi pe Muriel

Tetter în drum — stă undeva pe parcurs. Aveam parcă adresa ei. Vrei să ţi-o notezi, Gerald?

Gerald şi-o notă. Apoi, după ce mai scoase vreo cîteva exclamaţii entuziaste, ieşi în paşi de vals din încăpere, lăsîndu-l pe sir George într-o dispoziţie mult mai bună. Totuşi, ceva din tăcerea penibilă ce se aşternuse după plecarea lui Kemp mai stăruia încă: o umbră informă şi tremurătoare, un avertisment abia şoptit, o vagă nelinişte, pe care n-o putea alunga nici măcar cel mai splendid dintre aranjamente.

12

În aceeaşi după-amiază, la COMBA, sir Michael se uita cu vădită scîrbă la Jeff Byrd, responsabilul secţiei sale de dramă.

— Ted Mitch, deputat laburist din partea circumscripţiei Burmanley Central, rosti sir Michael foarte încet şi desluşit, este unul din directorii companiei teatrale din Burmanley. Ţi-a scris în legătură cu o nouă premieră, ce urmează să aibă loc în curînd. Ţi-a dat a înţelege limpede că, dacă noi nu vom acorda sprijin financiar acestui spectacol pentru a-i asigura succesul la Londra, se va face luntre şi punte ca să

ne înfunde. Asta voiai să-mi comunici, nu-i aşa, Jeff ?

— Da, mai mult sau mai puţin.

Byrd era foarte nervos. Sir Michael i se părea de obicei destul de dificil, dar de vreo săptămînă încoace devenise de-a dreptul imposibil. Întreg personalul de la COMBA ştia că directorul a fost cuprins, dintr-o cauză misterioasă, de un soi de turbare.

— Ar mai fi de lămurit încă două-trei lucruri...

— Spune-i lui Ted Mitch să se ducă dracului! îl întrerupse sir Michael. Asta-i tot, Jeff.

— Nu, domnule director, *vă rog!* Trebuie sà-mi îngăduiţi să vă explic ! Vă rog...

Sir Michael era cît pe ce să sară în sus, dar se stăpîni : ce rost avea să se răzbune pe nenorocitul ăsta, care se bîlbîia şi asuda de zor ? Sîntem cu toţii odraslele nefericite ale Domnului. Dacă el, unul, era obsedat de o fată frumoasă şi neroadă care se făcuse nevăzută, trebuia oare să-l chinuiască pe Jeff Byrd, un biet om care încerca să-şi întreţină nevasta şi cei trei copii şi să-şi păstreze respectul de sine şi însăşi iluzia ce-l ţinea în viaţă ?

— În regulă, Jeff, îi spuse. Dacă nu pricep, fă-mă să pricep. Şezi jos şi linişteşte-te, pentru numele lui Dumnezeu !

— Da, desigur, zise Byrd prăbuşindu-se într-un fotoliu. Apoi, ştergîndu-şi faţa, închise ochii, ca să-i deschidă pe urmă larg, cu o privire rugătoare. Nu-mi pasă mie de Ted Mitch, urmă el. L-am întîlnit o singură dată. Mă gîndesc, însă, la COMBA. N-are rost să pierdem

prilejul, domnule director. Vedeți dumneavoastră, întîmplarea face să știu cîte ceva despre acest spectacol. E o piesă americană de avangardă intitulată „Momîile". Cel mai mare succes din ultimii ani — la teatrele cele mai serioase din New York. Drepturile de reprezentare în străinătate au și fost vîndute, pretutindeni. Faptul că Burmanley a primit dreptul de a monta piesa se explică prin aceea că șeful companiei teatrale de-acolo, un anume Cayley, e văr cu tipul care-a pus în scenă piesa la New York. Premierea are loc marți, la Burmanley și am aflat că vor asista mai toți criticii de seamă din Londra.

— Bine, Jeff, du-te și dumneata, dacă asta te frămîntă. Nu trebuie să-mi ceri voie, dragul meu. Puteai să știi asta !

— Știu. Dar, domnule director, aș vrea să asistați și dumneavoastră la premieră.

— A, nu ! Urăsc Burmanley-ul și detest piesele de avangardă, îndeosebi cele americane. Și-apoi, după cum știi, Jeff, nu-mi place să mă duc la teatru...

— Da, știu, zise Byrd cu îndrăzneala unui deznădăjduit. Și mai știu că n-aveți încredere în discernămîntul meu. COMBA nu va putea acționa rapid dacă nu veți fi și dumneavoastră acolo — nu va putea, adică, să anunțe imediat că va contribui la montarea spectacolului la Londra. Mai știu, de asemenea, că Hugo Heywood, care-ar fi în stare să acapareze piesa pentru DISCUS, e plecat în concediu, în Irlanda. S-ar putea, desigur, ca „Momîile" să fie un succes vremelnic. Nu e vorba, așadar, numai să ne

punem bine cu Ted Mitch, deşi acesta ar puteá, în caz contrar, să ne facă greutăţi, ci e vorba să luăm iniţiativa, întocmai aşa cum ne-aţi îndemnat...

— M-ai convins, Jeff, îl întrerupse sir Michael, obosit. N-am nici un drept să te-ndemn la curaj şi spirit de aventură, iar eu să rămîn cu braţele încrucişate. Cere-le, aşadar, încă un bilet şi spune-i lui Jim Marlowe să-mi reţină o cameră la hotelul acela oribil şi să-mi aranjeze transportul. Spui că premiera are loc marţea viitoare? Cînd ieşi de-aici, roag-o pe miss Tilney să-şi noteze.

Byrd se ridică din fotoliu:

— Splendid, domnule director. E exact ceea ce doream.

— Nu-ţi promit c-o să-mi placă piesa, Jeff...

— Îmi dau seama, deşi sînt convins că e un experiment fascinant...

— Nu de experienţe fascinante am eu nevoie, ci — măcar o dată — de un spectacol distractiv şi inteligent... Dacă vorbeşti cu cei din Burmanley, întreabă-i cum se poate obţine în oraşul lor o cină modestă, dar cu mîncăruri calde. M-am săturat de friptură de pui rece şi băţoasă, de şuncă fadă şi de salată de sfeclă lăsată să sîngereze cîteva ore.

Byrd rîse şi ieşi repede, iar sir Michael oftă şi rămase la biroul lui. Începu să răsfoiască şi să sorteze hîrtiile îngrămădite acolo de vreo două săptămîni încoace, apoi o chemă pe miss Tilney să-l ajute.

După ce clasară corespondenţa, se apucă să-i dicteze răspunsurile la cîteva scrisori. La un

moment dat, în timp ce-i dicta ultima scrisoare, merse spre bufetul cu băuturi.

— Repetă formula de rigoare, îi spuse el secretarei, privind-o peste umăr.

— Bine, dar vă invită să luați masa cu dînsul, replică miss Tilney, citind scrisoarea.

— Da ? Atunci, răspunde-i ca de obicei în astfel de ocazii : „Firește, mi-ar face plăcere să luăm masa o dată“. Dar lasă scrisorile astea pe mîine, miss Tilney.

— Aș putea rămîne să le scriu astă-seară, sir Michael.

— Ai putea, dar n-are rost. Nu-i nimic dacă mai așteaptă o zi. Poți să pleci, miss Tilney.

Abia după ce sorbi o dușcă bună de whisky, își dădu seama că ea nu plecase. Cînd se întoarse, o văzu stînd lîngă ușă : era roșie la față, cu ochelarii aburiți și cu buza de jos tremurîndă.

— Ce-i cu dumneata ?

— Oh... sir Michael... nu-i vina mea că nu-s... că nu-s miss Essex !

Păru atît de speriată după ce rosti aceste cuvinte, încît sir Michael se simți, pentru a doua oară în acea după-amiază, gata să sară în sus.

— Sigur că nu, miss Tilney, zise el, stăpînindu-se cu greu. Dar nu te înțeleg.

— Trebuia să v-o spun, sir Michael. Nu mai pot să rabd... De cînd m-am întors de la Bedford, mi-ați vorbit și v-ați purtat cu mine ca și cum v-ar fi greu să mă suportați... ca și cum v-aș fi greșit tot timpul cu ceva. Or, eu mi-am dat toată silința — ca de obicei, din ziua cînd am început să lucrez cu dumneavoastră...

— Sigur că da, miss Tilney. Nici n-am pretins vreodată că nu ți-ai fi dat silința...

— M-am tot întrebat ce poate fi la mijloc...

— Și pînă la urmă te-ai gîndit să faci o remarcă impertinentă ! izbucni sir Michael, pierzîndu-și subit răbdarea.

— N-am avut o asemenea intenție. Am rugat-o, însă, pe miss Bury...

— Nu vreau să mai aud nimic despre miss Bury, răcni sir Michael. Nu mă mai plictisi cu miss Bury ! Du-te acasă, miss Tilney, și lasă scrisorile astea pe mîine ! Bună seara !

Whisky-ul pe care-l băuse nu-i deschidea altă perspectivă, decît aceea a unei seri lungi, plicticoase, moarte. Nu simțea destulă atracție pentru vreuna dintre prietenele sale, ca să-i ofere o masă. Va lua masa la club, apoi, pe la nouă, amețit de băutură, se va duce la vreuna din ele — depinde ce dispoziție va avea. Ba nu, n-avea rost să lase lucrurile la voia întîmplării. Pe care dintre ele s-o cheme la telefon ? Pe Clarice, pe Mavis, pe Andrea, pe Margaret, pe Polly, sau pe austriaca aia mică ?

Dar cum nici austriaca aia mică, nici Polly nu erau acasă, o alese pe Mavis — doamna Mavis Finch-Dewar, o femeie divorțată de vreo cinci ani — cu care întreținea o veche, statornică dar de loc absorbantă legătură. Mavis îi răspunse la telefon cu un glas ce-i păru tulburat, că e bucuroasă să-l primească la orele nouă și jumătate. Foarte bine ! Sir Michael își oferi încă un whisky, apoi își făcu vreo cîteva însemnări, adăugîndu-le la maldărul de note ce se adunau,

de vreo patru ani încoace, pentru proiectata lui carte despre *Mişcarea Romantică* — o carte pe care n-avea s-o scrie niciodată, cîtă vreme era atît de nervos seară de seară. Apoi, porni spre club.

La bar, bău cîteva whisky-uri, inferioare celor de la birou, în tovărăşia unor indivizi ce se comportau ca nişte actori într-o piesă americană despre viaţa londoneză — gentlemeni englezi debitînd în gura mare tirade banale. Scoţianul din el, întărîtat de whisky şi plin de dispreţ, îi mulţumi cerului la gîndul că, ceva mai tîrziu, se va bucura de compania unei femei. În restaurantul clubului era linişte, întrucît majoritatea bărbaţilor plecau direct de la bar pe la casele lor, situate undeva la periferie, ca să se plîngă de ziua grea pe care-o avuseseră.

Se aşeză aşadar singur la o masă şi-şi stropi cina anostă cu încă vreo cîteva pahare de whisky. Drept care, ajunse în apartamentul din Chelsea al doamnei Mavis într-o stare de euforie melancolică.

Apartamentul era mic şi supra-aglomerat, cam ca Mavis însăşi, o femeiuşcă negricioasă, cu o faţă mică şi supra-aglomerată ; avea totuşi un corp remarcabil de frumos şi o fire pătimaşă şi deschisă, deşi într-o vreme sir Michael o bănuise că ar fi urmărit să se mărite cu el.

În ciuda faptului că era ameţit, observă numaidecît ceva deosebit la ea ; de bună seamă că i se întîmplase ceva, aşa cum bănuise de altfel şi mai devreme, cînd îi auzise glasul la telefon : poate că-i va mărturisi ea însăşi, mai tîrziu. Pînă una alta, după ce Mavis îi umplu un pa-

har, sir Michael n-o lăsă să se așeze la loc, ci o strînse repede în brațe și o sărută. Fără să i se împotrivească, ea îl lăsă totuși să simtă că nu-i merge ca de obicei.

— N-are rost, Michael, îi spuse ea, smulgîndu-se din îmbrățișarea lui. Inima ta e în altă parte. Ca și a mea, de altfel. Am vești pentru tine, dragul meu — mă recăsătoresc.

Vînătorul din el înjură în gînd ghinionul, dar rosti cu glas tare :

— Felicitările mele ! E vreun cunoscut ?

— Șezi jos. Nu, nu aici — acolo, e mult mai comod. O să-ți povestesc tot.

Dîndu-și seama că rostul lui aici este să i se povestească „tot", sir Michael se prăbuși într-un fotoliu, cu paharul în mînă și cu sticla la îndemînă. Era o poveste lungă și cam încîlcită, în care un anume Jock („un tip cam ca tine, Michael, dar ceva mai serios"), o agenție de voiaj și o excursie pînă la Costa Brava jucau roluri confuze ; nici nu încercă să le înțeleagă, ci se mulțumi să mormăie din cînd în cînd încurajator. Resemnat să sufere, avea o singură grijă — să nu-i strice evidenta bună dispoziție — grijă pe care altădată n-ar fi avut-o.

În cele din urmă, povestea se sfîrși, iar el se ridică, nu fără oarecare greutate, pentru a-și oferi băutura la care avea dreptul. Cînd se așeză din nou în fotoliu, băgă de seamă că ea îl privea cu ochii aceia pe jumătate iscoditori, pe jumătate tandri, cu care femeile se uită de obicei la amanții de care se despart — după ce totul s-a terminat.

— Arăţi cam schimbat, Michael, nu crezi ?
— În ce sens ?
— Nu ştiu, dar pari schimbat. Ce-ai păţit ?
Sir Michael simţi nevoia fie să-i mărturisească, fie să plece acasă. Pînă acum, nu pomenise nimănui de Shirley Essex, deoarece nu avea obiceiul să facă destăinuiri ; oricum, era conştient că se făcuse de rîs. Poate că totuşi s-ar simţi mai bine dacă ar vorbi cu cineva — de ce nu cu Mavis ?
— Hai, îl îndemnă ea văzîndu-l că ezită. Eu mi-am deschis sufletul... lasă, ştiu ce vrei să spui... acum e rîndul tău. Renunţă o clipă la mîndria ta de scoţian, Stratherrick. Spune ce-ai pe suflet, dragule !
— Ei bine, draga mea, află că am încurcat-o rău ! M-am amorezat, dar rău de tot, de o domnişoară de la mahala, de două ori mai tînără decît mine.
Şi sir Michael, deşi ameţit, îi vorbi amănunţit despre Shirley, fără să omită vizita fatală la casa cu numărul 16 de pe Winston Avenue.
— Sărăcuţul de tine ! exclamă Mavis cînd el se opri brusc. Nu că n-ai merita-o... într-un fel îmi pare bine c-ai păţit ce-ai păţit, craidon bătrîn — lasă că ştiu eu cum îţi petreci după-amiezile şi serile. Dar povesteşte mai departe. Ce s-a mai întîmplat după aceea ?
— Credeam că m-am lecuit, dar nici gînd. Nu mi-o pot scoate din cap pe fată, sau mai bine zis din imaginaţie, căci acolo mi s-a cuibărit. Nu ştiu ce-aş face dacă aş găsi-o. Dar din păcate *nu pot s-o găsesc,* dragă Mavis...

— Pesemne că nici nu-ncerci. Doar ştii unde locuieşte !

— Sigur că ştiu. Am telefonat, cred, de-o sută de ori, atît peste zi cît şi seara. Dar nu răspunde nimeni, parcă nu mai stă nimeni acolo ; nici ea, nici taică-său şi — ceea ce e mai surprinzător — nici maică-sa. Toată familia a dispărut. Uneori am senzaţia că nu i-am văzut niciodată aievea, ci numai în vis.

— Fii rezonabil, zise Mavis, rămînînd o clipă pe gînduri. E foarte simplu : au plecat în concediu.

— M-am gîndit şi eu la asta, dar ei nu mi-au pomenit nimic despre o asemenea eventualitate.

— Păi, ideea le-a venit abia după ce-ai şters-o din casa lor — căci ai şters-o ca un laş, dragul meu. Pentru a găsi o ieşire din criza pe care-ai provocat-o în familia lor, tatăl fetei şi-a aranjat numaidecît un concediu şi au plecat cu toţii. Şi în vreme ce tu îi telefonai desperat, adăugă Mavis maliţioasă, fata s-a instalat în Eastbourne sau Hastings [1], şi se duce la cinema cu vreun funcţionăraş de bancă sfrijit şi delicat. (Se strîmbă la el.) Degeaba te uiţi chiorîş la mine, Michael. Nu-ţi dai seama că e o poveste absurdă ? Sau eşti, poate, amorezat în aşa hal încît ţi-ai pierdut cu desăvîrşire simţul umorului ?

— Se prea poate. De altfel, n-am avut niciodată încredere în noţiunea asta englezească de „simţ al umorului", conceput ca o calitate aparte, ca de pildă aptitudinea de a juca tenis sau

---

[1] Localităţi balneare din Anglia.

bridge. Iar dacă mă uitam chiorîş, e pentru că mă gîndeam la ipoteza ta despre plecarea în concediu, pe care nu am luat-o în considerare. Ei bine, Mavis, nu pot accepta explicaţia ta, deşi o resping din instinct, nu din vreun motiv raţional. Nu ştiu ce s-a întîmplat cu părinţii ei şi nici nu-mi pasă — dar am impresia că Shirley a căpătat o altă slujbă şi a plecat, poate, de-acasă. Nu a cerut o recomandare de la COMBA deoarece abia fusese angajată la noi. S-o fi adresat unuia Kemp, de la DISCUS, sau a folosit vreo recomandare anterioară. Kemp, un beţivan foarte pişicher, e cel care-a trimis-o la COMBA, după cîte îmi dau seama. Şi cum ştiu că individul nu mă poate suferi, mă întreb dacă nu cumva i-o fi spus, ca s-o stîrnească împotrivă-mi, că voi încerca s-o seduc...

— Păi, nu asta urmăreai, Michael ?

— Bineînţeles. Orice bărbat cu gust şi cu imaginaţie ar dori nebuneşte s-o aibă, răspunse el, posomorît.

— Cred că ţi s-a înfundat şi ţie — o dată, rîse Mavis. Am impresia că Shirley e o fată rece şi calculată, care nu te-ar lăsa să o bagi într-un pat fără s-o iei de nevastă. Şi-acum, ce-ai de gînd ?

— Ar fi o nebunie să mă căsătoresc cu ea. Nu ne potrivim nici ca vîrstă, nici ca fire... aşa că ar fi o mezalianţă ridicolă, chiar dacă aş avea intenţia să mă căsătoresc — ceea ce nu e cazul.

— Atunci, singurul lucru pe care-l ai de făcut, dragul meu, este să ţi-o scoţi din cap, rosti Mavis cu gravitate, dar măsurîndu-l cu o privire şireată.

— Păi, ce naiba crezi c-am încercat să fac? Numai că telefoanele alea stupide!... De ani de zile nu m-am mai simţit atît de ridicol.

— Lasă că-ţi prinde bine...

— Mă lipsesc de aşa bine. Iar tu, nu mai fi aşa de sigură de tine, numai şi numai pentru că vezi la orizont altarul... sau oficiul de stare civilă. Mi-e greaţă numai cînd mă gîndesc la viaţa asta în doi...

Şi se ridică, destul de anevoie.

— Bietul Michael! exclamă ea, apucîndu-l de reverele hainei şi aruncîndu-i o privire compătimitoare şi ironică în acelaşi timp. După atîta amar de vreme, după atîtea după-amiezi şi seri de dragoste ilicită, s-a amorezat de-o blondă frigidă!

— Nu, greşeşti! Toată povestea asta o fi ea stupidă şi grotescă, dar nu poate fi redusă la o astfel de schemă. Despre Shirley se poate spune orice, dar nu că-i o blondă frigidă. Ceea ce suscită ea, în primul rînd, e imaginaţia. E ca o vrajă, răspîndită de sufletul ei. Partea proastă e că totul începe să ţi se pară insuportabil de plicticos. Mă cam plictisisem eu demult de COMBA, dar acum, de cînd s-a dus fata, nu mă mai interesează absolut nimic la birou. Şi-am început să şi beau cam mult, da, Mavis, am început să fiu aidoma beţivilor ălora — Londra e plină de ei — care îneacă în băutură întreaga lume, ştergîndu-i contururile, de nu se mai văd decît pe ei şi-şi plîng de milă. Mila asta mi s-a strecurat şi mie în suflet — m-ai auzit cum vorbesc...

— Găsește-o, Michael. Și însoară-te cu ea, oricît de absurd ți s-ar părea. Dacă nu te-nsori cu ea, ești pierdut.

A doua zi dimineață, renunțînd la ultimul rest de mîndrie, sir Michael telefonă la DISCUS.

Așteptînd ca telefonista să-i dea legătura cu Kemp, se întreba cum să-și formuleze rugămintea. Deodată auzi vocea telefonistei :

— Regret, dar domnul Kemp n-a venit, pe cît se pare, la serviciu azi dimineață și nimeni nu știe unde se află sau cînd va veni.

Din nou ghinion ! Trebuia, așadar, să treacă prin încă o zi pustie, la capătul căreia îl aștepta o altă seară pustie.

13

Mai tîrziu, încercînd să-și adune laolaltă amintirile despre acea seară neobișnuită, sir George avea să-și spună că petrecerea îi scăpase de sub control în timpul celor patruzeci și cinci de minute cît trebuiseră să-l aștepte pe Ned Greene și luase un curs străin și ostil. La opt sosiseră toți invitații — în afară de Greene — și erau nerăbdători să treacă în sufragerie. Bucătăreasa, subreta și valetul angajați pentru seara aceea

păreau să-şi cunoască meseria, deşi ţinuta şi purtarea lor aveau ceva descurajator şi de loc festiv. Arătau ca nişte vlăstare cam vîrstnice ale unei familii aristocratice ruinate: toţi trei la fel de înalţi şi subţiratici, cu aproape aceleaşi nasuri de mucava şi cu buzele ţuguiate, ca un protest împotriva situaţiei lor actuale.

Alison, care era neobişnuit de nervoasă, îi comunică la un moment dat că bucătăresei nu-i plăcuse nimic din ceea ce găsise în bucătărie; iar cînd sir George, ocupîndu-se personal de băuturi, încercă să fie amabil cu subreta şi cu valetul, amîndoi închiseră ochii, de parcă ar fi refuzat să ia act de încă o obligaţie ce le revenea.

Valetul nu era, totuşi, de loc leneş din fire. De fapt, muncea din răsputeri. În timp ce-l aşteptau pe Greene, tot intra cu tava plină de pahare umplute cu *Martini* sau cu *sherry*, astfel încît sir George şi Alison băură mai mult ca de obicei — fireşte din pricina enervării. Alison, care arăta grozav, se ţinea încă bine, dar sir George se simţi foarte prost după o oră de băutură continuă pe stomacul gol. Începu deodată să-şi deteste musafirii. Observă, de pildă, că Philip Bathorig, deşi secretar parlamentar la Ministerul Învăţămîntului Superior, avea nişte ochi prea apropiaţi, care străjuiau un nas lung şi o gură lăbărţată — pe scurt, părea cam bădăran. Iar nevastă-sa, o femeie posacă şi ştearsă, se simţea parcă în exil la Hampstead şi nu bea altceva decît apă minerală. Gerald Spenser era Gerald Spenser, dar nevastă-sa, Dorothea, era un fel de păpuşă olandeză îmbufnată, care tăcea

tot timpul, deşi părea mereu pe punctul de a formula un protest vehement. Pe Muriel Tetter n-o luase niciodată în seamă: era o femeie guralivă, care nu ştia niciodată despre ce vorbeşte; chiar acum, încercă de cîteva ori să-l atragă într-o dispută fără noimă.

La un moment dat, Bathorig, deşi nu refuza nici o băutură, începu să pară plictisit. Unde naiba era Greene?

În sfîrşit, acesta apăru, pe la nouă fără un sfert, dar nici nu se scuză măcar. Era un tip scund, dar bine legat, oacheş şi nebărbierit, îmbrăcat cu o haină peste un pulover gri cu gulerul rotund. Ai fi zis că venea de-a dreptul dintr-o lungă croazieră pe bordul unui vas. Nu era beat, poate, dar nici treaz de-a binelea, iar sir George avu impresia penibilă că avea în faţă un alt Tim Kemp — mai tînăr, mai zgomotos şi mai feroce decît acesta.

— Sînt încîntată, domnule Greene, îl întîmpină Alison. Dar să nu daţi vina pe mine dacă masa nu va fi chiar cum s-ar fi cuvenit să fie. V-am invitat pentru ora opt...

— Dezolat, dar n-am putut veni mai devreme. Sînteţi supărată pe mine? Rămîneţi aşa, căci vă şade grozav.

Şi rînjind cu toată gura, se depărtă brusc, aproape răsturnîndu-l pe valet, care tocmai venea să anunţe că cina e servită.

— Domnule Greene, i se adresă sir George peste masă, aflînd că aţi locuit o vreme în Franţa, m-am străduit să fac rost de acest vin roşu. Sper c-o să vă placă.

— Nu beau niciodată vin, dar vă mulţumesc în orice caz. Eu prefer whisky, zise Greene cu glas tare.

Nu zbiera, dar făcea impresia unuia care-şi petrecuse mult timp în locuri unde oamenii zbierau. Vocea lui aspră, gravă şi lipsită de modulaţii răsuna prelung în sufrageria destul de mică. Alison îl aşezase la stînga ei, avîndu-l la dreapta pe Bathorig. Sir George şedea între doamna Bathorig şi Dorothea Spenser, dar cum era foarte greu de făcut conversaţie cu ele, se simţea cam stînjenit. Mai ales că băuse prea mult *Martini* şi o cantitate destul de mare de vin. În curînd, avu senzaţia că cina face parte dintr-un vis — un vis vag dezagreabil. Senzaţia asta nu-l părăsi nici în clipa cînd Muriel Tetter şi Gerald Spenser — care s-ar fi cuvenit să dea dovadă de mai mult tact — începură să-l asalteze pe Greene cu întrebări şi păreri despre artă. Pictorul le-o reteză imediat spunîndu-le „să-l slăbească", ceea ce îi spori lui sir George senzaţia de vis neplăcut. Alison, însă, îşi spuse el, arăta splendid.

Într-adevăr, Alison se simţea splendid. Era realmente, aşa cum spusese şi soţul ei, o admiratoare sinceră a artei lui Greene, artă atît de bogată şi sugestivă, situată în zona misterioasă şi amăgitoare dintre figurativ şi abstract. Totuşi era furioasă pe Greene că întîrziase şi că, pe deasupra, venise atît de neglijent îmbrăcat, după ce că ea şi George cheltuiseră atîta energie şi bani. La prima vedere, Greene i se păruse de-a dreptul oribil, semănînd cu un instalator venit să repare ceva. Dar cînd el îi spusese, zîmbind, că-i şade bine să fie supărată, Alison simţise

deodată că nu era cîtuşi de puţin oribil şi că era într-adevăr capabil să picteze acele tablouri minunate.

Avea nişte ochi gălbui, ciudaţi şi destul de umani, deşi păreau ochii unui animal sălbatic, mai ales în comparaţie cu ochii blînzi şi cuminţi ai lui George şi ai prietenilor săi. Şi evoca o forţă explozivă, o virilitate puternică, pe care bărbaţii cunoscuţi de ea o pierduseră sau n-o avuseseră, poate, niciodată. Mai mult decît atît, nu-i trebuiră decît vreo cîteva minute ca să simtă că ea era singura persoană prezentă care părea să-l intereseze, ba, chiar să-l atragă pe acest primitiv indolent.

— N-ai putea să încerci să vorbeşti pe un ton mai scăzut ? îl întrebă ea.

— Aş putea, dar de ce ?

— Pentru că aş vrea să simt că-mi vorbeşti mie, nu întregii încăperi.

— Bine, fie. Cum te cheamă ?

— Alison. Asta înseamnă că pot să-ţi spun Ned ?

— Fireşte, Alison. Cum e vocea mea acum ?

— Mult mai bine, Ned. Dar dac-ai putea s-o cobori încă un pic...

— Hei, ce-ar fi să-mi mai daţi puţin whisky ! tună el adresîndu-se subretei şi valetului.

În mod ciudat, aceştia se arătară mult mai puţin dispreţuitori faţă de manierele grosolane ale lui Greene, decît faţă de încercările timide ale lui George şi ale ei de-a se arăta prietenoşi. Pesemne că manierele acestea le aminteau de aristocraţii excentrici pe care-i cunoscuseră. În orice caz, se grăbiră să-i umple paharul.

— Ce zici, Alison, cum sună acum vocea mea? îi șopti el la ureche.

Și pînă să-i poată ea răspunde, el își pusese mîna pe genunchiul ei. Alison se simți înfiorată dar și stînjenită, căci nu se putea apăra. Dar Greene își desprinse mîna și spuse, fără a aștepta vreun răspuns:

— Îndată după masă, vă duc pe toți la „Gongul Verde".

— Care toți? îl întrebă ea. (Nu cumva se înșelase în privința atracției pe care-o exercita asupra lui?)

— Păi, în primul rînd, tu, scumpă Alison. Și soțul tău, dacă insistă, și ceilalți, dacă trebuie. Eu, unul, trebuie să merg în orice caz. Mi-am dat întîlnire acolo cu niște tipi. Cunoști „Gongul Verde"?

— N-am auzit niciodată de localul ăsta, Ned.

— E un local grozav — într-o pivniță. Vin acolo o mulțime de negri. O mulțime de noctambuli talentați. S-ar putea să nu-ți placă, dar merită să încerci.

— Aș vrea, dar nu-l văd pe George plăcîndu-i așa ceva.

— Dacă lui George nu-i place, n-are decît să nu vină, drăguțo. Iar dacă vrei să știi părerea mea, cucoanele astea trei, cu mutrele lor plouate, ar face mai bine să se ducă acasă, cu migrenele lor cu tot. Ce v-a venit să chemați atîtea mortăciuni?

— La naiba, Ned, se pomeni ea spunînd, fără să știe bine dacă vorbea ea însăși sau un alter-ego al ei, faptul că ești un pictor grozav — per-

sonal n-am nici o îndoială în privința asta, și-mi place cum pictezi — nu-ți dă dreptul să fii atît de intolerant și de înfumurat Ne-am străduit din răsputeri pentru reușita acestei seri, iar dumneata nu ți-ai dat nici măcar osteneala să te bărbierești și să-ți faci rost de-o cămașă ca lumea. Așa că nu mai vorbi de mortăciuni.

— Așa te vreau, femeie! zise el punîndu-i din nou mîna pe coapsă și strîngîndu-i-o. Dă-i înainte! Cînd vorbești așa, ți se aprind ochii. Negrul lor capătă o nuanță violetă. Dă-i înainte!

Și Greene își luă mîna, dar Alison continuă să-i simtă apăsarea puternică și fierbinte.

— N-am de gînd să rămîn furioasă numai ca să-ți plac, rîse ea.

— Atunci, fii veselă. Totuna e.

Da, Alison arată într-adevăr splendid, își spunea sir George în sinea lui. Și pare să se înțeleagă de minune cu Greene — pesemne pentru că dorește la fel de mult ca și mine ca DISCUS să patroneze o expoziție Greene. Acum, totul depinde de Ned. Ori astă seară, ori niciodată!

Încă stăpînit de senzația aceea de vis neplăcut, sir George spera că tratativele nu vor fi dificile și delicate. Dacă el se simțea cam cherchelit, ce să mai spună de Greene, care părea să-l fi hipnotizat pe valet, punîndu-l să-i umple într-una paharul cu whisky?! Răsuflă ușurat cînd Alison, îmbujorată și radioasă, le luă deoparte pe celelalte femei — semn că sosise momentul suprem al serii. Era timpul să treacă la atac.

— Nu beau porto, nici brandy, nu fumez trabuce și nu mai pot zăbovi mult, anunță Greene,

aprinzîndu-şi o *gauloise*[1]. Am o întîlnire la „Gongul Verde". I-am şi spus soţiei dumitale, şi ea e de acord. Cine mai vine ? Sînteţi invitaţii mei. Ei ?

— Eu ! zise Bathorig, care tocmai băuse un pahar foarte mare de brandy, şi părea afumat rău. Numai să am cu ce merge. Soţia mea o să plece singură acasă, cu maşina. Nu-i place să piardă nopţile, iar eu, unul, mi le pierd de obicei la Cameră.

— Care cameră ? întrebă Greene, holbîndu-se la el.

— Bathorig e secretar parlamentar, la Ministerul Învăţămîntului Superior, se grăbi sir George să-i explice.

— Nu zău ?! Atunci, „Gongul Verde" o să-i facă bine. Altcineva ?

— Domnule Greene... şi dumneavoastră sir George, începu Gerald Spenser să se scuze. Nu cred că Dorothea şi cu mine...

— Foarte bine, nu veni ! îl repezi Greene. Şi nici cucoana aia care voia să-mi vorbească despre artă !

Dar Spenser nu se dădu bătut cu una cu două, ci spuse, privindu-l cu subînţeles pe sir George :

— Natural că voi rămîne aici pînă vom rezolva problemele legate de expoziţia specială a operelor domnului Greene, organizată de DISCUS.

Sir George se folosi de prilejul oferit :

— Da, domnule Greene, zise el, socot că aţi înţeles că noi, cei de la DISCUS, sîntem nerăbdători să vă organizăm această expoziţie...

---

[1] Ţigară franţuzească populară, cu tutun foarte tare.

— Mai tîrziu, mai tîrziu! îl întrerupse Greene, enervat. Fiecare lucru la vremea lui, ce Dumnezeu!

— Vreți să spuneți că preferați să nu discutăm despre asta aici și acum?

— Întocmai. Chiar asta voiam să spun.

Greene își goli pînă-n fund paharul de whisky și adăugă:

— Mă așteaptă la „Gongul Verde“ cîțiva tipi cu care trebuie să stau de vorbă. Așa că mai slăbiți-mă cu aranjamentele voastre. Cînd pictez, duc o viață de schimnic și mă canonesc. Cînd nu pictez, îmi place să mă distrez. Și nu-mi place să mă întreb *dacă* mă distrez așa cum mă întreb acum.

Se posomorîse de-a binelea.

— Regret că nu vă distrați, zise sir George cu țîfnă. Nici eu nu-mi dau seama dacă mă distrez sau nu. Dar credeam că întîlnirea noastră de astă seară are ca scop rezolvarea problemei acestei expoziții patronate de DISCUS...

— Păi, n-o rezolvăm? De ce nu pricepi, omule? Începem prin a merge la „Gongul Verde“.

— Mi se pare o idee destul de rezonabilă, Drake, își dădu cu părerea Bathorig, rînjind prostește.

— Bine, atunci să mergem la „Gongul Verde“, cu toate că nu prea știu despre ce-i vorba.

Și sir George își umplu paharul cu brandy, deși se hotărîse să nu mai bea înainte de a avea discuția decisivă. Ocolind privirile mustrătoare ale lui Spenser, rînjetul stupid al lui Bathorig și căutătura ochilor galbeni ai lui Greene, își

sorbi băutura, cu ochii aţintiţi asupra mesei. În clipa aceea, îi veniră în minte, amestecîndu-se cu senzaţia aceea de vis neplăcut, amintiri vagi dar tulburătoare despre ceea ce spusese Kemp în legătură cu Ned Greene. Nu putea spune că nu fusese prevenit...

— Hai să mergem, omule! răcni Greene, izbind cu pumnul în masă şi sărind în picioare.

Avînd în vedere că oaspetele de onoare dorea să plece, cheful se sparse curînd. Cuprins de ameţeală şi de o uşoară greaţă, sir George se pomeni într-un taxi, alături de o nevastă ciudat de aţîţată, un secretar parlamentar bălos şi un pictor eminent, care era fie beat, fie cam scrîntit. Şi-apoi numai vinul — trei sticle de „Chateau", din care o parte îi gîlgîia ciudat în stomac, de parc-ar fi fost cea mai ordinară poşircă — îl sărăcise cu circa şapte lire! Şi doar Dumnezeu ştie cu cît au să-l încarce furnizorii aceia de lux (îi lăsase în seama lui Alison, care chicotea acum ca o fetişcană, din motive cu totul necunoscute lui!)

14

„Gongul Verde" era genul de local despre care sir George citea indignat în ziare şi în care nici nu visase vreodată să calce, deşi capri-

cioasa Alison îi spusese nu o dată c-ar trebui, în calitatea lui de șef la DISCUS și de patron al artelor contemporane, să cunoască mai bine viața de noapte a Londrei. Nu avea să știe niciodată unde anume era situat acest local: probabil undeva în Soho, în mijlocul unor cluburi de *strip-tease*. Coborîră niște trepte adînci, dincolo de care civilizația Londrei înceta cu desăvîrșire. Era ca și cum și-ar fi croit drum spre tropice. Întîi, se pomeniră într-o mică pivniță, un fel de bar, apoi — după alte cîteva trepte — într-o pivniță mult mai largă, întunecoasă și foarte aglomerată, în care mirosea a trupuri încinse. Se auzeau oftaturi și țipete stridente — un fel de muzică de jazz. Deși oamenii se distingeau foarte vag în semiobscuritatea din încăpere, se părea că negrii erau în număr egal cu albii. Ținînd-o pe după mijloc pe Alison, Greene își făcu loc, prin chiote și brînciuri, spre o masă din fund, ce-i fusese pesemne rezervată. Cînd ajunse și el acolo, sir George constată că între el și ceilalți se aflau vreo zece necunoscuți, așezați la o masă lungă, alcătuită din trei măsuțe puse cap la cap.

Din cauza căldurii și a băuturilor pe care le înghițise, sir George era mistuit de o sete cumplită, cu neputință de potolit, iar Greene se dovedi a fi un amfitrion generos, dacă nu și atent. Diferite băuturi, îndeosebi un whisky ciudat de acru, și un cocktail cu mult rom, apărură înaintea ochilor lui, parcă din haos — iar haosul acesta deveni curînd și mai fantastic. Avea impresia că între el și Alison, Greene și Bathorig se aflau acum vreo douăzeci de persoane.

Un individ sinistru, cu un singur ochi şi cu o barbă roşcată, îi spuse peste umăr:

— Ni-e greaţă, omule, ni-e greaţă!

— Nu-i destul aer, nu credeţi? Ventilaţia lasă de dorit, se auzi sir George vorbind: un răspuns din cale-afară de inteligent!

Un puternic hohot de rîs îl izbi în ceafă şi în aceeaşi clipă simţi o răsuflare fierbinte; întorcîndu-se cu greu, zări o negresă uriaşă, cum nu mai văzuse niciodată — un munte de femeie, îmbrăcată într-o rochie de seară strălucitoare, de un verde-smarald, ca o pădure primăvara. Negresa încetă să rîdă şi-i spuse ceva, dar el nu pricepu nimic. Chiorul cu barba roşcată se răsti la o fetişcană cu faţa palidă şi cu genele vopsite, apoi i se adresă din nou, dar sir George nu-i luă în seamă vorbele, pentru că-l fulgerase un gînd foarte amuzant, şi anume că, aici, în localul ăsta, albii erau prea albi iar negrii prea negri. Gîndul acesta îl făcu să rîdă.

Chiorul cu barba roşcată zbieră, îndreptînd spre nasul lui un deget lung:

— Aşa, aşa, băiete! Rîzi — cît mai e timp!

Era limpede că o conversaţie inteligentă şi amabilă nu se putea duce cu un asemenea individ. Între timp, prezenţa fierbinte din spatele lui sir George dispăruse, înlocuită fiind de două prezenţe osoase. Uriaşa negresă stătea acum în faţa pianului şi cînta cu o voce profundă şi răguşită, bocind pierderea cuiva pe care îl numea „bucăţică de zahăr“ — ceea ce lui sir George i se păru absurd, dar nicidecum atît de amuzant cum li se părea celor din jurul său. Ca să scape de chiorul cu barba roşcată, sir George se

întoarse spre cele două prezențe osoase, care se dovediră a fi un tînăr șters și o fată spălăcită, ce se uitau țintă la el cu niște ochi albăstrui, nefirești. Fără să spună o vorbă, tînărul îi întinse o cană enormă în care licărea o băutură. Negresa cea uriașă își sfîrși cîntecul despre „bucățica de zahăr“ pe o notă de deznădejde totală și fu aplaudată frenetic.

După plecarea ei, urmă un fel de acalmie, în timpul căreia sir George (care căuta acum să evite atît cei patru ochi albăstrui cît și privirea chiorului cu barba roșcată), privi spre celălalt capăt al mesei și observă că Alison nu mai era acolo și că Greene stătea în picioare și răcnea ceva spre silueta lui Bathorig, strîns împletită cu silueta unei fete slăbănoage cu păr castaniu — sau poate că nici nu erau siluetele lor, căci totul devenise caraghios de confuz. Dar cum urechile îi rămăseseră mai treze decît ochii, sir George desluși limpede vocea lui Greene, care striga: „Studioul de pe Cromwell Road 58 bis!“ Și nu o dată, ci de două ori — ceea ce i se păru foarte amuzant.

Sir George își aminti că nu-i mulțumise tînărului palid pentru cana pe care i-o oferise; avînd grijă să ocolească privirea chiorului cu barba roșcată, se întoarse spre tînăr — sau poate spre fată — și-i adresă cîteva cuvinte de mulțumire. Nu era sigur cu cine anume vorbea — amîndoi erau ridicol de asemănători! Dar nu aceasta îl făcu să rîdă tare, ci ideea că acceptase să vină în localul ăsta numai și numai pentru a discuta, în numele DISCUS-ului, cu eminentul pictor Ned Greene despre o expozi-

ţie a tablourilor sale. Încercă să explice această absurditate celor doi tineri, dar îi venea foarte greu : nu reuşea să aibă precizia pe care-ar fi dorit-o. Tînăra pereche era cam stupidă şi n-avea urechi să audă, pe cît avea ochi să se zgîiască. Pe deasupra, sir George dorea stăruitor să le ofere şi băuturi, ceea ce nu era prea uşor, căci cei doi chelneri aflaţi în preajmă nu păreau dispuşi să-i ia în serios comanda. În cele din urmă izbuti să plătească două lire pentru o băutură oarecare, dar în clipa aceea chiorul cu barba roşcată, fata cu chipul palid, cadaveric, tînăra pereche cu ochii spălăciţi şi un negru furios începură să-i vorbească toţi o dată, iar el simţi parcă nevoia să apere modul de organizare, activitatea şi ţelurile DISCUS-ului. Deodată, însă, îl fulgeră un gînd : *trebuia să plece!* Nu era prea uşor, dar fiind bărbat — un bărbat totdeauna capabil de muncă asiduă, de hotărîrea de a duce la bun sfîrşit o treabă şi de a-şi subordona energia unui ţel precis — izbuti şi de data asta.

Şoferul, un tinerel pe care-l descoperi după multe peripeţii hazlii, ce dovedeau că transportul nocturn londonez era aproape anarhic, părea să nu fie în toate minţile.

— Ascultă, omule, îl auzi sir George, trebuie să-mi spui desluşit adresa, nu ştiu să ghicesc după mişcarea buzelor. Hai, zi-mi o dată unde vrei să te duc.

Sir George îi răspunse, răspicat — ştia să fie şi răspicat la nevoie :

— Pe *Crom-well Road* — *58 bis,* bis de la Burgundia...

— Cromwell de la *chior*, îl întrerupse șoferul. Am priceput. Începem să ne înțelegem.

În timp ce taxi-ul îl hurduca zdravăn, prin fața ochilor îi treceau o puzderie de lumini amețitoare, astfel încît începu să-l doară capul și se simți iarăși foarte prost, deși, după coșmarul acela care se numea „Gongul Verde" și după toți oamenii aceia neverosimili care vociferau și zbierau, îi părea bine că se află într-un locșor, unde nu trebuia să dea socoteală nimănui. La ultimele două stopuri însă, o mașinuță roșie se opri lîngă taxiul lui sir George, iar femeia de la volan tot claxona spre ei.

— Ori s-a pilit, ori o fi o gagică de-a matale, zise șoferul după ce opri mașina și după ce sir George îi dădu o hîrtie de zece șilingi.

— Prostii ! spuse grav sir George.

— Păi, uite, iar a apărut !

Sir George, însă, se și afla în fața impunătoarei dar ospitalierei uși de la intrarea casei cu numărul 58 bis și se silea să citească o plăcuță ce-l informa că „studioul" se găsește la etajul cinci, adică la ultimul. Liftul, nu prea bucuros că trebuia să funcționeze pînă la o oră atît de tîrzie, îl duse doar la etajul al patrulea, după ce se opri de vreo două ori, zguduindu-se parcă supărat. La etajul patru, sir George constată, pe bîjbîite, că trebuie să urce niște trepte înalte și cam misterioase din pricina întunericului.

Nu băgă de seamă dacă „studioul" avea sau nu vreo intrare, așa că pătrunse fără rușine înăuntru, spunîndu-și că fusese invitat acolo o dată cu ceilalți convivi și că un studio trebuie să fie un fel de casă deschisă. Se pomeni pe un

culoar întunecos, cu mai multe uşi. Sub una din ele se zărea un fir de lumină, ceea ce însemna că petrecăreţii se aflau îndărătul ei. Drept care, deschise uşa. Înăuntru, goi şi albi ca nişte lujere de sparanghel strîns împletite, se aflau fata aceea slăbănoagă şi Philip Bathorig, secretarul parlamentar. Sir George închise repede uşa, înainte ca ei să fi avut răgazul să bage de seamă că cineva o deschisese. Mai zăpăcit şi mai uluit ca oricînd, apucă într-o direcţie greşită şi se pomeni într-un fel de mică galerie, care domina ceea ce părea a fi un atelier cufundat în întuneric. Nu văzu nimic, dar auzi ceva, nişte gemete extatice şi-şi dădu numaidecît seama că gemetele astea erau ale lui Alison, deşi nu le mai auzise de foarte mulţi ani. Se tîrî înapoi pe culoar, tremurînd tot, apoi coborî de-a buşilea scările, rugîndu-se lui Dumnezeu ca liftul să funcţioneze şi să-l scoată la aer, înainte de a i se face rău.

Cînd ajunse pe trotuar, o maşinuţă roşie începu să claxoneze, cineva coborî şi se apropie de el, tocmai cînd se străduia din răsputeri să-şi învingă greaţa din ce în ce mai ameninţătoare.

— Eu sînt, sir George!

Era June Walsingham.

— Scuză-mă o clipă, gemu el. Îmi vine să vomit.

Sir George izbuti să ajungă la rigolă, în care deşertă întreg conţinutul rău mirositor al acestei nopţi. Aşteptă apoi cîteva clipe, ştergîndu-şi buzele cu o batistă şi trecîndu-şi cealaltă mînă prin părul năclăit. Deodată îşi aminti că-şi lă-

sase pălăria la „Gongul Verde“ — o pălărie de care se putea lipsi...

— Sînt dezolat, miss Walsingham, zise el apropiindu-se de subalterna lui. Dezgustător spectacol !

— Nu vă necăjiţi, ni se întîmplă tuturor, îl consolă ea, cu vocea-i veselă şi domoală de cîntăreaţă de operetă. În curînd o să vă simţiţi mai bine. V-am zărit în taxiul acela şi m-am gîndit că eraţi beat, aşa că m-am ţinut după dumneavoastră, întrebîndu-mă ce-o să vi se întîmple. Oricum, locuiesc pe-aproape... Iată ce-o să fac, sir George. O să vă duc la mine acasă şi-o să vă fac o cafea, pe urmă, după ce-o să vă reveniţi, o să vă conduc acasă la dumneavoastră.

Dacă nu s-ar fi simţit atît de prost, ar fi îmbrăţişat-o pe femeia asta inimoasă, prietenoasă şi săritoare. Tocmai de o asemenea femeie are nevoie un bărbat — ca să-l sprijine în viaţă.

Pe drum, în maşină, îşi aminti că o întrebase pe Joan Drayton despre June şi că refuzase să-şi plece urechea la poveştile despre viaţa ei amoroasă ciudată. Şi iată că, adineauri, aceeaşi femeie îl văzuse pe *el* — vomitînd în rigolă. Iar acum şedea lîngă el, plină de căldură — îi era recunoscător, pentru că lui i-era frig — parfumată, fardată şi cuceritor de blondă, cu o pelerină neagră aruncată neglijent peste o rochie roşie şi totuşi profund şi înduioşător de maternă — o icoană vie a maternităţii conducînd o maşină pe Cromwell Road.

La stăruinţele ei, se întinse pe un divan în ceea ce i se păru a fi un salon uimitor de spa-

ţios şi de bine mobilat. Cînd îi aduse cafeaua, sir George se simţea groaznic de obosit, fără să-i fie somn ; deşi nu mai era beat ca înainte, nu era încă treaz, ca de obicei ; omul acesta obosit semăna totuşi foarte mult cu George Drake.

— O să vă facă bine cafeaua, îi spuse ea. E foarte tare şi foarte fierbinte. Sînteţi încă palid ca o coală de hîrtie. Rozul din obraji a dispărut. Acum beţi cafeaua. Beau şi eu puţin, ca să vă ţin companie. Vreţi să vă pun şi puţin brandy ? Nu, mai bine nu.

June se aşeză într-un fotoliu scund, lîngă marginea divanului, aproape de capul lui.

— Îţi mulţumesc, domnişoară Walsingham...

— Spuneţi-mi June, altminteri o să ne simţim ca la o şedinţă la DISCUS. Hai să ne închipuim că ne aflăm departe de Russel Square.

— Da, June, zise el încercînd să soarbă din cafea, care era într-adevăr foarte tare şi fierbinte. Ştii, am numai cincizeci şi doi de ani. Şi de obicei mă socotesc încă tînăr. Dar acum mă simt bătrîn, sau în orice caz îmi închipui că aşa se simte un om bătrîn.

Vocea i se frînse.

— V-aş putea spune unele lucruri surprinzătoare în legătură cu anumiţi bărbaţi bătrîni pe care i-am cunoscut, spuse June, sorbind din cafea şi zîmbindu-i. Vreo doi dintre ei sînt chiar celebri. Am impresia că nu mă cunoaşteţi, dar cum ceilalţi ştiu adevărul despre mine, puteţi să-l ştiţi şi dumneavoastră. Ei bine, aflaţi că în ultimii zece ani am trăit cu un bărbat foarte cunoscut — n-are importanţă cine. Nu ne puteam

căsători, deşi eu nădăjduiam în sinea mea că, mai devreme sau mai tîrziu, vom ajunge să ne căsătorim. Toate femeile care au amanţi nutresc această speranţă, aşa că nu-mi pasă. Ei bine, speranţa mi s-a spulberat, căci persoana în chestiune nu mai are nevoie de mine. Pretinde că are, dar de fapt n-are nevoie. M-am înfundat rău, ca o proastă ce sînt ! (Spre mirarea lui sir George, în ochii ei de un albastru închis apărură două lacrimi nu prea mari — lacrimi de ciudă.) Acum e rîndul dumneavoastră să vorbiţi, dacă vreţi. Poate că v-ar face bine să vorbiţi, însă nu ca un secretar general care prezidează o şedinţă...

— Desigur, June, începu el, domol. Află că a fost una din cele mai îngrozitoare seri din viaţa mea. O seară idioată, absurdă ! După cum ştii, am pregătit o masă pentru Greene. Ne-a costat mulţi bani şi multă trudă...

Şi sir George îi descrise, cît putu mai sugestiv, tot ce se petrecuse, fără să pomenească însă de Alison. June observă, desigur, această omisiune, dar nici ea nu pomeni de Alison cînd îi puse cîteva întrebări, astfel încît sir George avu impresia că June ghicise adevărul.

— Îl cunosc pe proprietarul studioului, îi spuse ea, schimonosindu-se. E plecat din Londra, aşa că i l-a închiriat lui Greene. E o puşlama, ca de altfel mai toţi artiştii, deşi unii dintre ei sînt încîntători.

— Mie nu mi se par de loc încîntători ! exclamă sir George. Nici eu nu le plac şi nici ei nu-mi plac mie. Sînt nişte oameni iresponsabili

și îngîmfați, pe care nu te poți bizui. Îi urăsc pe toți ! Mai bine n-aș fi pus niciodată piciorul la DISCUS ! Mai bine conduceam vreun departament obișnuit, decît să ajung să-i fac temenelele unuia ca Greene și să mă las tîrît la „Gongul Verde" !

Și, spre uimirea lui, propriii săi ochi se umplură acum de lacrimi. Din pricina oboselii, firește...

Fără să bage de seamă tulburarea lui, June îi spuse pe un ton mustrător :

— Tim Kemp a încercat să vă prevină. Și mai știu că l-a avertizat și pe limbricul ăla de Spenser.

— Da, da, June, răspunse el, ostenit, punînd jos ceașca de cafea. Și-ți zici, probabil, că m-am purtat prost cu Kemp la ședință. Se prea poate. Eram, pesemne, atît de enervat de întoarcerea lui la noi, încît nici n-am mai căutat să profit de „talentele" lui excepționale...

— Cam așa e.

— Iar asta înseamnă proastă conducere, urmă el, cu glas tremurător. N-am pretins niciodată că mă pricep prea mult la artă — uneori am impresia chiar că ar fi mai bine fără ea — dar m-am socotit totdeauna un bun administrator. Nu ca îngîmfatul ăla de Stratherrick, care a făcut din COMBA un talmeș-balmeș. Habar n-are cum se conduce o instituție.

— Dacă e adevărat ce se spune, în curînd n-o să mai conteze nici asta. (June se aplecă și-i strînse mîna.) Așa că să nu vă mire dacă într-o bună zi o să vă părăsesc.

Sir George îi privi cu un jind mai degrabă copilăresc decît erotic pieptul generos — ce bine s-ar odihni un om culcîndu-şi capul pe el !

— Ba o să mă mir şi-o să fiu foarte mîhnit şi dezamăgit, June. Mă faci să mă simt vinovat...

— A, nu, nu va fi din vina dumitale ! şopti ea, cuprinzîndu-i în palme capul şi legănîndu-l puţin.

— Nu, te rog, nu mă mişca, mă doare teribil capul !

— Vai, ce proastă sînt ! Sigur că-l doare, sărăcuţul de el !

— Mă simt foarte rău, într-adevăr.

— Ştiu, ştiu. E groaznic, nu-i aşa ?

Şi aplecîndu-se asupra lui, June reuşi, fără nici o acrobaţie, să-i rezeme capul de pieptul ei magnific. După care, tot fără să spună nimic, începu să-i mîngîie fruntea. Sir George se lăsă pradă acestei fericiri şi rămase nemişcat cîtva timp — un timp fermecat, care ar fi putut foarte bine să fie cel trăit cîndva în copilărie, la întoarcerea de la şcoală. Dar, văzîndu-l gata să adoarmă, ea deveni deodată cît se poate de afetată :

— Dragul meu, acum te simţi mult mai bine, aşa că te voi conduce acasă ; da, am curajul să conduc maşina chiar noaptea tîrziu, căci străzile sînt pustii. Hai să mergem.

Cînd intră în locuinţa lui, sir George auzi maşina pornind şi se gîndi cu regret şi recunoştinţă la femeia asta — o femeie cu adevărat splendidă. Alison nu era, fireşte, acasă ; fusese sigur că n-o va găsi. Locuinţa lui nu-şi revenise încă

de pe urma seratei din ajun: parcă-i șoptea, pe un ton cînd patetic, cînd batjocoritor, despre o nevastă absentă și adulteră, despre musafiri obraznici și desfrînați, despre așteptări stupide, speranțe absurde și realități amare. Pe masa din sufragerie găsi un bilețel foarte solemn din partea acelor servitori aristocratici, care ținuseră parcă să lase în urma lor un ultim semn de dezaprobare.

Sir George se băgă în pat, dorind să doarmă cel puțin șase luni, netulburat.

15

— Sir Michael, anunță miss Tilney, domnul Kemp e jos și întreabă dacă vă poate vedea pentru cîteva minute.

— Da, poate. Spune-i să vină. Și încă ceva, miss Tilney: rezerva mea de whisky e pe sfîrșite. Sper că nu ești prea ocupată. N-ai vrea să te repezi pînă la „Purvis & Brown", în Knightsbridge — mi se pare c-ai mai fost odată acolo — și să-mi cumperi vreo două sticle, din whisky-ul acela special?...

— M-aș putea duce în pauza de prînz...

— Știu, miss Tilney, dar aș prefera să-ți petreci pauza de prînz, prînzind. Așa că mai bine

du-te acum, dar nu înainte de a-i spune lui Kemp să vină la mine.

— Foarte bine, sir Michael, răspunse ea cu o resemnare sumbră.

Asigurîndu-se astfel că discuţia lui cu Kemp se va desfăşura fără martori, sir Michael îşi împinse puţin înapoi fotoliul, îşi întinse picioarele şi-şi aprinse o ţigară.

Peste cîteva minute, Kemp îşi făcu apariţia. Ca doi adversari ce se înfruntă de multă vreme, se uitară unul la altul cu vădită curiozitate.

— E frumos din partea dumitale, Kemp, că vii tocmai de la DISCUS...

— Pentru moment nu lucrez acolo, îl întrerupse Kemp, aşezîndu-se comod şi pufăind din pipă. M-am certat cu Drake — în legătură cu proiectul Bodley-Cobham, dacă vrei să ştii — aşa că mi-am luat un concediu de boală. Dar ieri, cînd am sunat la birou, mi s-a spus că m-ai căutat de cîteva ori la telefon. Aşa că, iată-mă...

Şi Kemp îşi însoţi aceste vorbe cu zîmbetul lui dulceag şi înşelător.

— Atunci, uite despre ce e vorba, zise sir Michael, privindu-l ţintă. Ai idee pe unde o fi fata aceea? Vreau să spun Shirley Essex.

— Ştiu ce vrei să spui. Şi mai ştiu şi unde se află, răspunse Kemp, cu acelaşi zîmbet diabolic.

— Ei?

— Nu-i nici un *ei*, Stratherrick! Ce doreşti de la ea?

— Încetează, omule! se burzului sir Michael, fulgerîndu-l cu privirea. Asta-i treaba mea.

Kemp slobozi cîteva rotocoale de fum în direcţia lui, apoi zise:

— Dacă nu-ţi ţii firea, ai să ajungi curînd să-mi spui să-mi văd de-ale mele. Ei bine, află că asta-i treaba mea. Mica Shirley mi-e prietenă, aşa că ştiu unde e şi ce face. Iar dacă ea te-ar fi socotit prieten, ai fi ştiut şi dumneata.

— Lucrurile nu-s chiar aşa de simple cum pretinzi, mîrîi sir Michael. Şi nu te mai preface că nu ştii, Kemp! Mi-am spus de multe ori că dumitale trebuie să-ţi mulţumesc pentru toată... pentru toată...

— Pentru ce anume?

— Să lăsăm asta acum. În orice caz, dumneata mi-ai trimis-o aici de la DISCUS, recunoşti?

— Fireşte. Cunoscînd interesul pe care-l porţi fetelor drăguţe...

— Nu-i doar o fată drăguţă, ca celelalte. Credeam că ai mai multă imaginaţie, Kemp! E o fată încîntătoare, de o frumuseţe care te scoate din minţi.

Kemp îi aruncă o privire iscoditoare.

— Adevărat. În această privinţă sîntem de acord. Dar nu sînt de acord cu dumneata, cînd vrei să te culci cu ea; eu, unul, mă bucur să-i privesc faţa aceea uluitoare şi să-i ascult — sau să mă prefac numai — pălăvrăgeala de ingenuă. Şi n-am de gînd să-ţi dezvălui unde-o poţi găsi.

Sir Michael şovăi cîteva clipe, apoi spuse pe un ton cu totul schimbat:

— Probabil c-ai trimis-o la mine înadins ca să mă tortureze. Dacă e așa, află că ți-ai atins scopul. Recunosc că nu mi-o pot scoate din cap. Și recunosc de asemenea că mi-am pierdut mințile. Cred că am telefonat la ea acasă de cel puțin douăzeci de ori, dar nu răspunde nimeni. Ce s-a întîmplat ? Măcar atîta poți să-mi spui !

— Pot — și-ți voi spune. E o situație extraordinară. Vizita dumitale a avut efectul unui fitil. Îndată după aceea a izbucnit scandalul. Shirley s-a dus să stea la o prietenă, iar părinții ei s-au certat la cuțite. Cred că explozibilul exista de multă vreme acolo. Fără să-ți dai seama, dumneata — și poate chiar și Shirley — ați aruncat un chibrit aprins. Așa că, nu mai răspunde nimeni la telefon, fiindcă a rămas casa pustie. Mama fetei stă la un frate, în Hove. Iar tatăl ei s-a transferat la o nouă fabrică, pe care firma la care lucrează o va deschide curînd, undeva lîngă Newcastle.

— Sper că va rămîne acolo.

— Ideea pare să te încînte.

— Te-ar încînta și pe dumneata, dacă l-ai fi cunoscut pe omul acela... Presupun că Shirley lucrează...

— Nu-și poate permite să nu lucreze. Și-a găsit, temporar, o slujbă grozavă.

— Mă mir, zise sir Michael, îngîndurat. Ca secretară, era sub orice nivel...

— Bine, dar nu ca secretară...

— Lasă asta acum ! exclamă sir Michael, ridicîndu-se în picioare și începînd să se plimbe agitat ; reveni însă numaidecît, căci suna tele-

fonul... Nu, nu vreau să vorbesc cu el, se răsti el în aparat. Şi să nu mă mai întrerupeţi cînd am pe cineva. Apoi se depărtă iarăşi de birou şi spuse, întorcîndu-se cu faţa spre Kemp: Ascultă, nu mi-eşti prea simpatic şi ştiu că nici dumneata nu prea mă înghiţi. Crezi că sînt un crai arogant şi înfumurat şi un incapabil. Iar eu cred că eşti o calamitate din punct de vedere profesional, nu pentru că n-ai fi deştept, ci pentru că ai devenit insensibil, leneş şi beţiv — dar deştept eşti, spre deosebire de mai toţi funcţionarii de la COMBA şi DISCUS, care-s nişte idioţi. N-am dreptate?

— Ba ai, bombăni Kemp. Dar acum, ce vrei de la mine?

— Nu eu am sedus-o pe fată, ci ea m-a sedus pe mine — şi încă al dracului de rău! Mi-a vrăjit cugetul, imaginaţia — adică adevăratul meu eu. Dar dacă mă întrebi, ca şi maică-sa, ce intenţii am, n-aş putea să-ţi spun. N-am nici un fel de intenţii. Sună ridicol, ştiu, dar acesta e purul adevăr.

— Te cred, prietene. Şi, ca să fiu sincer, mă cam aşteptam la o astfel de situaţie încurcată.

— Ba bine că nu. Dar nu fi crud, Kemp! Dacă fata e pornită pe căsătorie, fireşte că n-o pot învinui. Singura persoană cu care am discutat această situaţie — o prietenă de-a mea — mi-a spus, chiar aseară, să continui, cu riscul de a mă face de rîs. Dar, pentru Dumnezeu, cum să mă însor cu o fată de două ori mai tînără decît mine şi cu care n-am nimic în comun, o fată cu o educaţie complet diferită de-a

mea şi care, dincolo de înfăţişarea ei uluitoare, nu e decît o dactilografă oarecare, născută la mahala? Te întreb, Kemp, cum aş putea să mă-nsor cu ea?

— Nu ştiu, zise Kemp ridicîndu-se în picioare.

— Păi, puteai să te fi gîndit puţin, înainte de a crea această situaţie! exclamă sir Michael. Eşti un iresponsabil! Şi-acum, spune-mi unde pot s-o găsesc?

— Nu-ţi voi spune. Acum, nu sînt un iresponsabil: pentru prima oară îmi asum o răspundere. Totuşi, îi voi spune că te-am văzut. Ai ceva să-i transmiţi?

— Prin dumneata, fireşte că nu!

Şi, ca şi cum şi-ar fi şi expediat oaspetele, sir Michael se duse la telefon:

— Spune-i, te rog, domnului Marlowe să poftească la mine.

Cînd puse receptorul în furcă, băgă de seamă că Tim Kemp plecase. O dată cu el dispăruse şi o anumită căldură, un soi de vrajă, care nu-şi avea sorgintea în acest om antipatic, deşi îl însoţea pretutindeni, în virtutea legăturii sale cu Shirley.

Sir Michael îşi spuse, posomorît, că inteligenţa lui coborîse la nivelul unui imbecil îndrăgostit.

Văzîndu-l pe Marlowe, îl întîmpină cu aceste cuvinte:

— Dumneata, Jim, spre deosebire de mine, te pricepi la lucrurile astea. Cînd o fată — vreau să spun o funcţionară — îşi schimbă lo-

cul de muncă, e necesar ca vechiul patron să predea noului patron fişa ei de asigurări sociale şi celelalte documente ?

— Dacă vă gîndiţi la miss Essex...

— De ce m-aş gîndi la ea ? replică sir Michael cu morgă.

— Păi, e singura funcţionară care-a plecat de la noi în ultima vreme, răspunse Marlowe, ridicînd din sprîncene.

— Ei bine, e vorba de miss Essex. Adineauri a fost la mine Kemp şi mi-a spus că fata a găsit o slujbă grozavă, dar nu a vrut să-mi precizeze ce fel de slujbă. Iar eu sînt curios să aflu. N-ai putea să descoperi, cercetînd fişele, cine e noul patron ?

— Acum e prea tîrziu. Miss Bury mi-a spus că miss Essex a trecut acum vreo cîteva zile pe-aici şi şi-a luat fişa de asigurări sociale şi celelalte acte. N-avem cum să ştim unde lucrează acum.

— La naiba ! Ne imaginăm tot timpul că sîntem înconjuraţi, aidoma personajelor lui Kafka, de o birocraţie care ştie totul despre noi şi iată că, atunci cînd ai nevoie de o simplă informaţie, n-o poţi obţine ! O fată poate pur şi simplu să dispară !

— Am întrebat-o pe miss Bury dacă ştie unde lucrează acum miss Essex şi mi-a răspuns că nu ştie. În altă ordine de idei, poftim biletul dumneavoastră de tren pentru Burmanley — v-am rezervat un loc într-un compartiment pentru fumători. Nu veţi fi împreună cu Jeff Byrd, care călătoreşte la clasa a doua. V-am

reținut și o cameră la hotelul „Northern and Midland..."

— La naiba cu „Northern and Midland", cu Burmanley, și cu teatrul contemporan!... Da, da, am spus că voi asista la premieră — și mă voi duce. Dar ce facem cu fata aceea, Jim? E, oare, posibil ca, în zilele noastre, o funcționară să treacă așa de ușor de la o slujbă la alta?

— Ușor, nu e. Miss Bury e de părere că fata lucrează probabil la unul din oficiile alea de plasare, care furnizează cadre pentru slujbele temporare. Din cînd în cînd apelăm și noi la aceste oficii.

— Ascultă, Jim, vreau să aflu ce face fata. Ce-ar fi să pui pe cineva să telefoneze la birourile alea și să întrebe dacă n-au angajat-o?

— Aș putea, firește, zise Marlowe, fără convingere. Dar cine știe cîte fete or fi lucrînd acolo!

În clipa aceea sună telefonul. Era Dudley Chapman, care-i spuse lui sir Michael că era căutat de un anume Jones, de la Direcția de Statistică a Ministerului de Finanțe.

— Cred că e ceva foarte important, sir, adăugă Chapman pe un ton misterios.

— Dacă-ți face plăcere, trimite-l aici, îi răspunse sir Michael, morocănos. Apoi, către Marlowe: Trebuie să-l primesc pe un anume Jones, de la Finanțe.

Marlowe păru speriat la auzul acestui nume:

— Am auzit unele zvonuri în legătură cu acest Jones. Nu prea-mi miroase-a bine.

— Îmi închipui că vrea doar cîteva date statistice. Ai putea, cred, să i le oferi dumneata, nu-i aşa ?

— Cred că da. Dar dacă Jones ăsta o să zăbovească, nu ştiu cum o să pot pune vreo fată să telefoneze la oficiile de plasare...

— Ba ai să poţi, îi taie vorba sir Michael. Pe răspunderea mea, fireşte. Hai, du-te acum, Jim. Asta e tot.

Marlowe ieşi repede afară, parcă temîndu-se că Jones ar putea să apară brusc şi să-l muşte. Sir Michael îşi puse în portofel biletul de tren pentru Burmanley şi înjură din nou în gînd pomenita localitate. Întrucît miss Tilney încă nu se întorsese, Jones fu nevoit să intre singur. El îi întinse lui sir Michael o carte de vizită, pe care scria : I.B.C.T.N. Jones, Direcţia de Statistică a Ministerului de Finanţe.

I.B.C.T.N. Jones era un bărbat înalt, posac, cu părul cărunt, cu un vag surîs artificial şi cu o atitudine menită să-i bage în sperieţi pe oamenii de teapa lui Jim Marlowe şi Dudley Chapman. Sir Michael îşi dădu aproape numaidecît seama că avea de-a face cu un tip taciturn — unul din acei birocraţi care se feresc să arunce vorbe în vînt, pentru ca ceilalţi, încercînd să închege o conversaţie, să înceapă să pălăvrăgească. Numai că sir Michael n-avea nici un chef de vorbă.

— S-ar putea să fiu nevoit să rămîn aici o zi-două, începu Jones, după ce se aşeză pe un scaun. Sper că n-aveţi nimic împotrivă.

— Absolut nimic, zise sir Michael, hotărît să se limiteze numai la răspunsuri.

— Veți fi aici mîine? îl întrebă Jones, dîndu-și seama c-a pierdut prima repriză.

— Nu. Plec la Burmanley.

— Pot să vă întreb în ce scop?

— Byrd, responsabilul secției mele de dramă, e de părere că trebuie să asist la premiera unei piese experimentale americane, care are loc mîine, îi explică sir Michael, nevoit să-i cedeze a doua repriză. E de părere că organizația noastră, COMBA, ar putea să patroneze un ciclu de spectacole londoneze cu piesa aceea.

— Sînteți de aceeași părere?

— Depinde de piesă. Patronajul de dragul patronajului nu mă încîntă. De altfel, pot să vă spun, dacă vă interesează, că detest Burmanley-ul.

Și spunînd acestea, sir Michael se cufundă parcă definitiv în tăcere, fără a se osteni măcar să-l privească pe celălalt.

I.B.C.T.N. fu nevoit să deschidă din nou focul:

— Trebuie să vă spun că unii dintre noi, cei care lucrăm la Direcția de Statistică, avem împuterniciri largi în ce privește cercetările care ni se cere să le facem. N-am venit aici numai pentru a culege date statistice.

Dar sir Michael nu era omul care să se lase impresionat de astfel de amenințări. Privindu-l foarte calm, îi spuse:

— Serios?

Jones arboră surîsul său fals și spălăcit, ca un soare cețos răsărit deasupra unor marinari naufragiați:

— Spre deosebire de DISCUS, nu sînteţi, cred, subvenţionaţi în întregime de Finanţe.

— Doar pe jumătate.

În clipa aceea intră pe uşă miss Tilney, cu două sticle de whisky: era pesemne furioasă că fusese expediată sau îşi pierduse prudenţa obişnuită.

— A, îmi pare rău, bîigui ea.

— Nu face nimic. Miss Tilney e secretara mea, iar dumnealui e domnul Jones de la Ministerul de Finanţe. Pune, te rog, sticlele de whisky în bufet, miss Tilney. Apoi, către Jones: E un whisky special, pe care-l plătesc din banii mei — cred că e prea devreme ca să-ţi ofer un păhărel. Am şi o sticlă de sherry, pe care-o păstrez pentru musafiri, şi la care dumneavoastră participaţi, cred, cu nouă şilingi şi şase pence din costul total de nouăsprezece şilingi. Responsabilul nostru financiar este, dacă vă interesează, James Marlowe, un funcţionar foarte conştiincios. În genere, am un personal extrem de harnic şi conştiincios, care se străduieşte din răsputeri să-şi facă datoria. deşi uneori le vine foarte greu să afle în ce constă această datorie, aici, la Comitetul Naţional pentru Burse şi Arte, mai pe scurt la COMBA. Ar fi mult mai fericiţi dac-ar lucra la Ministerul Agriculturii, sau la cel al Sănătăţii.

Jones scoase un fel de mîrîit, ca un dulău căruia cineva e pe cale să-i dea un os. De fapt, chicotea; cînd sfîrşi, îl privi ţintă pe sir Michael şi-i spuse:

— Consideraţi că activitatea depusă de COMBA e în general reuşită?

— Nu.
— Serios ? Aş putea să vă întreb de ce ?
— Nu ne aflăm într-o ţară potrivită pentru aşa ceva, domnule Jones.
— N-aţi vrea să fiţi mai explicit, sir Michael ?
— Majoritatea locuitorilor acestei ţări, inclusiv conducătorii ei, nu se sinchisesc de burse şi de artă. Sînt în stare să pretindă, dar în realitate nu se sinchisesc.
— Dar dumneavoastră personal ? Sau e, cumva, o întrebare deplasată ?
— Nu, de loc. Personal, în anumite limite ce ţin de temperamentul meu, mă sinchisesc. N-aş fi aici dacă nu m-aş sinchisi, deşi, fireşte, trebuie să-mi cîştig într-un fel existenţa.
Jones se ridică, arborînd un zîmbet ceva mai puţin vag şi artificial.
— Aşadar, mîine plecaţi la Burmanley, deşi detestaţi localitatea. Întrucît şi domnul Byrd — mi se pare că aşa-l cheamă pe şeful secţiei dumneavoastră de dramă — va lipsi mîine, poate că voi începe astăzi cu dînsul. Ca să fiu sincer, mă interesează teatrul.
— Da ? făcu sir Michael îndreptîndu-se spre uşă. Miss Tilney, cheamă-l te rog pe domnul Byrd şi spune-i că domnul Jones doreşte să-l vadă. Poftim, domnule Jones. Puteţi să vă apucaţi de treabă.
Jones îi aruncă o privire iscoditoare.
— Mulţumesc, sir Michael. Sînteţi cu totul altfel decît mă aşteptasem.

— Uneori sînt cu totul altfel decît mă aştept eu însumi să fiu. Bănuiesc că ne vom mai vedea. Deocamdată, vă spun la revedere, domnule Jones.

16

— E ceva extraordinar! zise Jeff Byrd de îndată ce se aşezară.

— Aşa se pare, răspunse sir Michael. Am auzit vreo douăzeci de persoane care-şi spuneau, una alteia, în foaier, că e un spectacol extraordinar.

— Dar dumneavoastră personal nu simţiţi că e într-adevăr...

— Nu, nu simt nimic, Jeff.

— Se află aici o mulţime de critici londonezi, urmă Jeff, înşirîndu-i lui sir Michael numele lor şi explicîndu-i apoi unde anume îşi aveau locurile.

Chiar dacă sir Michael se uita din cînd în cînd în jur, n-o făcea din dorinţa de a-i vedea pe cronicarii dramatici, care nu-l interesau cîtuşi de puţin. Înainte de a-şi fi ocupat locurile, i se păruse că zărise superbul păr roşcat al prietenei sale Andrea Babington. În calitatea ei de decoratoare, Andrea ar fi putut asista la

premiera piesei, în speranța că i se vor comanda decorurile pentru spectacolele de la Londra. Sir Michael o ocolise pe Andrea chiar și înainte de apariția lui Shirley Essex ; era o femeie voluptoasă și fermecătoare, dar cam prea planturoasă și incapabilă să vorbească despre altceva decît despre teatru. Gîndindu-se, însă, la tristul sfîrșit al atîtor seri din ultima vreme și la puținătatea distracțiilor din hotelurile de tipul lui „Northern and Midland" din Burmanley, sir Michael ar fi dorit să știe dacă nu cumva Andrea e disponibilă.

— Mi se pare că-l văd pe cronicarul de la *Daily News*, zise Byrd.

— E grozav, Jeff, replică sir Michael, cu gîndul să o caute pe Andrea în pauză.

— Ce părere aveți despre sală ? Localnicii se mîndresc grozav cu ea.

— Vrei să spui că vreo sută de inși se mîndresc, iar ceilalți șapte sute de mii sînt fie ostili, fie indiferenți. De data asta, mă alătur majorității, adăugă sir Michael, cu satisfacția cu care ne savurăm propriile noastre prejudecăți. În materie de teatru, am gusturi învechite și foarte ortodoxe, poate. Îmi plac lumini multe, catifele roșii, amorașii care străjuiesc lojile principale și alte lucruri de acest gen. Amfiteatrele astea imense, menite parcă să adăpostească un auditoriu de studenți în medicină, mă fac să mă simt melancolic sau plictisit chiar înainte de începerea spectacolului. Sînt atît de funcțional sinistre, încît par prelungirile noilor fabrici construite în regiune. Ceea ce și explică, în parte, de ce mai toți muncitorii acestor

fabrici nu calcă pe-aici. Dar dumneata, Jeff, ştii desigur mai multe decît mine în această privinţă. Mai ţii minte cum luminile rampei învăluiau, înainte de începerea spectacolului, poalele cortinei într-o aură magică, şi cum orchestra cînta din ce în ce mai stins ? Acum nu mai e nici cortină, nici muzică şi de cele mai multe ori, nici piesă. Dar hai să privim.

— Succes colosal la teatrele cele mai serioase din New York, şopti Byrd în vreme ce întunericul învăluia sala.

După vreo douăzeci de minute, sir Michael se simţi atît de plictisit de „Momîi“, încît încercă să se gîndească la altceva, la orice întîmplare care să nu se fi petrecut la New York, între un tînăr care zbiera şi o fată care murmura, gata să se îndrăgostească.

În afară de aceştia doi, nu mai era nici un personaj : toţi ceilalţi erau momîi. Trebuia să ghiceşti replicile, zgomotoase sau şoptite, ale tînărului sau ale fetei, ceea ce era fie prea uşor, fie de-a dreptul imposibil. Încă o dată, reflectă sir Michael fără vreo satisfacţie deosebită, teatrul de avangardă încerca să scoată un spectacol dintr-o idee capabilă să alimenteze cel mult un skeci de zece minute într-o revistă destinată unui public de elită. Începu să se întrebe unde se afla Shirley şi ce anume făcea. Îl enerva gîndul că, deşi îşi tot repeta că pentru el fata era doar un chip admirabil şi nu o fiinţă, nu-şi putea aminti acest chip, ci dimpotrivă, îşi amintea de ea exclusiv ca de-o fiinţă. Pe de altă parte, îi venea uşor să-şi amintească, în amănunt, de Andrea, care-l putea

scuti de-o noapte de plictiseală, aici, la Burmanley — o putea vedea chiar îmbrăcată sau dezbrăcată... Între timp, momîile tot intrau şi ieşeau, tînărul zbiera, fata şoptea, iar zgîrie-norii se profilau deasupra decorurilor scheletice. În cele din urmă, veni — slavă Domnului! — şi pauza!

— Aşa-i c-aţi dori o băutură, sir Michael?

— Chiar mai multe.

— Directorul a pregătit un bufet în biroul lui.

— Te urmez îndată acolo, Jeff, dar vreau mai întîi să caut o veche cunoştinţă de-a mea, o doamnă — o aduc şi pe ea dac-o găsesc.

Foaierul era, fireşte, ticsit, aşa că-i trebuiră vreo cîteva minute ca să se încredinţeze că Andrea nu era acolo. Înjurînd în gînd, îşi croi drum spre biroul directorului, unde se strînseseră o mulţime de oameni dintre aceia amatori să bea pe gratis; o zări însă şi pe Andrea, care vorbea cu Jeff Byrd şi bea gin. Era îmbrăcată într-o rochie de mătase verzuie şi arăta splendid. Byrd îşi comandase un pahar de whisky.

— Dragul meu Michael, exclamă ea. Aş dori să cred că eu sînt femeia pe care-o căutai.

— Aşa e, draga mea. Mi se păruse că te-am văzut înainte de începerea spectacolului şi te-am căutat în foaier. Îţi jur că spun adevărul.

— Admirabil! Nu-i aşa că-i un spectacol extraordinar?

— Crezi?

Sir Michael încercă să-şi facă şi el rost de un pahar de whisky, ceea ce-l obligă să stea de vorbă întîi cu directorul, apoi cu regizorul spec-

tacolului şi cu doi americani posaci, care se dovediră a fi autorii. Abia după ce bău vreo cîteva pahare de whisky, avu din nou ocazia să vorbească cu Andrea, tocmai cînd suna clopoţelul iar spectatorii se grăbeau să-şi ocupe locurile. Ieşiră împreună din biroul directorului.

— Stai la „Northern and Midland", Andrea, scumpa mea?

— Da, iubitule. Etajul al treilea, camera 316. Dar trebuie să mă duc mai întîi la un fel de serată. Gazdele ar fi încîntate să vii şi tu, Michael.

— Nu, ar putea să tragă concluzii greşite. Voi cina în tihnă la hotel — dacă voi găsi ceva comestibil — şi după aceea te voi aştepta, scumpa mea. Numai să nu întîrzii prea mult.

— N-o să întîrzii, îţi promit, răspunse ea, strîngîndu-l de braţ. Mă duc la serată din interes, nu de plăcere. Vreau să văd dacă are cineva intenţia să monteze spectacolul la Londra. Acesta e şi motivul pentru care mă aflu aici, deşi am acum un motiv şi mai temeinic. Mă întorc cel mai tîrziu la miezul nopţii. Nu uita, camera 316. La revedere, eu o iau pe-aici.

Ajuns din nou la locul lui, îl găsi pe Jeff Byrd aţîţat, cu obrajii încinşi de băutură.

— Se pare că ultimele două scene au asigurat piesei un succes colosal la New York.

— Ar fi grozav, Jeff. Ascultă, i-ai spus cumva chelnerului ceva despre cină?

— Da, i-am spus să vă servească în cameră cina. Şi puţin whisky. Cît despre mine, m-am gîndit să mă duc la serata aceea, dacă n-aveţi nimic împotrivă.

— Du-te. Numai să nu faci vreo promisiune în numele lui COMBA.

— Fireşte că nu, sir Michael. Dar o să-mi spuneţi părerea dumneavoastră la urmă, nu-i aşa ?

Sir Michael îi făgădui. Între timp, piesa, îmbogăţită cu o serie nouă de momîi, mai toate dintr-o categorie socială superioară, trecuse pragul actului al doilea, în aceeaşi succesiune de zbierete şi de şoapte. În speranţa că, măcar o dată, va şopti tînărul şi va zbiera fata, sir Michael se sili să urmărească acţiunea.

Tînăra pereche îşi serba nunta, cu un alai întreg de momîi, unele stînd în picioare, altele şezînd, iar vreo două zăcînd într-un colţ — moarte sau pe cale de a face dragoste. Apoi, după o succesiune plicticoasă de monologuri ale protagoniştilor, urmară teribilele scene finale, care răscoliseră într-atîta boema artistică din New York. Întîi, o scenă între soţ şi soţie, care devenise între timp o momîie. Apoi, o scenă între soţie şi soţ, transformat la rîndu-i într-o momîie.

Sir Michael simţi că nu mai poate suporta nici un minut piesa, deşi ar fi asistat bucuros la o ultimă scenă scurtă şi tăcută, în care amîndoi protagoniştii să fie momîi. Aplauzele fură generoase, dacă nu şi unanime, iar tînărul şi tînăra trebuiră să iasă de vreo şase ori la rampă, însă fără restul distribuţiei. Deşi era fericit că spectacolul se terminase, sir Michael îşi înfrînă cu greu dorinţa de a striga : Momîile ! Momîile !

Ar fi vrut să le vadă făcînd plecăciuni...

După ce aplaudă frenetic, stînd în picioare, Byrd începu să facă nişte aprecieri confuze despre criticii londonezi — cutare bate puternic din palme, cel cu zîmbetul pe buze se grăbeşte să plece, cutare pare îngîndurat...

— Cred că ar fi cazul să mă strecor printre ei, ca să aflu ce părere au. Vă duceţi din nou în biroul directorului, sir Michael?

— N-aş prea crede, Jeff. Dar dumneata, dacă vrei, du-te. Ne-am putea întîlni în foaier înainte de a mă întoarce la hotel.

Jeff plecă, plin de entuziasm şi curiozitate — cum se cuvenea să fie responsabilul secţiei de dramă de la COMBA, un responsabil lipsit ce-i drept de orice înţelegere pentru teatru, dar fascinat de scenă. Sir Michael ieşi fără grabă, ca să nu fie silit să asculte comentariile vreunui cunoscut. Făcu apoi o vizită la secţia „domni", unde un individ gras, probabil consilier municipal la Burmanley, îşi încheia, icnind şi gîfîind, pantalonii.

— Să vă spun părerea mea, începu acesta, fără să-l fi întrebat nimeni, aruncîndu-i lui sir Michael o privire indignată, ca şi cum discuta de vreo oră cu el în contradictoriu. E ceva original. Nu se poate tăgădui că-i original, da, un spectacol original. Nu încape nici o îndoială. Ba chiar foarte original. Mă îndoiesc, însă, că se potriveşte pentru Burmanley. Da, mă îndoiesc că se potriveşte pentru Burmanley! zbieră el, ca şi cum ar fi bănuit că sir Michael e surd. Publicul de-aici e foarte, foarte exigent. Dacă

o piesă e bine primită la Burmanley, va fi bine primită pretutindeni, am spus-o şi-o repet!

— Scumpul meu domn, acelaşi lucru se spune în toate orăşelele de provincie pe care le cunosc!

Şi sir Michael se grăbi să iasă afară.

După vreo două minute de aşteptare în foaier, îl zări deodată pe Bynd, care cobora grăbit scările, venind din biroul directorului. Era atît de emoţionat, încît abia putea să vorbească. În cele din urmă, începu să sporovăiască, amestecînd aiurea părerile criticilor — cutare e mort după piesă, cutare e entuziasmat, cutare nu-i sigur de calitatea regiei şi ar dori una mai bună, cutare l-a apreciat pe tînăr dar nu şi pe tînără etc., etc. În vremea asta, sir Michael trăgea cu voluptate din ţigara căreia îi dusese dorul o oră şi-un sfert.

— Care-i părerea dumneavoastră, sir Michael? sfîrşi prin a-l întreba Jeff Byrd, cu nelinişte în glas.

— Promite-mi că n-ai s-o divulgi nimănui la serată. Te rog, Jeff, să-mi promiţi solemn. (Vorbea încet şi cu blîndeţe.) În regulă. După părerea mea, e o piesă îngrozitor de plicticoasă.

— Nu credeţi că ar trebui ca noi, vreau să spun COMBA, să contribuie la montarea ei pe scena unui teatru londonez?

— La COMBA nu va fi pomenit nici măcar titlul ei, decît doar dacă voi fi scos din biroul meu cu cătuşe la mîini. Îmi pare rău, Jeff. Petrecere frumoasă la serată.

Reîntors în camera lui de hotel, sir Michael înghiţi în silă mîncarea rece şi insipidă ce-i

fusese servită pe-o tavă, bău whisky-ul adus o dată cu mîncarea, plus o parte din propria-i rezervă, fumă cîteva ţigări şi citi, fără prea mult interes, memoriile unui cunoscut negustor de tablouri din Paris. De la unsprezece şi jumătate, nu-şi mai dezlipi ochii de pe ceas. Începuse s-o dorească pe voluptoasa şi focoasa Andrea. Timpul se tîra încet. La douăsprezece şi două minute, silindu-se să calce tiptil, urcă scările de la etajul doi pînă la etajul trei; după ce se încredinţă că nu-l vedea nimeni, bătu discret la uşa camerei 316 şi apăsă pe clanţă. Andrea nu venise încă, iar el îşi spuse că fusese o prostie din partea lui să-şi închipuie c-o va găsi în cameră. Mai mult ca sigur că era încă la serata aceea şi că la ora asta era pur şi simplu beată. Reîntors în camera lui, se dezbrăcă, îşi puse pijamaua, peste care-şi trecu un halat şi, vîrîndu-şi picioarele în papuci, îşi îngădui încă un pahar de whisky şi încă două ţigări. Negustorul de tablouri din Paris devenind ilizibil, sir Michael îşi petrecu vremea în meditaţii cînd erotice, cînd melancolice.

La orele douăsprezece şi jumătate, împinse uşa camerei 316, care fusese lăsată uşor întredeschisă, şi intră.

— Dragul meu, de cînd te aştept! exclamă Andrea, în timp ce el încuia uşa în urma lui.

Purta un fel de văl străveziu peste pielea ei luminoasă şi nu se ostenea să-şi ascundă goliciunea. „E un pic beată“, îşi spuse sir Michael.

— Exagerezi, draga mea. Am mai venit o dată. Cum a fost serata?

— Mîncare oribilă, dar băutură din belşug. N-a fost cine ştie ce. Ardeam de nerăbdare s-o şterg. Sărută-mă, escroc sentimental şi egoist ce eşti !

El o sărută, iar mîinile lor experimentate începură să rătăcească nerăbdătoare. Timp de cîteva minute, avu impresia că o să fie mai bine decît oricînd, dar după aceea, făcu greşeala fatală de a se dezlipi de Andrea, pentru a-şi scoate halatul şi papucii.

— Nu ştiu care spunea că nu ţi-a plăcut piesa ; nu-i aşa că-i un zvon stupid, Michael ? îl întrebă ea, aşezîndu-se pe marginea patului.

— Ba, e adevărat, nu mi-a plăcut de loc, răspunse el fără să se gîndească, aşezîndu-se lîngă ea şi pregătindu-se pentru alte giugiuleli.

— Ascultă, dragă Michael, nu admit să mă sîcîi în felul ăsta. Ştii bine că doresc din tot sufletul ca decorurile şi marionetele mele să apară într-un spectacol de certă valoare, nu ca reprezentaţia asta provincială, de prost gust.

— Ca să fiu sincer, nu ştiam asta.

Era laconic, pentru că numai despre teatru nu-i ardea acum să discute. Ea se încruntă, îşi smulse mîna dintr-a lui şi se acoperi repede cu vălul, ascunzînd astfel tot ce-l interesa.

— Atunci, de ce-ai mai venit aici ? îl întrebă.

— Ca să te văd... aşa... draga mea Andrea.

— Slăbeşte-mă cu minciunile tale. Ştii prea bine că, pentru asta n-aveai decît să-mi telefonezi. Acum îţi vorbesc despre piesă.

— Jeff Byrd a fost cel care a insistat să viu la premieră, răspunse el cam repezit, pentru că

i se făcuse cam frig. Jeff n-are încredere în gustul lui. Şi pe bună dreptate, căci n-are gust de loc. De aceea a trebuit să văd piesa. Şi mi s-a părut o aiureală plicticoasă.

— Prostii ! E foarte originală. Un spectacol experimental, cu-adevărat pasionant. E...

— O biată idee torturată timp de două ceasuri, o întrerupse el, vîrîndu-şi picioarele în papuci şi punîndu-şi halatul. Iar dacă n-ai avea de gînd să faci decorurile pentru o nouă punere în scenă, ţi-ai da seama şi tu ce imens de plicticoasă e piesa.

— Sînt nevoită să-mi cîştig existenţa, chiar dacă tu nu cunoşti asemenea nevoi, îl repezi ea, aruncîndu-i o privire mînioasă. De ce-ţi închipui că te pricepi mai mult decît toţi ? Wilkins de la *Gazette* e entuziasmat de piesă. Cronicarul de la *Daily News* spune că e cea mai tulburătoare piesă a anului. Crezi cumva că opiniile tale au mai multă greutate decît ale lor ?

— Pentru mine, da. Oricum, cronicarii ăştia doi sînt nişte imbecili...

— Tacă-ţi gura, pentru Dumnezeu ! răcni ea. Eşti realmente un arogant şi un înfumurat fără pereche. Te urăsc !

— Păcat ! Noapte bună, dragă Andrea.

A doua zi dimineaţa, luă trenul de Londra care pleca la zece fără un sfert. În compartimentul lui se aflau cinci oameni de afaceri din Burmanley ; toţi cu valize şi cu cîte un contract sau proiect, pe care se apucară să facă însemnări cu creionul sau cu un stilou de aur, pentru a începe să moţăie îndată după aceea.

Sir Michael îi privea cu un soi de dispreț amestecat cu invidie. Se gîndi la Jim Marlowe și la oficiile de plasare, la I.B.C.T.N. Jones de la Finanțe, și la Shirley. Trenul gonea în dimineața de mai, prin inima cîtorva districte căzute în paragină.

17

În dimineața aceea îngrozitoare, sir George sosi în Russell Square cu o întîrziere de o oră. Fiind un conducător conștiincios, cerea punctualitate nu numai subalternilor ci și sie însuși ; de aceea intră cu un aer jenat în biroul său. Firește, nu era vina lui că întîrziase. Alison, care urma să plece în Franța cu avionul de ora unu, ținuse să-i explice din nou cît de necesar era să se ducă pentru cîteva zile la Paris la Marjorie Sidney, de la UNESCO. Îi arătase chiar, pentru a patra oară, scrisoarea lui Marjorie. Sir George știa foarte bine că era o înscenare și că de fapt Alison se pregătea să plece undeva cu Ned Greene. Nu-i spusese că fusese și el în seara aceea la studioul de pe Cromwell Road : o lăsase să creadă că de la „Gongul Verde" mersese direct acasă. N-o întrebase nici măcar de ce nu se mai interesa de

loc de Ned Greene, acum, cînd acesta se întorsese în Franța. Alison simțea, însă, că el știa *ceva ;* tocmai de aceea continuase, pînă-n ultimul moment, să justifice răspunsul afirmativ pe care-l dăduse la scrisoarea lui Marjorie Sidney. Era o situație absolut penibilă pentru un om cinstit. Și acum, sir George întîrziase cu peste un ceas.

N-apucă să intre bine în birou, că Joan Drayton îi și vîrî sub nas o carte de vizită.

— E aici, sir George, îi spuse ea, aruncîndu-i o privire ciudată.

— Cine ?

— Individul ăla — Jones. Adineauri mi-am amintit că Tim Kemp a spus ceva despre un anume Jones...

— Lasă-l pe Kemp. Apropo, n-a venit la birou, nu-i așa ?

— Cine, Tim ? Nu, e încă în concediu de boală. Dar Jones ăsta...

— E cartea lui de vizită ? I.B.C.T.N. Jones, Direcția de Statistică a Ministerului de Finanțe... Dumnezeule ! nu prea îmi miroase a bine. Cum arată ?

— Mă tem, sir George, că e exact tipul de om care nu vă place. Nici mie nu-mi place cum arată. A sosit acum vreun ceas și a întrebat de dumneavoastră. I-am răspuns că de obicei sosiți la orele zece fix, în fiece dimineață, cu o regularitate de ceasornic. Dar după vreo douăzeci de minute, a părut să se îndoiască de spusele mele. Acum e la Neil Jonson, cred.

— Și Neil îi explică probabil de ce detestă Finanțele. Îmi pare rău, Joan, foarte rău. Ar

fi trebuit, firește, să fiu aici la timp, dar soția mea a plecat la Paris. E foarte curios, dar de îndată ce începi să ai de-a face într-un fel sau altul cu Parisul, se ivesc tot soiul de complicații.

— Mărturisesc că mi-ar plăcea și mie asemenea complicații, zise Joan dar se grăbi să adauge, văzînd mutra gravă a patronului : Să-l anunț prin telefon c-ați sosit ?

— Nu, nu te pripi. Individul ar deveni bănuitor.

— Poate că a venit doar ca să strîngă date statistice, sugeră Joan, optimistă.

— Nu pot să cred. A fost trimis aici pentru a pregăti un raport despre DISCUS. Cum zici că arată ?

— Păi, e distant și face pe grozavul și misteriosul...

— Da, da, ăsta-i genul. Nu, Joan, urmă el peste cîteva clipe, gînditor, cel mai bine e să ne vedem de treabă normal, ca-n fiece dimineață, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Dacă Jones vrea să ne întrerupă munca, n-are decît. Dar pînă atunci, noi continuăm. Așadar, corespondența de azi...

Și sir George începu să parcurgă scrisorile, ajutat de Joan Drayton, care-și ținea deschis pe birou blocnotesul. Treaba asta administrativă îi plăcea, așa că începu să se simtă mai bine. Desigur că o parte din scrisori avea să ridice, mai tîrziu, unele probleme spinoase și poate insolubile, tocmai pentru că DISCUS era un organism aflat la periferia răspunderilor guvernamentale, dincolo de care se întindea zona

obscură şi aiurită a artelor. Dar acum, cînd parcurgea corespondenţa împreună cu Joan, care, avînd experienţă, îi înţelegea fiece murmur sau exclamaţie, sir George încerca sentimentul, foarte liniştitor, că lucrează într-o instituţie rezonabilă. Peste vreo douăzeci de minute uită de existenţa lui Jones şi de plecarea lui Alison la Paris, unde numita Marjorie Sidney se va transforma numaidecît într-un Ned Greene beat şi aţîţat. Sir George mai pierdu vreun sfert de ceas dictînd răspunsuri la scrisorile — relativ puţine — care solicitau urgent atenţia secretarului general al DISCUS-ului. Formulele curente îi ieşeau firesc din gură. Joan Drayton umplea pagină după pagină în blocnotesul ei. Şi tocmai cînd sir George se bucura mai tare de această muncă raţională şi familiară, o explozie a iraţionalului îl întrerupse pe neaşteptate, umplînd încăperea cu o mulţime de indivizi zgomotoşi.

Erau, de fapt, numai şase la număr — un cuplu de vîrstă mijlocie, doi tineri şi două fete. Toţi aveau, însă, o prezenţă fizică impunătoare ; încercară, toţi o dată, să-i strîngă mîna ; şi cum vorbeau în cor, păreau să umple efectiv întreaga încăpere. Pînă să-şi revină sir George din buimăceala surprizei, individul de vîrstă mijlocie îi şi vîrîse în mînă un pahar în care turnase whisky dintr-o sticlă ridicată ca o ghioagă deasupra capului. Cu gura căscată de uimire, sir George încerca să le ceară explicaţii.

— Linişte ! zbieră individul de vîrstă mijlocie, care avea o teribilă voce de bas. Tăceţi din

gură, ca să-l auzim pe sir George, care vrea să ne țină un mic discurs de bun venit.

Ceilalți amuțiră, iar sir George îi privi pe rînd. Femeia de vîrstă mijlocie arăta cam îmbătrînită de griji, dar cei patru tineri, care aveau un aer de familie, erau nespus de frumoși, cu părul negru și ochii verzui strălucitori. Bărbatul de vîrstă mijlocie avea un cap enorm și o față neobișnuit de lată — ai fi zis un împărat roman, ceva mai deocheat.

— Aveți cuvîntul, sir George, îl îmbie el, încurajator. Sîntem numai urechi. La porunca dumneavoastră, sir.

— Ascultă, ce-i asta ? bîigui sir George. Cine sînteți ?

— Gustați mai întîi din whisky-ul ăsta — l-am adus special pentru dumneavoastră — și spuneți-mi dacă ați băut vreodată ceva mai strașnic ?

— Nici prin gînd nu-mi trece. E mult prea devreme ca să beau whisky, răspunse sir George, punînd jos paharul. Dar aș vrea să știu cine sînteți — și ce căutați aici ? Oricine-ați fi, nu admit să dați buzna peste mine în felul ăsta. E intolerabil, pur și simplu intolerabil !

Joan Drayton începu deodată să chicotească — tocmai ea, care ar fi trebuit să-și țină firea — iar rîsul ei le molipsi fulgerător pe cele două fete și chiar pe femeia de vîrstă mijlocie ; erau, pasămite, incapabile să reziste ispitei de a găsi ceva de rîs chiar în situațiile cele mai serioase — reacție ciudată și specific feminină, pe care sir George o observase, cu regret, adeseori.

— Ia mai potoliţi-vă ! porunci bărbatul de vîrstă mijlocie. Vreau să-i explic lui sir George situaţia, că văd că nu înţelege nimic.

— Bine, dar sir George o fi primit vreun mesaj despre noi de la domnul Heywood, se amestecă în vorbă unul dintre cei doi tineri.

Ceilalţi cinci începură să vorbească toţi odată, iar tînărul încercă să le acopere vocile, zbierînd la ei ; peste vreo două minute, încăperea ajunse un adevărat balamuc. Disperat, sir George duse la gură paharul din faţa lui — uitase ce conţinea — şi începu numaidecît să se strîmbe, rugînd-o, prin semne, pe Joan să-i aducă puţină apă : îl serviseră cu un whisky irlandez extrem de tare. Musafirii continuau să zbiere unii la alţii în clipa cînd Joan se întoarse cu apa şi cu trei-patru pahare. Bărbatul de vîrstă mijlocie îşi turnă într-un pahar puţin whisky şi, dîndu-l pe gît, răcni :

— Nu vreţi să vă potoliţi ?

Cei doi tineri şi cele două fete amuţiră, dar femeia continuă să vorbească :

— Iar eu vă spun că am ştiut de la început că domnul Heywood era beat.

— Da' de unde !

— Întreabă-le pe fete şi-au să-ţi confirme.

— Într-o astfel de chestiune, ultimele cărora m-aş adresa ca să arbitreze ar fi fetele, răspunse bărbatul, cu demnitate. Ele n-ar şti să deosebească un om beat de unul treaz, decît dacă le-ar arăta cineva. Şi-acum, tăceţi cu toţii, ca să-i pot explica lui sir George, care pare de-a binelea uluit.

— Cred şi eu că sînt. Nu pricep cine sînteţi şi pentru ce vă aflaţi aici şi de ce credeţi că aveţi dreptul să daţi buzna în biroul meu...

— E intolerabil, pur şi simplu intolerabil, îngînă una din fete, maimuţărindu-l pe sir George.

— Încetează, Sheila, o repezi femeia. Vrei să-mi fie ruşine de tine?

Fetele aveau aerul că se stăpînesc cu greu să nu izbucnească în rîs.

— Sir George, începu bărbatul, apropiindu-se de el şi privindu-l ţintă, îmi daţi cuvîntul dumneavoastră de onoare că n-aţi primit nici un mesaj din partea domnului Hugo Heywood, şeful secţiei dumneavoastră de dramă?

— E absurd! Eu nu sînt pus aici ca să-mi dau cuvîntul de onoare. Dar pot să te asigur că n-am primit nimic de la domnul Heywood de cînd a plecat în concediu — în Irlanda pe cîte ştiu.

— Dar pentru numele lui Dumnezeu, de unde vă închipuiţi că venim? întrebă unul dintre tineri.

— Ţine-ţi gura, Rory!...

— Bine, tată, dar mi-e greaţă...

— Atunci ţine-ţi gura închisă, băiete, îl repezi bărbatul de vîrstă mijlocie. Şi-acum, sir George, vă cer scuze — a fost o neînţelegere, o gravă neînţelegere. Acceptaţi scuzele mele?

— Da, deşi nu prea ştiu exact despre ce e vorba, răspunse, cam iritat, sir George.

— Totuşi, îmi acceptaţi scuzele, aşa că e-n regulă. Să bem, deci, un păhărel.

Sir George nu prea voia să bea, dar individul insistă şi-şi ciocni paharul de paharul lui,

obligîndu-l să soarbă o înghițitură. Între timp, cei doi tineri scoseseră o altă sticlă și umpleau paharele. Încăperea începuse să duhnească a whisky.

— Am comis o greșeală, zise individul, pe un ton de adîncă și nobilă melancolie. Nu-i prima, nici ultima.

— Asta cam așa e, comentă femeia, adresîndu-se celorlalți.

— S-ar fi cuvenit, sir George, să încep prin a mă prezenta pe mine și pe ai mei — familia și trupa mea. Eu sînt Shawn O'More, director și actor principal al companiei de turnee teatrale O'More din Irlanda de Vest. Dînsa este Mary Sullivan, doamna O'More în viața particulară ; aceștia doi sînt fiii noștri Hugh și Rory, iar acestea două sînt fiicele noastre Sheila și Paddy — trupa mea. Între noi fie vorba, sir George, putem juca orice piesă, la o adică folosind încă două-trei fetișcane și încă trei-patru băieți. Am cutreierat Vestul Irlandei timp de mulți, mulți ani, jucînd într-o seară ici, într-altă seară colo, în săli improvizate sau chiar în șoproane ; alteori jucam săptămîni întregi în orașe ca Galway și Limerick, unde schimbam în fiece seară programul.

Individul făcu o pauză ca să dea pe gît la repezeală puțin whisky, dar sir George nu-l putu întrerupe, din pricina plescăiturilor zgomotoase.

— Da, sir George, *schimbam în fiece seară programul*, vă rog să mă credeți. Într-o seară jucam o piesă clasică — un *Macbeth* sau un *Othello* durează în versiunea mea 85 de mi-

nute — după aceea dădeam cîteva skeciuri muzicale, în spiritul tradițiilor noastre, pentru a încheia, tot în spiritul acestor tradiții, cu o farsă bufă din repertoriul nostru — avem peste douăzeci de asemenea farse. În afară de piesele clasice, jucăm și melodrame ca *Divorț regal, Chipul din fereastră, Călugărul și femeia*...

— Domnul Heywood a venit să ne vadă trei seri la rînd ! exclamă Rory, cînd tatăl său se opri o clipă, ca să-și amintească de alte melodrame. Și ne-a spus că jucăm minunat. Tată, arată bilețelul pe care ți l-a scris în ultima seară...

— În seara aceea era beat criță, săracul ! zise doamna O'More. Iar Sheila, sau Paddy — care din voi era ? — a trebuit să-i tragă cîteva palme...

— Eu am fost, dar nu l-am pălmuit prea tare.

— Și eu, tot așa, spuse cealaltă fată. Voiam să-i arăt că nu-mi arde de avansurile lui...

— Ia tăceți, fetelor ! Iată ce mi-a scris în ultima seară, cînd am băut împreună cîte-un păhărel.

Și domnul O'More despături o hîrtie și i-o vîrî sub nas lui sir George. Acesta o luă și deși recunoscu scrisul lui Heywood, observă anumite neregularități suspecte ; iar hîrtia părea pătată cu vin și cu sos. Nu, nu era un document vrednic de atenția unui director serios :

„Trupa O'More, forță extraordinară și talent multilateral, fete frum. bărbați virili, redă Teatr. engl. simplitatea tradițională. În sfîrșit am găsit ce căutam — mesaj urgent către sir G."

Sir George profită de tăcerea ce se lăsase şi spuse, ştiind că în curînd gălăgia va reîncepe :

— Du-te, te rog, Joan, în biroul dumitale şi răspunde la telefoane.

Ca o secretară disciplinată, Joan ieşi, deşi era limpede că ar fi vrut să mai rămînă.

— Se vede după ochii ei că a suferit mult în viaţă, zise doamna O'More.

— Ţine-ţi gura, Mary, o repezi soţul ei. Sir George abia aşteaptă să ne spună ce crede despre bileţelul domnului Heywood. Nu-i aşa, sir George ?

— Deduc din acest... hm... document, că domnul Heywood a fost foarte impresionat de spectacolele dumneavoastră. Dînsul este, fireşte, un entuziast şi aflîndu-se în concediu, poate c-a băut mai mult ca de obicei. După cum v-am mai spus, n-am primit nici un mesaj din partea lui. Şi nu pot pricepe de ce aţi dat buzna aici, în felul acesta, fără să vă anunţaţi.

Întreaga trupă O'More îi răspunse într-un glas, încît domnul O'More fu nevoit să zbiere timp de cîteva minute la ceilalţi pentru a-i face să amuţească. Cînd se făcu din nou linişte, el îi răspunse lui sir George, privindu-l cu severitate :

— Domnul Heywood, omul dumneavoastră, mi-a spus personal : „Ascultă, Shawn O'More, iată cea mai mare ocazie din viaţa dumitale. Renunţă la toate angajamentele şi du-te direct la Londra, şi prezintă-te cu toată trupa la secretarul general al DISCUS-ului, sir George Drake..."

— Absurd !

O'More se înfurie :

— Ce rost are să-mi trîntiţi mereu în obraz „absurd, absurd“, cînd eu nu fac decît să vă repet cuvintele pe care mi le-a spus însuşi domnul Heywood, omul dumneavoastră ? Şi doar am o memorie perfectă ! Hei, Rory, Hugh — n-au fost acestea cuvintele pe care mi le-a spus domnul Heywood ?

— Ba da, tată !

— Silabă cu silabă !

— Auziţi ? tună O'More, supărat, agitînd în aer paharul, din care curse pe birou puţin whisky. Pentru numele lui Dumnezeu, încetaţi odată să-mi tot spuneţi : „absurd“, „intolerabil“ şi alte asemenea... Am fost îndemnaţi să profităm de cea mai mare ocazie din viaţa noastră şi am ascultat acest îndemn, cu toate riscurile...

Ceilalţi cinci membri ai familiei îşi alăturară din nou glasurile, apropiindu-se de căpetenia lor, pentru a forma un cor puternic. Cînd îi auzi pe toţi şase zbierînd la el, sir George, nemaiştiind ce face, sorbi restul de whisky din pahar. Tuşind şi simţind că se-neacă, întinse mîinile după apă, dar O'More îi umplu paharul cu whisky şi-şi turnă şi lui, fără să înceteze a vocifera, indignat.

— Ce-ar fi să mă ascultaţi şi pe mine ?! răcni sir George, bătînd cu pumnul în masă. Mulţumesc... Şi-acum, fiţi atenţi ! În primul rînd, DISCUS nu se ocupă cu patronarea teatrelor — Heywood ar fi trebuit să-ţi spună acest lucru. Dacă doreşti să joci la Londra, trebuie să găseşti o companie teatrală care să te patroneze...

— Păi, dînsul nu ne-a spus aşa, îl întrerupse Hugh furios.

— Nu ţi-am spus eu ţie şi lui tat-tu că în domnul Heywood vorbea vinul? interveni doamna O'More, care, în ciuda înfăţişării sale prăpădite, ştia să ridice glasul, ca şi ceilalţi membri ai familiei.

— Nu era mai beat decît mine, zise O'More.

— Asta nu-nseamnă nimic! strigă nevastă-sa.

— N-aţi vrea să m-ascultaţi? îi rugă sir George.

Rory O'More se aplecă peste birou — era un tînăr frumuşel şi oacheş, dar cam fioros la înfăţişare:

— Sînt convins că aţi primit mesajul şi vă bateţi joc de noi.

— Nu m-ar mira de loc, spuse soră-sa, Paddy. Este exact tipul englezului antipatic!

— Seamănă cu ăla care-şi zicea „general de brigadă“ şi care-a încercat să ne tragă pe sfoară la Sligo [1].

Sir George bătu din nou cu pumnul în masă, pentru a se face auzit:

— DISCUS urmăreşte...

Dar atunci se întîmplară două lucruri: întîi, întreaga trupă O'More începu să zbiere în cor, iar apoi, în biroul de obicei paşnic al secretarului general, care devenise acum un soi de balamuc duhnind a whisky, îşi făcu apariţia un necunoscut, care ridică, uimit, din sprîncene. Văzîndu-l, sir George fu străfulgerat de ideea că necunoscutul acesta era I.B.C.T.N. Jones de la

[1] Orăşel în Irlanda.

Finanţe. Ceilalţi încetaseră să vocifereze, pentru a-l privi.

— Continuaţi, continuaţi, zise intrusul cu un zîmbet vag.

— Încă un englez nesuferit, murmură Sheila.

— Daţi-mi voie să mă prezint, dragă domnule — sînt Shawn O'More, celebru în cercurile teatrale irlandeze...

— Sînteţi domnul Jones de la Finanţe, presupun, începu sir George, deznădăjduit. Se pare că a fost o neînţelegere la mijloc în legătură cu oamenii aceştia...

Dar sir George nu se putea măsura cu trupa O'More, care avea o îndelungată practică în materie de audienţe gălăgioase. De aceea se lăsă păgubaş şi se uită disperat la I.B.C.T.N. Jones, care-i privea liniştit şi surîzător pe toţi, fără a încerca să dea impresia că-i ascultă. Din cînd în cînd îi arunca şi lui sir George o privire iscoditoare. Acest joc ţinu cîteva minute, în care timp sir George năduşi zdravăn, întrebîndu-se ce să facă.

Deodată, în birou năvăli Joan Drayton, şi toţi se întoarseră spre ea.

— Sir George! exclamă Joan, gîfîind exaltată. Totul e-n ordine. A venit Tim Kemp.

— Cum aţi spus? Tim Kemp? întrebă O'More acoperind răcnetele neveste-si şi ale fetelor. Păi, Tim Kemp e un mare prieten al nostru, dacă nu cumva o fi altul cu acelaşi nume...

În clipa cînd Tim Kemp îşi făcu apariţia, toţi cei şase membri ai clanului O'More tăbărîră pe el, fetele sărutîndu-l, iar băieţii scuturîndu-i mîna şi bătîndu-l pe umăr.

— Ascultă, Kemp, n-ai putea să-i duci undeva? răcni sir George, depărtîndu-se de birou. Du-i oriunde, numai scoate-i de-aici!

Tribul O'More tăcu, privindu-l cu speranţă pe Kemp, care spuse:

— Sigur că da. DISCUS n-are nevoie de ei?

— Bineînţeles că nu! Ce prostie!

— Atunci, uite ce-o să fac. O să merg cu ei la o cîrciumă, care cred c-o să le placă şi-o să luăm o gustare şi ceva de băut...

— Bravo, Tim, eşti un om de ispravă, îl întrerupse O'More.

— Iar azi după-amiază, urmă Kemp, privindu-l ţintă pe sir George, o să mă duc cu ei la COMBA — e bine?

— Excelentă idee, Kemp, îi răspunse sir George. Pur şi simplu excelentă. Hai, duceţi-vă!

Cînd rămaseră singuri, în încăperea redevenită normală şi paşnică, sir George şi Jones se priviră unul pe celălalt într-o tăcere care în curînd i se păru celui dintîi insuportabilă.

— Toată povestea asta s-a născut, fireşte, dintr-o eroare ridicolă, se pomeni sir George vorbind. Responsabilul secţiei mele de dramă, Heywood, care îşi petrece concediul undeva în Irlanda de Vest, i-a văzut pe oamenii ăştia jucînd pe nu ştiu ce scenă, după care s-a dus cu ei să mănînce şi mai ales să bea, fiindcă mîncarea o fi fost infernală, aşa că vă puteţi imagina ce-a urmat, domnule Jones...

Şi sir George aşteptă un cuvînt de încurajare din partea lui Jones dar, spre jalea lui, acesta

rămase tăcut, mulţumindu-se să-l privească, cu zîmbetul acela vag şi enervant.

— Asemenea lucruri nu se întîmplă de obicei la noi, urmă sir George să trăncănească. Admit, totuşi, că Heywood n-a fost în toate minţile. De la o vreme, mă cam îngrijorează. Are o idee fixă — să organizeze un turneu de piese religioase în versuri prin aşezările miniere. M-am gîndit serios să numesc pe altcineva la conducerea secţiei de dramă...

Dacă Jones ar fi spus măcar „serios", sir George s-ar fi simţit mult mai bine. Dar individul şedea acolo, fără să scoată o vorbă — şi zîmbea : ai fi zis că-i simbolul viu şi teribil al Ministerului de Finanţe.

Sir George îşi şterse faţa năduşită, apoi atinse uşor paharul cu whisky de pe birou, îşi aruncă batista udă în coşul de hîrtii şi începu din nou :

— Vedeţi dumneavoastră, domnule Jones, aici, la DISCUS...

18

Trecuse o săptămînă de cînd Kemp nu-l mai văzuse pe sir Michael. Cunoscîndu-i însă bine obiceiurile, Kemp se prezentă la sediul COMBA în pauza cînd acolo se bea cafeaua. Deşi sir Michael nu-l putea suferi, fu bucuros să-l vadă,

nădăjduind să afle vești despre Shirley — și pentru că era și plictisit. Cu puțin timp înainte de a i se anunța vizita lui Kemp, se uitase pe fereastră — era o frumoasă dimineață de mai — și simțise c-ar fi vrut să fie altundeva. Își petrecea mult timp la COMBA de cînd renunțase la amantele „de după-amiază“ — Alison Drake fusese cea din urmă. Invitîndu-l pe Kemp să bea o cafea, sir Michael îi vorbi tocmai despre acest lucru :

— Culmea ironiei este că acum îmi petrec aici mai multă vreme decît în perioada cînd COMBA era ceva viu. Știu prea bine — o simt în aer — că instituția asta se descompune... De data asta nu poți spune că eu te-am chemat, așa că ce dorești, Kemp ?

— Vreau să ajung la o învoială cu dumneata, răspunse Kemp, zîmbind. Dacă mă ajuți, te ajut și eu. Serviciu contra serviciu.

— Aș dori să știu despre ce serviciu e vorba. Informațiile despre Shirley intră în tranzacție ?

— Bineînțeles. Și am informații foarte prețioase, Stratherrick.

Sir Michael îi aruncă o privire cruntă omulețului surîzător din fața lui :

— S-ar putea să n-am nevoie de ele. După o mulțime de telefoane, date sub nasul acelui Jones de la Finanțe, am aflat că Shirley lucrează acum la Oficiul de plasare din Vestul Londrei.

— E adevărat. Ei și ?

— Și nimic ! mîrîi sir Michael. Am fost de două ori acolo și n-am izbutit să aflu de la res-

ponsabilă decît un lucru — şi anume că Shirley e angajată la ei, dar că se ocupă cu nu ştiu ce treabă secretă. Responsabila e o ființă atît de rafinată, încît parcă nici n-ar vorbi englezeşte. Ieri, cînd m-am dus a doua oară acolo, am făcut pe umilul în fel şi chip, dar tot degeaba. Ei, dacă vrei să cădem la învoială, spune-mi unde e Shirley şi ce face?

— Fireşte. Tocmai asta e informația prețioasă de care vorbeam.

— Şi ce-mi ceri în schimb?

— Am pe cap şase actori irlandezi, pe toți îi cheamă O'More. Sînt nişte prieteni de-ai mei din Irlanda de Vest.

— Ştiu. Jeff Byrd mi-a pomenit ceva despre ei, chiar ieri, dar nu prea l-am ascultat.

— Nici eu nu-s în stare să-l ascult pe Jeff. Dar să-l lăsăm pe Jeff. Cunosc un impresar pe nume Blagg — Totsy Blagg...

— Pun pariu că-i un escroc! Auzi ce nume — Totsy!

— Bineînțeles. Dar eu ştiu cum să-l iau. A obținut pentru patru săptămîni, în condiții avantajoase, sala Teatrului „Coroana". I-a convins pe cei şase O'More să apară pe scenă aşa cum sînt, adică în chip de actori ambulanți irlandezi.

— N-am văzut niciodată un actor ambulant irlandez. Cei şase O'More au ceva talent?

— Pe de o parte sînt oribili. Pe de altă parte, sînt admirabili. Joacă melodrame şi farse proprii. Shakespeare-ul lor e ucigător. Shawn O'More, tatăl, e un tip grozav. Şi nevastă-sa, Mary, tot aşa. Cei doi fii sînt chipeşi, bătăioşi, şi de o tîmpenie superbă. Iar cele două fiice

n-au pic de talent dramatic, dar sînt frumoase-foc. Toţi şase, plus încă vreo cîţiva actori, vor prezenta la „Coroana“ acelaşi spectacol pe care l-au tot dat, ani de zile, în Irlanda de Vest. Şi-au adus cu ei şi costumele. De decoruri n-au nevoie. Totsy Blagg zice că pentru finanţarea unui sezon O'More la „Coroana“ ar ajunge o mie de lire. El personal poate face rost de două sute cincizeci. Eu sînt dispus să dau tot atîta. COMBA ar putea participa cu restul de cinci sute.

Sir Michael rămase o clipă pe gînduri, apoi spuse :

— Da, s-ar putea să fie unul din spectacolele acelea, care cuceresc oraşul — cum se spunea pe vremuri. Bineînţeles, ca o farsă colosală. Dar îţi dai seama, Kemp, că dacă reuşeşte, îţi expui prietenii irlandezi la rîsetele publicului ?

— Dacă aş fi socotit că ar putea să se simtă jigniţi, nici n-aş fi luat în considerare proiectul. Dar dacă spectacolul reuşeşte, vor face săli pline, iar un O'More nu se simte jignit de aşa ceva. Dacă publicul va rîde de ei, vor pune acest lucru pe seama prostiei englezilor... Problema este : are COMBA de unde scoate cinci sute de lire ?

— Nu, n-are. Dar s-ar putea să am eu.

— Îţi poţi permite să pierzi cinci sute de lire, Stratherrick ?

— Nu. Mai ales că s-ar putea ca în curînd să mă pomenesc fără slujbă. Dar chiar şi-aşa, merită să risc. Oricum, cinci sute de lire nu-i o sumă prea mare, ca cinci mii de pildă. Iar dacă farsa asta prinde în prima seară, s-ar putea să

fie un succes cîteva luni în şir — dacă nu la „Coroana", măcar în altă sală. Ascultă, Kemp, unde şi cînd i-aş putea întîlni pe irlandezii tăi gălăgioşi şi pe ticălosul de Totsy ?

— Astă-seară la şase şi jumătate, la barul „Salisbury" — îl cunoşti ? Perfect. Şi-acum, am să-ţi acord pentru prima oară încredere, deşi n-o meriţi.

— După cum cred că ştii, Kemp, te-am socotit totdeauna drept unul dintre oamenii cei mai nevrednici de încredere cu care mi-a fost dat vreodată să lucrez. Dar acum îmi vei vorbi despre Shirley, nu-i aşa ?

— Am primit chiar ieri o carte poştală de la ea. Se află la Cannes. Lucrează împreună cu o altă fată de la Oficiul de plasare, pentru prinţul Aghamazar, un magnat al petrolului. Le-a luat cu el la Cannes, unde are un iaht, dar s-ar putea să le aducă înapoi la Londra, de la o zi la alta. E un tip impulsiv şi-i dă mîna să-şi facă mendrele, căci are un venit săptămînal de circa un milion de lire.

— Am impresia că Shirley s-a pomenit într-o poveste din „O mie şi una de nopţi", zise sir Michael, privindu-l sumbru. Aş fi preferat să nu fie aşa... Bine, atunci ne întîlnim la „Salisbury" pe la şase şi jumătate. Dacă o să dăm cu toţii faliment, o să facem apel la prinţul — ăla, cum îi zice — în cazul cînd se întoarce în Anglia, căci s-ar putea ca în clipa asta Shirley să navigheze spre Golful Persic. Nu văd de ce nu ţi-aş spune, adăugă el cu glas scăzut, conducîndu-l spre uşă, dar se pare că m-am îndrăgostit de fata asta. Ştiu că-s un dobitoc, dar

asta-i situaţia. Şi cred că dumneata mi-ai făcut-o, deşi nu sînt sigur. Meriţi în tot cazul un picior care să te dea de-a rostogolul pe scări...

Era una din acele zile care vin pe neaşteptate după un interval pustiu, pentru a inaugura o perioadă nouă şi bogată în evenimente, ca şi cum, potrivit credinţei vechilor Maya[1], povara timpului ar fi trecut pe umerii unei alte divinităţi. Curînd după orele trei, cînd sir Michael căsca deasupra unui proiect întocmit de Edith Frobisher — proiect a cărui realizare ar fi golit sălile de concert cam tot atît de rapid ca şi o epidemie de ciumă bubonică — i se anunţă că o doamnă Essex ar dori să-l vadă — cîteva minute doar.

Îşi spuse că nu putea fi decît o singură doamnă Essex, şi chiar aşa era : în birou intră mama lui Shirley, care arăta mult mai drăguţă şi mai elegantă decît la locuinţa ei de pe Winston Avenue.

Sir Michael i-o spuse pe şleau.

— Te cred şi eu ! Explicaţia e că vin de la mare, unde m-am distrat de minune, îi spuse ea surîzătoare, aşezîndu-se pe un scaun. Dacă fumezi, aş vrea şi eu o ţigară. E prea devreme ca să bem whisky. Păcat... Ştii cui îi datorez această schimbare ? Ei bine, chiar dumitale, sir Michael.

— Am auzit eu ceva. Nu de la Shirley — pe ea n-am mai văzut-o din seara aceea.

---

[1] Populaţie indiană din America Centrală, care a atins un înalt grad de civilizaţie înainte de descoperirea Americii.

— Bineînțeles că n-ai mai văzut-o. Doar te-am prevenit că poate fi încăpățînată, îți amintești ? Dar dă-mi voie să-ți spun ce s-a întîmplat. După plecarea dumitale, am avut o ceartă de familie — cum scrie la carte, întîi între noi trei, iar după ce Shirley s-a dus la culcare, între mine și Jevon. Ne-am aruncat în obraz reproșuri care mocneau de ani de zile. Și pînă la urmă i-am destăinuit un lucru pe care jurasem să nu i-l spun niciodată — dar el e de vină, căci m-a stîrnit cu vorbele lui.

Supunîndu-se unui instinct dramatic sigur, doamna Essex făcu o pauză.

— Sînt celt, doamnă Essex, adică un om cu intuiție, îi spuse sir Michael cu blîndețe. Și cred că știu ce i-ai destăinuit bietului dumitale soț. I-ai mărturisit că Shirley nu-i fata lui, nu-i așa ?

— Ești un diavol ! rîse ea, stînjenită. Dacă o s-ajungeți totuși să fiți împreună, dumneata cu experiența pe care-o ai în materie de femei, și ea cu încăpățînarea ei latentă, n-o să vă prea înțelegeți... Lucrurile s-au petrecut bineînțeles, în timpul războiului, urmă ea după cîteva clipe. Eram măritată de vreo doi ani, dar știam că această căsătorie fusese o greșeală. Jevon a lipsit cîteva săptămîni de-acasă, iar eu m-am dus într-o seară în West End, cu o prietenă de-a mea. Doi tineri ofițeri de aviație — piloți de bombardiere — ne-au agățat, într-un mod civilizat de altfel. Următoarele trei zile și trei nopți le-am petrecut împreună cu Simon — așa-l chema — după care el a trebuit să se-ntoarcă la unitatea lui și a fost, firește, ucis. Shirley îi seamănă uneori atît de mult, încît mi se rupe

inima... (Se opri din nou un moment.) N-aş fi vrut ca Jevon să afle. Era tare mîndru de Shirley şi chiar o iubea, în felul lui. Dar în seara aceea, am fost silită să-i spun adevărul. Şi, fireşte, asta a pus capăt căsniciei noastre. Jevon a cerut firmei unde lucrează să-l trimită în nord. Nu ştiu dacă va divorţa sau nu, dar nici nu prea îmi pasă. Nu-i cer să mă întreţină. De ce-ar face-o ? Mi s-a oferit, graţie unei prietene a cumnatei mele din Brighton, să lucrez într-un mic atelier de mode — mă pricep la pălării. O să am, aşadar, din ce trăi. Şi-o să trăiesc după pofta inimii... Dacă n-ar fi Shirley la mijloc, m-aş ţine de dumneata, sir Michael.

Şi doamna Essex izbucni în rîs, dar adăugă numaidecît cu gravitate :

— Din păcate, nu sînt şi n-am fost niciodată o femeie frumoasă, deşi la vîrsta ei eram destul de drăguţă.

— Eşti destul de drăguţă chiar şi acum...

— Lasă, lasă ! Te ştiu eu ! Dar ia spune, cum de-ai bănuit adevărul ?

— Am refuzat să cred că Shirley e fiica soţului dumitale. Nu vedeam nici cea mai mică asemănare între ei.

— Dacă l-ai fi văzut pe Simon, ţi-ai fi dat seama de la prima privire că Shirley îi seamănă — mult mai mult decît îmi seamănă mie. Ceea ce a moştenit de la el atîrnă mai greu în balanţă. Shirley a aşteptat să apară un bărbat ca dumneata ca să se îndrăgostească. Am priceput ce se întîmplă din clipa cînd a început să lucreze cu dumneata — am priceput chiar înaintea ei.

Nu se putea opri să nu vorbească despre dumneata.

— Se prea poate, dar...

— Nu, sir Michael, lasă-mă să-ţi spun cîteva lucruri pe care trebuie neapărat să le ştii în legătură cu Shirley. Ai constatat că nu e prea inteligentă, în sensul pe care-l dai dumneata acestui cuvînt — de fapt nici eu nu sînt — în schimb, e foarte adaptabilă, spre deosebire de mine. Simte numaidecît cum trebuie să se îmbrace, ce trebuie să vorbească şi să facă...

— Nu mă îndoiesc. Dar o vezi, oare, adaptîndu-se la o viaţă alături de un burlac egoist, în vîrstă de patruzeci şi opt de ani ?

— Dacă acesta ar rămîne burlac, fireşte că nu. Dar dacă s-ar mărita cu el, da. Te înşeli amarnic dacă-ţi închipui că ai fi un soţ nepotrivit pentru ea. Eşti exact bărbatul de care are nevoie şi pe care şi-l dorea chiar înainte de a se fi îndrăgostit de dumneata.

— Probabil că-şi caută tatăl pe care ar fi trebuit să-l aibă, mormăi sir Michael, posomorît — nu prea se vedea în rolul unui tată.

Doamna Essex îi ghicise însă gîndul, căci spuse, pe un ton jovial :

— E o fărîmă de adevăr şi în asta. Fiecare dintre noi avem complexe, nu-i aşa ? Dar te înşeli dacă-ţi închipui că fata îşi doreşte un tată : ea vrea un bărbat. Iar dumneata eşti tocmai bărbatul pe care-l doreşte. S-a hotărît definitiv.

— Bine, dar s-a ţinut dinadins departe de mine, s-a ascuns fără să lase vreo urmă.

— Credeam că te pricepi la femei... Va să zică, i-ai dus dorul?

— Recunosc...

— Dacă nu ţi-ar fi fost dor de ea, dacă ai fi început s-o uiţi, atunci ar fi izbucnit din nou, ca o flacără...

— Dar de unde ar fi ştiut ea?

— Noi, femeile, dispunem de atîtea mijloace! Detectivii sînt nişte novici pe lîngă noi, cînd vrem realmente să aflăm ceva.

— Întîmplător, fata asta încăpăţînată a dumitale, poate chiar în clipa de faţă, bea şampanie cu noul ei patron, prinţul Aghamazar...

— A, va să zică ai aflat?

— Şi s-ar putea ca avansurile acestui potentat fabulos de bogat să i se pară irezistibile, continuă el sumbru.

— Mie, care am citit atîtea reviste pentru femei şi am văzut atîtea filme, s-ar putea să mi se pară irezistibile, zise ea rîzînd. Dar Shirley e cu totul altfel. O cunosc bine. Dacă e îndrăgostită de sir Michael Stratherrick şi vrea să se mărite cu el, nu ar ceda altuia nici măcar dacă i-ar oferi întreaga Indie... Am primit de la ea o ilustrată...

— Toţi au primit, afară de mine!

— Te pedepseşte, pentru că ai şters-o în seara aceea. Sper că de atunci ţi-ai muşcat degetele pentru că ai plecat. Asta a şi vrut fata. Va trebui să umbli cu limba scoasă după ea — aşa, puţin. Şi-acum, mă duc, te las să lucrezi.

Numai că sir Michael era din ce în ce mai puţin interesat să „lucreze“, chiar dacă mintea i-ar fi fost slobodă şi limpede. Rămase totuşi la

birou pînă pe la cinci şi jumătate şi se pregătea tocmai să guste din whisky-ul lui special, cînd îşi făcu apariţia I.B.C.T.N. Jones.

— Îmi pare bine, Jones, că vii în orele de după serviciu. Ce bei, sherry sau whisky? Sherry-ul nu-i cine ştie ce, în schimb whisky-ul e grozav.

— Mulţumesc, atunci aş bea un whisky cu apă, ca şi dumneata, răspunse Jones cu răceală.

După ce se aşezară comod, cu paharele în faţă, sir Michael zise:

— Hai să nu ne mai jucăm de-a surdo-muţii. Pierdem prea mult timp. Hai să vorbim ca nişte oameni, ca nişte fraţi.

— Putem încerca, de vreme ce sîntem, aşa cum spui, după orele de serviciu, răspunse Jones, sorbind precaut din pahar. Ai dreptate, e un whisky grozav. Îţi poţi îngădui un asemenea lux?

— Da. Renunţînd la automobil şi la alte asemenea lucruri.

Jones mai sorbi o înghiţitură:

— Cred că ţi-am mai spus că mă interesează teatrul, deşi asta e în afara atribuţiilor mele. Am vorbit cu responsabilul secţiei dumitale de dramă, Byrd. E necăjit pentru că, după părerea lui, COMBA a pierdut o ocazie rară, refuzînd să patroneze o piesă americană intitulată „Momîile“. Pe cîte ştiu, COMBA are tocmai o asemenea misiune, nu-i aşa?

— Da, dar în anumite limite.

— De ce să ratezi o astfel de ocazie, cînd ar trebui, dimpotrivă, să profiţi de ea, pentru a justifica existenţa acestei instituţii?

— Pentru că refuz să joc un astfel de joc, dragul meu Jones. Am văzut picsa şi mi s-a părut o năzbîtie pretenţioasă şi plicticoasă.

— Byrd nu-i de aceeaşi părere.

— În ce priveşte teatrul, Byrd nu gîndeşte de loc. N-are pic de discernămînt. Îi place doar să şadă la teatru şi să vadă cum se aprind şi se sting luminile rampei.

— Atunci, n-a fost bine ales în funcţia de şef al secţiei de dramă.

— E foarte muncitor de felul lui. Şi-apoi, ne mulţumim şi noi cu ce găsim. Un om cu discernămînt şi cu un autentic gust pentru teatru ar putea să ne coste mai mult decît ne este îngăduit să plătim. Dacă aş crede în viitorul instituţiei mele, aş încerca să găsesc pe cineva în locul lui — probabil o femeie. Femeile alcătuiesc majoritatea publicului de teatru în această ţară. Totuşi, cîte dintre ele sînt în măsură să le sfătuiască pe celelalte ce spectacole să vadă ?

— E un punct de vedere interesant. Dar de ce crezi că instituţia asta n-are nici un viitor ?

— Hai, nu te mai preface. Păi, pentru ce te afli dumneata aici, Jones ? Ai venit ca să execuţi o sentinţă.

— Iar dumneata nu pari cine ştie ce impresionat, replică Jones, cu un glas ce amintea de icnetele unei foci. Spre deosebire de bietul George Drake, care tremură şi trăncăneşte într-una, făcîndu-mă să mă simt prost.

— Prostii ! Îţi convine rolul ăsta ! Ar trebui ca eu să fiu mai necăjit decît Drake : la urma urmei, spre deosebire de mine, el e un vechi funcţionar public. Fără COMBA, eu rămîn pe

drumuri. E adevărat că jumătate din bugetul nostru provine din fundații particulare, dar fără fondurile alocate de Ministerul de Finanțe, COMBA nu poate exista. Totuşi simt că nu-mi pasă — nici eu nu pot să-mi explic de ce. S-ar cuveni, din diverse motive, să-mi pese, dar nu-mi pasă. Şi-acum, dragul meu Jones, ar fi bine să-mi spui ce-o să se-ntîmple. Îți promit că nu voi leşina, nici nu voi urla.

— Poate că n-o să mă crezi, dar ceea ce-mi place la dumneata este tocmai faptul că nu-ți pasă. E reconfortant. Jones mai sorbi o înghițitură de whisky, şi urmă, zîmbitor, pe un ton blajin: între noi fie vorba, atît COMBA cît şi DISCUS vor dispare. Asta s-a hotărît încă de acum cîteva luni. Mi s-a cerut să cercetez metodele organizatorice, structura personalului şi alte aspecte. Se va crea un nou departament al artelor, în cadrul Ministerului Învățămîntului Superior, departament ce va fi condus de un director cu rang de subsecretar de stat şi cu un salariu de circa 4 500 lire, presupun. Fireşte, n-am în buzunar această slujbă. Dar mi s-a cerut să recomand pe cineva. Ce-ar fi să te recomand pe dumneata?

Sir Michael îşi goli paharul de whisky, apoi răsuflă greu, oftînd parcă:

— Frumos din partea dumitale, Jones. Ar trebui, poate, să-ți accept grabnic propunerea — mai ales că n-am nimic altceva în vedere. Probabil că voi ajunge în cele din urmă să predau istoria artei la noua universitate din Mumbo-Jumbo, undeva la vreo 125 de mile — cu je-

ep-ul — de gara cea mai apropiată. Şi totuşi nu doresc slujba; deşi sînt o mulţime de lucruri de făcut în domeniul artelor, n-am chef să fiu un subsecretar. Nu vreau să mă instalez comod la Ministerul Învăţămîntului Superior. Nu vreau să fiu coleg cu nişte oameni care fac în pantaloni cînd aud că se pregăteşte o interpelare în Cameră. Nu sînt omul de care ai nevoie, Jones. Dar ţi-aş cere o mică favoare, în schimbul serviciului pe care ţi-l fac, renunţînd să-ţi sucesc gîtul. Încearcă să aranjezi lucrurile în aşa fel încît mai toţi funcţionarii de la COMBA, şi chiar cei de la DISCUS, să nu fie aruncaţi pe drumuri, cu nevestele, copiii şi ipotecile lor. Şi-au dat toată silinţa într-o slujbă care va rămîne în istorie ca un model de aberaţie!

— N-ai vrea să pui toate astea pe hîrtie? M-ar ajuta şi pe mine, şi pe ei. Drake n-ar fi în stare, pentru că n-a înţeles niciodată nimic din ceea ce făcea. Numai dumneata, Stratherrick, poţi da o asemenea declaraţie.

— Bine, îţi dau în scris, zise sir Michael, uitîndu-se la ceas. Acum, însă, la şase şi jumătate am o întîlnire, într-o cîrciumă. Dacă vrei să ştii, e în legătură cu teatrul. Mă întîlnesc cu un anume Kemp — nu ştiu dacă-l cunoşti, e probabil singurul personaj de basm din administraţia publică — şi cu un pezevenghi de director de teatru. Au să vină acolo şi şase actori ambulanţi din Irlanda de Vest, o familie întreagă pe nume O'More. E vorba să-i lăsăm pe irlandezii ăştia smintiţi să-şi facă de cap în

sala „Coroana". Bineînțeles c-o să și bem ceva, cu acest prilej.

— N-ar fi posibil să vin și eu acolo? întrebă I.B.C.T.N. Jones, cu o vizibilă părere de rău, care i-ar fi uimit pe mai toți cunoscuții săi.

— De ce nu? Numai să-ți ții gura, băiete!

În taxi, care se mișca foarte încet, Jones îl întrebă pe sir Michael:

— Ia spune-mi, ai fi dispus să conduci o fundație particulară pentru promovarea artelor, dacă ți s-ar da mînă liberă?

— Firește că da. E singura slujbă care mi se potrivește — prin educație, experiență și temperament sînt apt pentru ea. Dar dacă ai în vedere vreo fundație americană, nu mă interesează. Nu mă pot înțelege cu magnații americani și în general cu academicii. Ei mă cred, pe nedrept, prea frivol, iar eu nu pot suporta găunoșenia lor solemnă.

— Păi, e vorba de o fundație din Middle East, nu de una din Middle West, zise Jones, șovăind o clipă. Îți dezvălui un secret strict confidențial: e vorba de unul din regii petrolului, un tip fantastic de bogat. A învățat în Anglia — la Harrow și la King's College [1], mi se pare — și vrea să facă ceva pentru țara asta. Și-a băgat în cap să întemeieze o uriașă fundație pentru sprijinirea artelor. Avocații lui au și luat contact cu noi, în legătură cu aspectele financiare ale problemei. L-am întîlnit eu însumi de două ori și cred că mi-ar lua în serios

---

[1] Colegii cu tradiție din Anglia.

orice recomandare. Poate c-ai auzit de el — e prinţul Aghamazar...

— Dumnezeule! Iarăşi „O mie şi una de nopţi"! Ce fel de om e?

— A, e un tip foarte simpatic. Tînăr, de vreo treizeci de ani, plin de graţie, foarte chipeş, deşi de o frumuseţe cam sumbră şi foarte generos, spre deosebire de atîţia bogătaşi; fireşte, femeile mor după el...

— Fireşte, fireşte! O grădină de băiat, ce mai! *Toate* femeile mor după el?

— Toate pe care le cunosc. Inclusiv soţia mea...

— Soţia dumitale nu contează. Nu, n-o spun din răutate... Probabil că v-a ospătat din belşug pe toţi, inclusiv soţiile — caviar de Beluga cu lingura mare, şampanie cu găleata, maniere alese, trecut misterios, milioane azvîrlite în dreapta şi-n stînga...

Sir Michael se cufundă într-o tăcere meditativă. Taxiul îşi aştepta rîndul să intre în piaţa Piccadilly. Abia cînd ieşiră din piaţă, Jones rupse din nou tăcerea:

— Prinţul Aghamazar nu se află la Londra, dar mi s-a spus că s-ar putea să se-ntoarcă de la o zi la alta. Dacă i-aş telefona şi i-aş cere şefului meu să-i trimită un bileţel — poate şi una şi alta — ai fi dispus să te întîlneşti cu el la „Claridge" ca să discutaţi despre fundaţia aceea?

— Da, Jones, cu toate că s-ar putea să nu ne înţelegem.

— Ba cred că o să vă înţelegeţi.

— Depinde. N-are rost să-ţi spun de ce anume depinde. Mai bine să vorbim despre neoprimitivismul din teatru, curent pe care-l vom inaugura pare-se cu Guinnes şi Jamieson [1].

Îndată ce intrară la bar, sir Michael îl luă deoparte pe Tim Kemp şi-i spuse :

— Numai două minute, Kemp. Mama lui Shirley a venit la mine azi după-amiază... dar n-avem timp pentru asta. Ştiu că ai păstrat legătura cu Shirley din clipa cînd a-nceput să lucreze pentru acest prinţ Aghamazar, care pare să cadă cu tronc oricărei englezoaice, mai ales dacă are puţină „temperatură". Doamna Essex, însă, e gata să jure că sentimentele lui Shirley pentru mine au rămas neschimbate. E, adică, îndrăgostită de mine. Ce spui de asta, Kemp ?

— Sînt de aceeaşi părere.

— Ascultă, spiriduş rătăcit în administraţia publică, strigoi răutăcios, vrăjitor beţiv şi viclean, dumneata mi-ai trimis-o pe fata asta nevinovată, după ce i-ai spus Dumnezeu ştie ce... da, ai trimis-o înadins la COMBA ca să mă chinuie şi să mă scoată din minţi ! Sînt sigur de asta. Ai vrut să-ţi baţi joc de mine ! Dar acum, amice, renghiul pe care ai vrut să mi-l joci se transformă, pare-se, într-un imens serviciu — fără să vrei mi-ai făcut un bine, aşa că eu ies în cîştig, iar dumneata pierzi.

— Nu-mi pasă că pierd, răspunse Kemp, privindu-l lung pe sir Michael. Dar uiţi un lucru : s-ar putea să nu mai fii astăzi acelaşi om, ca

---

[1] Cunoscuţi actori englezi.

acela de care am vrut să-mi bat joc. Da, te-ai schimbat. Şi-acum, să ne-ntoarcem la tribul O'More, care petrece grozav. Haide să vorbeşti cu ei.

19

În ultima vreme, ca să se mai distreze, sir George se ducea, aproape seară de seară de la serviciu direct la club, în loc să meargă acasă, în Hampstead. Rămînea ore în şir acolo. Dar în seara asta, întîmplarea îl duse de-a dreptul acasă. Terminase lucrul mai devreme ca de obicei, aşa că ajunse la locuinţa lui pe la orele şase. Urcă în neştire scările ciudat de pustii, întrebîndu-se ce să facă şi spunîndu-şi că n-ar strica să facă o baie : era tare cald, iar drumul de la metrou spre casă îl încinsese de-a binelea.

Cînd intră în dormitor, o zări pe Alison, şezînd pe pat lîngă un geamantan deschis. Arăta obosită şi tristă.

— Ia te uită, ce surpriză agreabilă ! exclamă el. Nu mă aşteptam să te găsesc aici, draga mea.

Ea nu-i răspunse, ci dădu din cap într-un fel care nu spunea nimic.

— A fost obositor drumul ?

Ea dădu din cap.

— Pe cîte înţeleg, lucrurile n-au mers prea bine acolo, urmă el venind mai aproape. Nu-i nimic, Alison.

Şi-şi puse o mînă pe umărul ei, iar Alison nu i-o înlătură, cum făcea de obicei, ci, spre uimirea lui, i-o apucă strîns şi lipind-o de obrazul ei, izbucni în plîns.

După ce o ţinu în braţe cîteva minute, sărutînd-o discret de mai multe ori — nu cu patimă, ci cu tandreţe şi gingăşie — ea se desprinse brusc şi, privindu-l ţintă, începu să scuture violent din cap, ca şi cum ar fi fost furioasă pe ea însăşi, nu pe el. Sir George o simţi gata să-i vorbească, dar n-o lăsă :

— Nu, Alison, te rog, mai bine nu spune nimic, ca să nu regreţi după aceea. Am începe să vorbim vrute şi nevrute. Nu-ţi cer nici o explicaţie... n-am nevoie de nici o explicaţie. N-ar avea nici un rost. Probabil că e prea complicat. Te-ai dus, ştiu. Şi te-ai întors. S-o lăsăm baltă... Ce-ar fi să ne răcorim puţin şi să bem ceva ? După care, putem cina într-un local de lux. Nu ne dă mîna, dar merităm.

Sir George nu aşteptă răspuns, ci intră în baie. I se păru că o aude pe Alison plîngînd, dar era, parcă, un alt fel de plîns. Din baie, coborî în salon unde pregăti un cocteil cu gin şi vermut, în dozele care ştia că-i plac ei. Peste vreo zece minute, coborî şi Alison, îmbrăcată într-un capot şi proaspăt pudrată : redevenise ea însăşi.

— Îţi mulţumesc, dragă, îi zise ea apucînd paharul ; apoi sorbi o înghiţitură şi spuse, rotindu-şi prin încăpere o privire scîrbită : Ia uite

în ce hal a ajuns salonul! Femeia aia e o ticăloasă!

— Îmi pare rău, draga mea, dar n-am prea văzut-o, aşa că nici nu ştiu dacă a mai făcut curat pe-aici.

— Îţi spun eu că n-a făcut. O s-o caut mîine dimineaţă. Aş mai bea un pic, George. Ce bine-mi pare că vom cina într-un local! Frumos din partea ta că te-ai gîndit. Unde mergem? A, da, era să uit: ce-ai vrut să spui cînd ai zis că „nu ne dă mîna“? Sper că nu s-a întîmplat nimic rău?

Sir George îi umplu din nou paharul. Şi-l luă şi pe-al lui şi se aşeză greoi.

— Pentru Dumnezeu, George, nu te mai uita aşa la mine! Nu ştiu despre ce-i vorba, dar nu poate fi chiar atît de groaznic! Ai o faţă lungă cît o zi de post.

Asta nu suna prea drăguţ, în gura unei femei care abia cu vreun sfert de ceas înainte plînsese în hohote. Dar sir George îi trecu şi asta cu vederea.

— S-ar putea ca tu să vezi altfel lucrurile, draga mea, dar eu cred că situaţia e foarte proastă. N-am rămas chiar pe drumuri, dar nu mai avem mult pîn-acolo.

— Ce vrei să spui?

— De vreo săptămînă încoace, un tip de la Finanţe îşi tot vîră nasul în treburile noastre. Nu mi-e de loc simpatic. Şi nici eu lui. Pur şi simplu nu ne înţelegem. Şi se zvoneşte insistent că atît DISCUS cît şi COMBA vor fi desfiinţate şi că se va înfiinţa la Ministerul Învăţămîn-

tului Superior un departament care să se ocupe de arte.

— Ar putea să ți-l încredințeze ție.

— Exclus. Nici o speranță.

— De ce spui asta, George?

— Pentru că, spre deosebire de tine, am avut de-a face cu I.B.C.T.N. Jones — lua-l-ar naiba cu toate inițialele lui! Tu nu i-ai văzut zîmbetul superior și feroce, ca o sentință de condamnare la moarte!

— Sper că n-o să-l lași pe Michael Stratherrick să obțină de la minister conducerea noului departament?! M-aș supăra foc.

— Nu-ți mai face griji din pricina asta, zise sir George, rîzînd malițios. Singurul lucru care m-a consolat în ultima vreme este gîndul că Jones pregătește un raport și despre COMBA. Pun pariu că s-a certat la cuțite cu Stratherrick, care-i al dracului de arogant. În legătură cu familia Drake, însă, e cazul să-ți faci griji, dragă Alison. Ne așteaptă vremuri grele.

— Ba, de loc! exclamă ea, cu o dîrzenie ce-o făcea să nu mai semene cîtuși de puțin cu femeia pe care o găsise adineauri trîntită pe pat. Ministerul are nevoie de tine, acum, cînd își extinde domeniul. Acolo e locul tău — și te vei duce să-l iei în primire!

— Nu mi-ar încredința ei mie departamentul artelor...

— Dă-le naibii de arte! Au să-ți dea altă muncă, mai sănătoasă. Cred că te-ai săturat pînă peste cap, ca și mine, de arte și de artiști! Știu ce trebuie să fac, adăugă Alison după o clipă de gîndire. O s-o chem la telefon pe Molly

Avon. Soţul ei e încă subsecretar la minister, nu-i aşa?

— Da, dar nu prea-l cunosc...

— Am fost bună prietenă cu Molly pe vremuri. O s-o invit chiar astă-seară la cină, împreună cu bărbatul ei. Deşi e cam tîrziu acum şi s-ar putea să nu fie liberi... Pe el nu-l cunosc, dar Molly a fost totdeauna îngrozitor de meschină, aşa că o masă pe gratis la un restaurant bun o va scoate din casă, chiar dac-ar fi pus ceva la cuptor.

Şi Alison porni grăbită spre telefon, trîntind uşa în urma ei. Văzînd-o atît de energică şi de hotărîtă, sir George începu să se simtă, la celălalt capăt al balansoarului conjugal, coborînd din ce în ce mai jos. Încercarea de a menţine în viaţă DISCUS-ul i se părea la fel de inutilă ca încercarea de a şedea pe un scaun gata să se desfacă în bucăţi. Pînă nu de mult, se mîndrise cu lealitatea subalternilor săi, dar acum era convins că toţi ar fi capabili să-i spună lui Jones fel de fel de minciuni, doar aşa, ca să picure otravă în raportul lui către Finanţe.

Oamenii se stricaseră îndată după reîntoarcerea ticălosului aceluia de Kemp. Pînă şi June Walsingham, pe care o preţuia atîta, îi declarase că o să plece, pentru a se ocupa de publicitatea uneia dintre revistele de mode pe care le cumpăra din cînd în cînd şi Alison — o revistă plină de fetişcane subţiri, cu priviri năuce şi de reclame turistice. Englezii — îşi spunea sir George — nu mai puteau suporta să li se repete într-una că ar trebui să stea cu burta la soare pe o plajă din Caraibe. Admiţînd c-ai

pune destui bani deoparte şi te-ai duce acolo, te-ai pomeni înconjurat de placarde care te-ar îndemna să vizitezi castelul Windsor şi căsuţa Annei Hathaway.

— Au acceptat! exclamă Alison, întorcîndu-se în salon. Le-am spus că mergem la „Muşchetarul"...

— E un local teribil de costisitor şi s-ar putea să nu găsim nici o masă.

— Va trebui să rezervăm o masă. Pentru orele opt. Telefonează tu. Eu mă duc să pregătesc baia. Ba nu, o să telefonez eu — am un glas de secretară — iar tu pregăteşte-mi baia, dragul meu. Şi nu cred că e cazul să ne pară rău de cheltuială.

Şi Alison ieşi din nou, plină de entuziasm.

Sir George îşi mai turnă un strop de gin în cocteil, sorbi puţin şi porni apoi cu paşi cam greoi pe scară, pentru a pregăti baia neveste-si; după aceea se întoarse şi începu să citească ziarul de seară. Ca de obicei, lectura îl plictisi. Era de acord cu ce scria în ziar, că zidarii trebuie să se mulţumească, măcar încă şase luni, cu cîte 36 de lire pe săptămînă, dar nu putea împărtăşi entuziasmul unui reporter în legătură cu modul în care diferiţi şmecheri au cîştigat încă două-trei milioane păcălind fiscul şi neplătind impozit. Deodată, îi atrase atenţia un nume la rubrica teatrală: O'More. I se părea de necrezut! Totuşi, numele era acolo, într-o ştire care anunţa că trupa O'More din Irlanda de Vest era pe punctul de a inaugura o serie de spectacole la teatrul „Coroana" din Londra. Dumnezeule! Cu sufletul copleşit de o adîncă

consternare, ce-i agrava deprimarea de mai înainte, sir George urcă din nou scările, de data asta ca să se schimbe.

În anumite ocazii, cînd se pregăteau să primească oaspeţi sau să meargă în vizită, Alison avea obiceiul să repete puţin rolul de gazdă sau de musafir, în faţa unui singur spectator, adică în faţa lui sir George. Era vorba, mai ales, de o repetiţie vestimentară. La fel şi acum. Din clipa cînd ieşi din baie, Alison începu să sporovăiască, fără să aştepte vreo replică din partea lui ; de fapt sir George avea totdeauna senzaţia, în astfel de ocazii, că ea se adresează altcuiva, nu omului cu care era măritată de atîţia ani şi a cărui mînă o strînsese adineauri, cînd izbucnise în plîns. Lui, însă, nu prea-i plăcea personajul feminin interpretat de ea, un personaj cu mult superior adevăratei Alison Drake, mult mai rafinat şi chiar cinic, descins parcă din cronica mondenă a ziarelor sau a revistelor de modă. Acest personaj dubios se îmbrăcă, se dichisi şi se fardă în modestul dormitor conjugal, apoi luă loc în taxi alături de sir George, vorbindu-i într-una pînă cînd ajunseră aproape de „Muşchetarul", lîngă Berkeley Square. Înainte de a coborî, adevărata Alison îl apucă de mînă şi-i şopti patetic :

— Să mă susţii, George ! Sînt sigură că multe depind de seara asta. Fii drăguţ cu Molly, în vreme ce eu mă ocup de soţul ei. Susţine-mă, ori de cîte ori te voi întreba ceva, indiferent ce. Promite-mi, dragă, te rog !

Din maşină coborî, însă, cealaltă Alison, secondată cu sfială de un bărbat care avea ceva

din ţinuta vestimentară, dar foarte puţin din prestanţa unui personaj din romanele lui Dumas.

Întrucît familia Avon încă nu sosise la restaurant, sir George avu răgazul să se asigure că masa le fusese într-adevăr rezervată. Alison fusese pesemne convingătoare la telefon, căci masa ce-i aştepta era foarte bine plasată, într-un ungher împodobit cu frunze din material plastic şi ciubuce de stuc, în stilul romanţios al arhitecturii franceze din secolul al XVII-lea. Restaurantul „Muşchetarul", rodul asociaţiei dintre un fost ospătar-şef, grec de origine, un măcelar din Huddersfield şi doi tineri decoratori de interioare, simpatici dar entuziaşti pînă la demenţă, adusese în cartierul Mayfair o ambianţă „Dumas-père". Poate pentru a sugera prezenţa muşchetarilor în acţiune şi pentru a spori totodată farmecul localului, aproape toate felurile de mîncare, cu excepţia supelor şi a îngheţatelor, erau servite în flăcări. O sumedenie de mîncăruri, care nu cunoscuseră niciodată focul, erau servite *„flambate"* aici, la „Muşchetarul". Chelnerii, îndeobşte ciprioţi tineri şi alsacieni venerabili, petreceau de minune, fîţîindu-se mereu între mese cu săbiile lor scînteietoare sau aprinzînd cu cîte un chibrit alcoolul ieftin turnat în farfurii. Muşteriii cu nervii tari şi cu temperamente de mîncăi se distrau la rîndu-le, mai ales dacă nu se întrebau cît o fi costînd acest serviciu pirotehnic. Familia Avon făcea parte din această categorie de muşterii fericiţi.

Sir Finlay Avon, pe care sir George îl cunoştea foarte vag, era un tip subţiratic, cu ochii veşnic aţintiţi asupra propriului său nas, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca osul acestuia să spargă, în orice moment, pielea întinsă deasupra. Nevastă-sa, Molly, prietena lui Alison, era şi ea subţiratică şi nervoasă, deşi îşi dădea aere de femeie robustă şi jovială şi, ca un adevărat iluzionist, reuşea în acest rol de împrumut. Soţii Avon auziseră de restaurantul „Muşchetarul", dar nu-i călcaseră pînă atunci pragul. Sir George îşi dădu numaidecît seama că Alison avusese dreptate să spună că soţii Avon sînt nişte zgîrciţi: păreau într-adevăr hotărîţi să profite cît mai mult de invitaţia lui Drake şi de prima lor vizită în acest local. Sir Finlay Avon, care de obicei mînca probabil foarte puţin, era încă destul de moderat, dar nevastă-sa comandă, spre groaza lui sir George, cîteva dintre cele mai scumpe feluri de pe lista de mîncare. După cîteva pahare, ar fi fost în stare să comande chiar şi caviar proaspăt de Beluga (32 de şilingi şi 6 penny porţia !).

Locul unde stăteau, se potrivea bine cu tactica lui Alison. Masa avea forma unui dreptunghi, a cărui latură mai lungă depăşea puţin colţul. Soţii Avon, despărţiţi printr-un mic interval, aveau în faţă perspectiva întregului restaurant şi panorama flăcărilor ; sir George şedea la un capăt al mesei, lîngă Molly, în timp ce Alison, la celălalt capăt, îl monopoliza mai mult sau mai puţin pe sir Finlay. Spaţiul care despărţea cele două perechi nu era destul de larg ca să împiedice o conversaţie generală,

dar îl încuraja pe sir Finlay s-o asculte pe Alison ; aceasta trecu la atac chiar din clipa cînd se aşezară, iar sir George se ocupă de Molly, ascultînd-o cu atenţie, ceea ce era destul de plictisitor, deşi nu prea greu. Înţelese curînd ce-i făcea pe soţii Avon să fie atît de zgîrciţi : aveau doi fii şi o fiică, încă la şcoală — la o şcoală extrem de costisitoare. Află de asemenea multe alte lucruri, prea destule ca să-şi dea seama că educaţia celor trei copii costa o avere. În scurtele răgazuri pe care i le dădeau chelnerii, gata parcă să dea foc la tot, sir George auzea îndeajuns de mult din vorbele neveste-si ca să înţeleagă ce tactică adoptase ea faţă de Avon. Alison pretindea că soţul ei nu dorise niciodată să lucreze la DISCUS, considerînd-o drept o instituţie şubredă ; fusese, de asemenea, silit să accepte ca subalterni nişte oameni imposibili, dar în ciuda dificultăţilor îngrozitoare cărora trebuise să le facă faţă, săvîrşise adevărate minuni. Acest mod de a prezenta lucrurile era foarte adecvat, cu condiţia ca Alison, care nu prea ştia cînd să se oprească, să nu întreacă măsura.

Molly comandase, fireşte, şi *crêpes à la mousquetaire* [1] — cel mai costisitor articol de pe lista de mîncare. Şi întrucît chelnerul părea convins că doamna doreşte ca aceste clătite să fie flambate chiar sub nasul ei, sir George se trase ceva mai spre stînga. Personal, nu mai dorea nimic — punga lui nu era fără fund,

[1] Clătite à la muşchetar.

iar Alison comandase ea însăşi fără nici o socoteală, ca să-şi dea aere de mare cucoană. Mutîndu-se puţin mai la stînga, putu surprinde o parte din dialogul dintre sir Finlay şi Alison, tocmai cînd se vorbea despre el :

— Adevărul este că George abia aşteaptă să preia conducerea unei instituţii solide şi utile. Artele contemporane, ca şi cea mai mare parte dintre artişti, nu-i plac de fel.

— Nu-i de mirare, zise sir Finlay. Nici mie nu-mi plac.

— George nu vrea să recunoască acest lucru — e teribil de leal faţă de serviciul lui, oricare ar fi acest serviciu — dar ştiu că, la fel ca şi mine, crede că în clipa de faţă ţara are nevoie cel mai mult de o dezvoltare a învăţămîntului ştiinţific şi tehnologic.

— Are dreptate. Toţi ne dăm seama de asta.

— Abia după ce vom realiza acest lucru vom putea să-i îndrumăm pe oameni spre artă, să facem, adică, ceea ce a încercat DISCUS — şi presupun că şi COMBA, deşi într-un fel stupid. Dar mai întîi, ştiinţa. Nu eşti de aceeaşi părere ?

— Între noi fie vorba, da, îi mărturisi sir Finlay, cu un glas la fel de subţire şi nervos ca întreaga-i făptură. Fireşte, n-aş recunoaşte asta în public. Artiştii sînt o calamitate. Bombardează mereu cu scrisori redacţiile ziarelor *Times* şi *Guardian*.

— Da, le place să scrie scrisori. Mai toţi sînt nişte tembeli maniaci. Îţi poţi închipui ce-a avut de îndurat din partea lor bietul George, el, care-i atît de conştiincios !

— Despre cine vorbeşti, despre mine? întrebă sir George, simţind că a sosit momentul să intervină. Păi, un administrator care-şi cunoaşte meseria, nu poate ignora corespondenţa oficială sau particulară. Nu-i aşa, Avon?

— Aşa e, Drake. Am impresia c-ai fost silit să triezi o cantitate imensă de hîrtii în ultimii doi ani. Mărturisesc că nu te-am invidiat de loc.

— Ştiu că n-ar trebui s-o spun, zise Alison, dar George a fost un erou, pur şi simplu un erou. N-a făcut niciodată nici cea mai mică aluzie la dorinţa lui de a se îndeletnici cu o muncă mai temeinică şi mai utilă, de felul aceleia pe care cred că o depuneţi acum mai toţi cei din minister.

— Da, am o mulţime de treburi. Probleme legate de învăţămîntul superior. De educaţie. De ştiinţă şi tehnologie. Probleme foarte, foarte grele.

Sir Finlay bău puţin vin, îşi lăsă nasul să-i tremure un pic, apoi îşi şterse gura cu şervetul.

— Da, cred, zise Alison surîzîndu-i, dar adăugă numaidecît, cu expresia cea mai serioasă, scoţîndu-şi în relief bărbia şi mijindu-şi ochii: George şi cu mine considerăm că te ocupi de un lucru realmente interesant, pe cînd la DISCUS... ce să mai vorbim?!

— Va să zică, eşti bucuros că ai terminat cu slujba aia, Drake?

— După cum cred că ştii, Avon, n-am dorit-o şi n-am cerut-o niciodată, aşa că, acum aş fi bucuros să scap de ea.

— Am înţeles, bătrîne, spuse sir Finlay, ducînd, solemn, paharul de vin la gură.

Alison îi aruncă o ocheadă triumfătoare soţului ei ; acesta, la rîndu-i, se uită la Molly, care tocmai îşi înfuleca, lacomă, clătitele, preferînd să nu spună nimic. Înainte ca Avon să deschidă iarăşi gura, sir George apucă să-i arunce neveste-si o privire plină de gratitudine : era clar că-şi atinsese ţinta !

Sir Finlay îşi înclină capul şi spuse, privindu-i solemn :

— Îmi pare rău, într-un fel. Fireşte, vă înţeleg. Sînt de acord cu tot ce mi-aţi spus. Dar —şi vă rog să rămînă între noi — ministerul e pe cale de a organiza un nou departament cultural, un departament uriaş, care va înlocui, desigur, atît COMBA cît şi DISCUS. Mă gîndisem că ai fi omul cel mai potrivit pentru treaba asta, Drake. Ştiam că eşti un foarte bun administrator. De aceea, îmi pare rău că ai asemenea gînduri. Deşi te înţeleg, zău că te înţeleg. Ai perfectă dreptate. Totuşi, trebuie să punem pe picioare acest nou departament cultural — un departament uriaş, cu fonduri mult mai mari decît ai văzut vreodată, Drake. Asta-i situaţia. Şi trebuie neapărat să găsesc un om destoinic.

Din adîncul ruinii în care se pomeniră azvîrliţi, soţii Drake se zgîiră la el. Alison îşi atinsese ţinta cu o precizie prea mare. Oricine altcineva în afară de sir George Drake putea fi numit la conducerea acelui nou şi uriaş departament cultural, hărăzit cu fonduri copioase şi, poate, cu un viitor de aur.

— Nu-i aşa că-i teribil de cald aici? gemu sir George, vîrîndu-şi un deget sub guler: rinichii în sos de vin, pe care-i mîncase, începeau să-l deranjeze. (18 şilingi şi 6 penny, fără legume!) Dar sir Finlay şi Destinul încă nu-şi sfîrşiseră treaba. Plimbîndu-şi privirea prin restaurant, sir Finlay începu să zîmbească şi salută pe cineva cu mîna.

— Mi se părea mie cunoscută faţa aceea, spuse el. E tipul acela cu multe iniţiale, de la Finanţe.

— Nu cumva I.B.C.T.N. Jones?! bîigui sir George, întorcîndu-se cu faţa, la timp pentru a-l zări pe Jones, care tocmai cerea o masă pentru el, pentru o femeiuşcă negricioasă şi pentru încă un individ, ce se dovedi a fi chiar Michael Stratherrick în persoană.

— Cred că ştii cu cine-i! i se adresă Alison lui sir Finlay cu indignare în glas, ca şi cum l-ar fi tras la răspundere. Dacă nu ştii, am să-ţi spun eu!

— Da, aş vrea şi eu să ştiu, arată teribil de bine, zise Molly, scoţîndu-şi nasul dintre clătite.

— Draga mea, prea multe femei au crezut aşa, pentru a se căi după aceea amarnic. Află, dragă Molly, că e sir Michael Stratherrick...

— A, da, desigur.

— ...Care a făcut din COMBA un balamuc, urmă Alison, din ce în ce mai indignată. E limpede ce se întîmplă acolo. Dumnealui îi îndoapă pe domnul şi doamna Jones — căci ea trebuie să fie — cu mîncăruri şi băuturi scumpe, fireşte plătite de COMBA, cu inten-

ţia ca Finanţele să-l recomande ca şef al noului vostru departament cultural ! E prea de tot !

— Bine, Alison, dar n-ai de unde să ştii, se amestecă în vorbă sir George, simţindu-l pe Avon contrariat de vorbele şi de tonul ei.

— Ba ştiu prea bine. Şi tu la fel, aşa că nu te mai preface ! îl repezi Alison, şi adăugă, adresîndu-se din nou lui sir Finlay : Mi se pare ceva absolut greţos şi dezgustător. Nu eşti de aceeaşi părere ?

— Nu prea. Mă văd silit să te corectez în cîteva puncte. În primul rînd, văd — ceea ce dumneata nu poţi vedea din locul în care stai — văd că Jones discută cu chelnerul, ceea ce înseamnă că el oferă masa.

— Asta nu-nseamnă nimic, te asigur ! Michael Stratherrick e destul de deştept şi de neobrăzat ca să invite la masă pe cineva şi să-l lase totuşi să plătească. Îl cunosc eu ! adăugă Alison, regretînd numaidecît această mărturisire.

— Da, îl cunoşti ? exclamă Molly, care era numai ochi şi urechi. Ia povesteşte-mi şi mie, draga mea !

— Nu, nu-l cunoaşte, se grăbi să spună sir George. Alison l-a văzut doar la cîteva reuniuni semi-oficiale.

— În al doilea rînd, urmă sir Finlay s-o corecteze pe Alison, ignorînd tot ceea ce se vorbise de la ultimul lui cuvînt, ştiu foarte bine că Stratherrick nu încearcă să obţină prin astfel de mijloace conducerea noului nostru departament. Nici nu doreşte această slujbă.

— Vrei să spui că i-a şi fost *oferită?* exclamă Alison, care părea ea însăşi acum „flambată".

— Bineînţeles că nu. Asta e treaba ministrului. Dar am stat de vorbă, la club, cu un tip de la Finanţe şi am înţeles că Stratherrick i-a spus lui Jones că nu-l interesează slujba asta.

— Lui George nici măcar nu i s-a *pomenit* de ea, spuse Alison, pe un ton acuzator.

— Ah, bărbaţii ăştia şi cluburile lor! oftă Molly, dar intervenţia ei nu rezolvă nimic.

— Simple zvonuri, fireşte, urmă sir Finlay. Fără nici o legătură cu ministerul. Totuşi — o dovadă că greşeşti în ce priveşte al doilea punct.

Ospătarul-şef, care purta o bluză neagră şi un lănţug provenit, după cît se pare, din Bastilia, se apropie de sir George. Cîteva clipe mai tîrziu, după o întrebare pusă doamnelor, sir George se ridică deasupra ruinelor propriilor sale speranţe, deasupra spectrului mizeriei, deasupra dezamăgirii şi deziluziei şi încercă să facă pe nobilul :

— Avon, ce-ai zice de un trabuc şi de un păhărel de brandy ?

Cu alte cuvinte, încă 30 de şilingi la nota de plată !

— Nu, Drake, mulţumesc. Nu fumez. Mai bine să terminăm vinul ăsta.

Nota de plată se ridică la 16 lire şi 12 şilingi; după ce sir George completă un cec, adăugînd încă două lire în chip de bacşiş, urechea lui lăuntrică fu asaltată de întrebări indignate : Cum îşi putea oare Jones permite luxul de a lua masa aici ? (Te pomeneşti că iniţialele lui

însemnau bogății ascunse !) Cum de rămăseseră atît de reci soții Avon față de o ospitalitate atît de generoasă ? Cine altcineva decît marii industriași, speculanții de terenuri și regii neîncoronați ai publicității își puteau permite să ia zilnic masa în acest restaurant ? Ce naiba o făcuse pe Alison să insiste să vină aici, cînd o masă de cincisprezece șilingi ar fi fost un ospăț memorabil pentru zgîrciții ăștia de Avon ?

Înainte de a ieși din local, sir Finlay se opri la masa lui Jones. Molly făcu astfel cunoștință cu Stratherrick, iar sir George cu doamna Jones ; Alison, însă, refuză să se oprească și merse țanțoșă, cum soțul ei nu-și amintea s-o fi văzut vreodată, direct la vestiarul pentru femei. După ce-i lăsă pe soții Avon în cartierul St. John's Wood și rămase singur cu Alison în taxi (altă cheltuială !), sir George simți că furtuna se apropie. Și totuși, Alison îl uimi din nou prin firea ei misterioasă și schimbătoare, de femeie :

— Nu, dragul meu George, nu vorbi ! Am să-ți spun eu ce-a fost. A fost o seară oribilă și-mi pare rău de atîta risipă de bani. Mă întreb, însă, pentru ce ne chinuim mereu și consumăm atîta energie și nervi, cînd viața e lipsită de sens ? Ne închipuim că sîntem niște ființe superioare, cînd de fapt ne comportăm ca niște mici animale ce se-nvîrtesc în jurul unei bucăți de cozonac, din care mușcă și ronțăie ! La ce bun ? Ce rost are ? Personal, nu văd nici unul. Dar am impresia că tu ești de altă părere, George.

— Ba nu, scumpa mea. Sînt mai tot timpul de aceeași părere. Ceea ce înseamnă că noi doi,

cel puţin, ne aflăm pe aceeaşi corabie. Nu eşti singură, Alison. Sînt alături de tine. Poate că nu e prea amuzant...

— Nu doresc să mă amuz. Şi-apoi, ai fost aşa de drăguţ!...

— Nu, nu vorbi aşa, draga mea! Ţi-am mai spus, cred, că „drăguţ" e adjectivul folosit îndeobşte în legătură cu ticălosul acela de Kemp. Spune-mi mai degrabă că sînt un om de nădejde.

— Aşa e, dragul meu. Dar pun pariu că în clipa asta chiar, Molly Avon şi ursuzul ăla de Finlay spun despre tine că nu prea eşti un om de nădejde. Şi asta, din vina mea! adăugă ea nefericită. Să risipim atîţia bani într-un restaurant de lux! Dumnezeule, sînt atît de obosită! A trebuit să mă scol în zori... Ştii, mama lui Marjorie Sidney...

— Nu-mi mai vorbi despre mama lui Marjorie Sidney, o întrerupse el. Să uităm tot ce-a fost.

20

În această frumoasă dimineaţă de sfîrşit de mai, strada Brook din Mayfair şi hotelul „Claridge" nu evocau neapărat o intrare dosnică în

lumea celor „O mie și una de nopți“ și o Londră transformată într-un Bagdad al califului Harun-al-Rașid. Dar în dimineața aceasta — și de-atunci încolo, mereu — sir Michael simți, pe stradă și în hotel, ceva din savoarea acelor nopți de basm. Și asta nu numai din pricină că avea întîlnire cu fabulos de bogatul prinț Aghamazar. Firește, și această împrejurare juca un rol, dar principalul factor era senzația irezistibilă pe care-o încerca sir Michael că în orice moment legile brutale și ineluctabile ale cauzei și efectului puteau fi suspendate, întocmai ca în nemuritoarele povești orientale.

La intrarea în apartamentul prințului, fu întîmpinat de un soi de Mare Vizir, extrem de elegant, cu fața de culoarea unui pantof maro bine lustruit și cu o bărbuță pătrată. Pe culoar, de după o ușă închisă, se auzea țăcănitul unor mașini de scris. Să fi fost acolo și Shirley ? Sau, în ciuda a ceea ce i se spusese, se lăfăia acum într-o pijama de satin, bînd șampanie pe bordul iahtului din Mediterana și bucurîndu-se din plin de roadele unui destin mai îngrozitor decît moartea însăși ? Sir Michael se simți ispitit să-i pună această întrebare Marelui Vizir, dar continuă să meargă spre capătul culoarului.

Din clipa cînd îl văzu pe prințul Aghamazar, avu sentimentul că are în față un tînăr neobișnuit de frumos și de atrăgător. Îmbrăcat într-o haină de pînză albastră, model „Cambridge“ și cu niște pantaloni de culoarea cărbunelui, prințul avea o față ceva mai puțin tuciurie decît aceea a Marelui Vizir ; era bărbierit, dar părul, sprîncenele și ochii lui păreau negre-al-

băstrii. Prinţul îşi bea tocmai cafeaua şi-i oferi şi lui sir Michael o ceaşcă. Poate din pricina manierelor sale alese, prinţul îi dădu oaspetelui impresia că era sincer bucuros că-l vede, ca şi cum — deşi părea absurd — s-ar fi simţit singur sau apăsat de vreun gînd, pe care ar fi fost dornic să-l împărtăşească şi să-l discute.

După ce se aşezară în faţa cafelelor, sir Michael îi spuse :

— V-am adus un proiect sumar pentru fundaţia dumneavoastră. Să vi-l citesc repede, sau să vi-l las ca să-l citiţi singur după plecarea mea ?

— Citeşte-mi-l repede, te rog, sir Michael. Îmi place acest *repede*. Spune-mi, te plictiseşti uşor ?

— Da. Tocmai de aceea nu mă simt de loc bine cînd am de-a face cu oficialităţile.

— Şi eu la fel. De mii de ori eram să mor de plictiseală. Şi acum, sir Michael, spune-mi te rog ce proiect ai în legătură cu fundaţia mea culturală şi cu ceea ce ar putea ea să facă.

Şi prinţul Aghamazar îşi puse pe un alt scaun piciorul cu papuc, îşi aprinse un fel de ţigară de foi şi se lăsă pe spate cu ochii închişi. Părea un amestec bizar de student la Cambridge şi de potentat oriental.

Sir Michael începu să-şi citească repede însemnările, ridicînd în răstimpuri privirea pentru a face cîte un comentariu suplimentar, sau pentru a se încredinţa că prinţul n-a adormit. Dar ţigara de foi ardea, iar ochii tînărului prinţ erau de fapt închişi numai pe jumătate. Cînd

ajunse spre sfîrşitul însemnărilor sale, sir Michael spuse:

— Încă un punct, şi termin. E vorba, prinţe Aghamazar...

— Nu, te rog! Eu o să-ţi spun Michael, iar dumneata spune-mi Bojo.

— Bojo?

— Fireşte, nu e numele meu adevărat, dar aşa am fost poreclit în şcoală. Prefer să mi se spună aşa, cînd mă aflu printre prietenii mei occidentali. Şi-acum, Michael, despre ce punct e vorba?

— Bine, Bojo... Uite despre ce e vorba. Află că nu sînt omul pe care-l cauţi ca director pentru fundaţie. După părerea mea, nici o întreprindere, fie ea culturală sau de altă natură, nu trebuie să fie condusă de sus. Existenţa unor conducători explică de ce atîtea iniţiative ajung la un punct mort, la un impas. Conducătorii nu fac de fapt decît să le înăbuşe, nefiind în stare să le imprime un curs dinamic. Lipsiţi de spirit creator, nu numai că sînt incapabili să stîrnească entuziasm, dar dimpotrivă, îl ucid. Fireşte, e necesară o conducere, dar nu sus de tot. Asta e convingerea mea, Bojo. Aşa că, dacă doreşti un conducător tipic englez, ne pierdem amîndoi vremea de pomană.

— Îţi apreciez convingerea, o convingere sănătoasă, dragă Michael. Nu ne pierdem de loc vremea, adăugă el, aşezîndu-se într-o poziţie normală şi privindu-l ţintă pe sir Michael. Mi-ai spus lucruri foarte interesante şi vreau să ţin seama de toate astea. Dar, ia spune-mi, eşti cinstit?

— Nu fur — dacă despre asta e vorba, răspunse sir Michael, cam tăios. Şi cred că-s destul de cinstit, poate chiar prea cinstit pentru un „vultur al culturii“ — vreau să spun în ce priveşte gusturile, opiniile şi criteriile mele. Nu mă iau după nici o modă. Admir talentul veritabil, de orice fel, dar detest fandoselile impertinente...

— Da, da, tipul de la Finanţe mi-a vorbit despre asta — şi văd că are dreptate. Dar acum nu mă gîndesc la fundaţia mea, dragă Michael. Sînt sigur că vom cădea la învoială în privinţa ei. Dacă doreşti să-ţi asumi conducerea ei, ţi-o încredinţez. Acum, însă, mă gîndesc la cu totul altceva. Ceva care mă apasă grozav. Am nevoie de sfatul cuiva şi nimeni dintre ai mei nu-i în stare să-mi dea un sfat ca lumea. Am nevoie de un sfat de la un englez ca dumneata, Michael.

— Nu-s englez, Bojo. Sînt scoţian. Văd că nu ţii seama de deosebirile locale de la noi. Ele continuă însă să fie destul de importante.

— Ai avea ceva împotrivă să discutăm problema sexelor ?

— Nicidecum. Sînt dispus să discut despre orice subiect, cu excepţia Pieţei Comune şi a concepţiilor lingvistice de la Oxford. Dar hai să discutăm problema sexelor, dacă doreşti.

— Ai avut mult de-a face cu femeile — scoţiene şi englezoaice ?

— Destul. Prea destul, de fapt. Deşi, în clipa de faţă, nu prea mai cred că ştiu despre ele atîta cît îmi închipuisem că ştiu. Dar, hai să discutăm.

Prinţul Aghamazar păru deodată atît de tulburat, încît sări de pe scaun, azvîrli restul ţigării de foi într-o scrumieră şi începu să se plimbe de colo pînă colo prin salon. În cele din urmă se întoarse cu faţa spre sir Michael:

— Am o problemă personală dificilă. Simt că mă distruge, Michael. Uită-te la mine. Sînt destul de puternic, sănătos, viril — un bărbat adevărat. Şi nu cu totul lipsit de farmec, nu-i aşa?

— Dimpotrivă, Bojo. Mai toate englezoaicele pe care le cunosc te-ar găsi foarte atrăgător. Vreau să spun, dincolo de banii şi de puterea dumitale, te-ar aprecia ca bărbat.

— Ce drăguţ eşti, Michael! Te stimez şi mai mult pentru vorbele astea. Dar în tulburarea lui, prinţul Aghamazar uită de educaţia-i aleasă. Ochii lui părură să se umple de lacrimi. Bătîndu-se cu pumnii în piept, începu să urle: Te întreb atunci — cu ce-am greşit? Ofer totul — da, totul, pînă şi o cununie occidentală — fracuri, pălării, văluri, flori de lămîiţă, mă rog, tot ce trebuie. Dar degeaba. Am greşit oare cu ceva şi nimeni nu vrea să-mi spună cu ce anume? Spune-mi adevărul, dragă Michael. Oricît de îngrozitor ar fi acest adevăr, vreau să-l cunosc. Aşa nu se mai poate! Nici nu mai ştiu ce sînt! O figură tragică pentru poeţi, sau un măgar blestemat?

— Mulţi dintre noi îşi pun asemenea întrebări, Bojo. Nu eşti singurul. Dar dacă voi putea, te voi ajuta. Aşadar, despre ce-i vorba.

— Ai să vezi, zise prinţul Aghamazar, trăgînd de şnurul unui clopoţel zgomotos, furnizat

probabil de direcția hotelului Claridge pentru uzul exclusiv al potentaților de la răsărit de Suez. Peste cîteva clipe apăru Marele Vizir, care după ce ascultă o poruncă rostită într-o limbă necunoscută, dispăru. Sir Michael se ridică, simțind că se înăbușă și privi spre ușă. Aceasta se deschise și în încăpere păși bineînțeles... Shirley. Purta o rochie de pînză verde-deschis, avea o coafură stranie, era bronzată și parcă puțin slăbită, dar încolo era ea însăși, adică o mîndrețe de fată.

Se uită întrebătoare la noul ei patron, încercînd să-și facă datoria, dar în zadar. Cu obrajii din ce în ce mai îmbujorați, își întoarse spre sir Michael ochii mari și strălucitori. Sir Michael se zgîi la Shirley, bolborosind ceva în neștire, apoi porni spre ea. Fata schiță un gest caraghios și stîngaci, care-l făcu pe adevăratul Stratherrick, urmașul atîtor bărbați oacheși și pătimași, să-l izgonească pe Directorul Comitetului Național pentru Burse și Arte și să treacă la atac, cu brațele deschise ; Shirley se aruncă în aceste brațe ca o pasăre cu aripile de aur.

— Hei, ce-i asta ?! exclamă prințul Aghamazar, țopăind furios în jurul lor. Dumnezeule, asta-i prea de tot ! Ți-a picat în brațe dintr-o dată ! Mă insulți !

— Cîtuși de puțin, zise Shirley, smulgîndu-se din brațele lui sir Michael. Nu vedeți ? Îl iubesc !

— E a mea, Bojo ! Ne vom căsători curînd.

— Ah, Michael ! Vorbești serios ? Cînd anume ?

Prinţul Aghamazar se uita cînd la sir Michael, cînd la Shirley, cu gura căscată, într-un fel de loc princiar.

— Vă cunoaşteţi ?

— Ne iubim de multă vreme, răspunse Shirley, cu mîndrie.

— Regret, Bojo, dar dacă *ea* era problema, nu pot face nimic altceva, decît s-o iau cu mine.

— Da, ea e fata, recunoscu prinţul. Am început cu lucruri mărunte — rochii, bijuterii şi alte fleacuri. Dar ea, nu şi nu ! În cele din urmă, i-am oferit totul, după cum ţi-am spus — totul. Dar ea, nimic ! Nu-i de mirare că mi-am pierdut minţile : de ce nu-i plac, de ce nu mi-a spus nimeni nimic, de ce-oi fi atît de neatrăgător ?

— Mi-aţi părut extrem de atrăgător, prinţe Aghamazar, protestă Shirley. Dar nu eraţi Michael, asta-i tot... Nu înţelegeţi ?

— Acum înţeleg, zise prinţul, satisfăcut şi începu să le strîngă mîinile. Acum nu mai e nici o problemă, atîta doar, că nu eu sînt fericitul. Dacă erai îndrăgostită de el — fireşte că nu puteai să iei aminte la vorbele mele. Putea să fie un tip îngrozitor, un ticălos şi jumătate, dar nu, e sir Michael Stratherrick — un tip grozav, care are nişte idei atît de inteligente în legătură cu fundaţia mea.

— Da, Michael ? Mă gîndisem eu...

— E minunat ! Voi doi sînteţi fericiţi pentru că vă iubiţi — şi-o să vă cununaţi. Iar *eu*, eu sînt fericit pentru că vă văd fericiţi şi pentru că nu mai am nici o problemă. Nu mă mai con-

sider un monstru. M-ai respins pentru că îl iubeai pe el. Mi-ați luat o piatră de pe inimă. Mă simt iarăși vesel și plin de avînt. E minunat ! Michael, te rog să rămîi cu noi la masă. Dar înainte de asta, vom bea cu toții șampanie și vom vorbi despre Fundația Aghamazar. Miss Essex, ca secretară ești concediată, de aceea te rog să le comunici celor de la Oficiul de plasare să-mi trimită o altă fată ca s-o ajute pe miss Farrer ; acum, cînd Michael se va ocupa de fundație, o să fie mult de lucru. Dumneata, Shirley, nu mai ești secretara, ci musafira și prietena mea, logodnica directorului fundației ce-mi poartă numele. Îți dau ultimul ordin — să comanzi șampanie ! Da. Iar mai tîrziu, o masă împărătească.

Abia răsuflînd, prințul se prăbuși și se întinse din nou peste cele două scaune. Dacă Sinbad-Marinarul sau cine știe ce personaj mitologic ar fi apărut în încăpere, sir Michael nu s-ar fi mirat prea mult.

21

Ideea de a da o petrecere de adio pentru oamenii de la DISCUS fusese a lui Alison. Sir George tocmai primise înștiințarea că i se va

încredința conducerea unui nou departament științific, de proporții mici la început, dar pe care Ministerul Învățămîntului Superior urma bineînțeles să-l dezvolte într-un ritm diabolic. Acest nou departament trebuia să se ocupe de Chimia Organică Moleculară, sau cam așa ceva. Soții Drake nu erau lămuriți dacă această slujbă îi fusese încredințată lui sir George datorită lui sir Finlay Avon (asta era părerea lui George) sau în ciuda lui (asta era părerea lui Alison). Important era că noua slujbă exista și că urma să înceapă curînd. În orice caz, Alison răsuflase ușurată și poate tocmai de aceea propusese o petrecere de adio. Cu atît mai mult cu cît, după cum prea bine știa soțul ei, îi plăcea să-și cumpere din cînd în cînd cîte o pălărie nouă și să apară în rolul de amfitrioană surîzătoare.

Petrecerea fu fixată, așadar, pentru seara de joi, 30 mai, între orele 6 și 8, în biroul secretarului general. Era invitat întreg personalul, plus soții și soțiile respective, cu excepția lui T. Kemp, care nu mai fusese văzut la DISCUS din ziua cînd plecase cu familia O'More. Aproape toți acceptaseră invitația — afară de obișnuiții tipi antipatici sau nefericiți, care nu voiau sau nu puteau lua parte la nici o petrecere. La orele 6,30 biroul lui sir George era ticsit, iar unii dintre invitații mai de rînd trecuseră în biroul Joanei Drayton, unde, așa cum se întîmplă adesea, păreau să se distreze mai bine decît persoanele simandicoase din biroul principal. Aici, petrecerea nu prea se desfășura așa cum speraseră soții Drake. Alison

venise gata să joace cu plăcere rolul de amfitrioană surîzătoare, dar după vreo jumătate de oră de zîmbete şi amabilităţi — „Văd că nu vi s-a servit nimic de băut“, „Ce-aveţi de gînd să faceţi acum, cînd DISCUS nu mai există ?“ etc. — începù să se simtă prost. Cît despre sir George, deşi primise cîteva omagii mişcătoare din partea subalternilor săi leali, era dezamăgit de felul cum se desfăşura petrecerea. Amîndoi soţii Drake simţeau că mulţi invitaţi, îndeosebi dintre cei care ar fi trebuit să ştie cum să se comporte la o petrecere de adio, nu păreau de loc pătrunşi de spiritul unei astfel de petreceri.

Nicola Pembroke, ai cărei ochi pătimaşi de ţigancă îi atrăseseră demult antipatia lui Alison, venise cu soţul ei, firavul muzicolog — un individ sucit şi sardonic, a cărui mutră părea a spune că tocmai gustase din viaţă şi că o găsise acră ca o lămîie uriaşă. Alison îi adresă şi Nicolei întrebarea :

— Dragă doamnă Pembroke, ce-ai de gînd să faci, acum, cînd DISCUS nu mai există ?

Dar înainte ca Nicola să-i poată răspunde, soţul ei spuse cu o voce stridentă :

— I s-a propus să conducă secţia de muzică a Fundaţiei Aghamazar. Nu cred să fie o muncă mai idioată decît aceea pe care încerca s-o depună la DISCUS. Ba, s-ar putea chiar să fie mult mai interesantă.

— Da ?! făcu Alison, privindu-i pe soţii Pembroke de la înălţimea ei de amfitrioană surîzătoare. Fundaţia va fi condusă de sir Michael Stratherrick, nu-i aşa ? N-aş crede că se

pricepe sau că se sinchisește prea mult de muzică...

— Bineînțeles că nu, de altfel cine se pricepe? — dar cel puțin i-a promis Nicolei că-i va da mînă liberă.

— Trebuie să recunoașteți, oricum, că-i un om plin de farmec, zise Nicola, cu îndrăzneală.

— Nicola are o adevărată slăbiciune pentru oamenii plini de farmec, observă domnul Pembroke, strîmbîndu-se ca după o lămîie. Nici nu-i de mirare, după atîția ani de conviețuire cu mine.

Alison nu-l contrazise, ci se mulțumi să spună, cu răceală:

— Nu e genul de om despre care aș spune că e plin de farmec. Și-apoi, am auzit că se lucrează foarte greu cu el. Uitați-vă la COMBA...

— Nu mai avem la ce ne uita, replică domnul Pembroke. COMBA s-a dus de rîpă, ca și DISCUS. Ce mi-e una, ce mi-e alta!...

— Am știut întotdeauna, spuse Alison, renunțînd să mai facă pe doamna distinsă și spirituală, că nu era nimic de capul lui.

Între timp, sir George se pomenise față-n față cu June Walsingham, care părea a fi descins dintre filele lucioase ale revistei de mode la care lucra.

— Dragul meu, începu ea, trebuie neapărat să faci ceva cu chelnerii ăștia, care amestecă vermutul cu apă și ți-l servesc drept „Martini". Probabil că-ți fură cîte o sticlă de gin la fiece zece minute. Cum te simți, dragul meu?

Mai tîrziu, amintindu-şi de aceste vorbe, sir George avea să-şi spună că ar fi trebuit să răspundă la avansurile ei şi să-i arate limpede că nu uitase cele petrecute în noaptea aceea îngrozitoare, după ce plecase de la „Gongul Verde". Pe moment, însă, respingînd aceste intimităţi, îi răspunse, cam ţîfnos, că se simte bine.

— Sper că şi dumneata la fel, adăugă el.

— Mă simt cu zece ani mai tînără, sir George, acum, cînd nu mai lucrez în instituţia asta... Văd că doamna Drake e şi ea aici. S-a întors, deci, din Franţa ?!

Tonul cu care rosti aceste cuvinte trăda, ca şi ochii ei, familiaritatea cu un anumit secret — ştia, probabil de legătura dintre Alison şi Ned Greene.

— Da, a fost doar o scurtă vizită. Mama unei foste colege fiind bolnavă la Paris, Alison a ţinut să-i dea o mînă de ajutor. E foarte săritoare în astfel de ocazii.

— Da ? E teribil cît de săritoare pot fi unele femei, adesea chiar cele la care te-aştepţi mai puţin. Printre noile mele colege, vreo două sînt deosebit de săritoare. Cu toate că altminteri par să fie nişte căţele nesimţite.

— Sper că asta nu-nseamnă că te simţi prost în noua dumitale slujbă, miss Walsingham, zise sir George, întrebîndu-se în sinea lui ce-l apucase să-i vorbească în felul acesta.

— Nu, sir George, dimpotrivă, răspunse ea, pe un ton vag batjocoritor. Ca să fiu sinceră cu dumneata, pentru mine e o schimbare binevenită, după munca plicticoasă de care am avut

parte aici. Şi-acum, te las. Dar spune-le, zău, să nu mai toarne apă în vermut!

Parcă şi-ar fi luat adio de la el pentru totdeauna. Supărat pe sine însuşi, sir George o privi cum se depărta spre uşă. Deodată simţi o uşoară atingere pe umăr, iar cînd se întoarse îl văzu pe Hugo Heywood. Ştia că acesta se înapoiase din concediu de aproape o săptămînă, dar încă nu se întîlniseră ; de fapt, se ocoliseră unul pe celălalt. Acum, Heywood se afla în faţa lui, gălbejit şi cu ochii umflaţi de nesomn. Venise — ce obrăznicie! — împreună cu o femeie fioroasă, probabil o actriţă, cu pleoapele vopsite într-un verde ţipător şi cu o rochie ce semăna cu un sac de făină de ovăz. Cu un glas împleticit, Heywood i-o prezentă, bolborosind un nume care suna aproximativ Margo Fallaro. Deşi era gazdă, sir George simţi că i se face greaţă de amîndoi :

— Dragul meu, zise femeia adresîndu-se lui Heywood, trebuie să găsim pe undeva o băutură *adevărată!*

Apoi, către sir George :

— Ce părere ai?

— Părerea mea e, răspunse acesta cam tăios, că băuturi adevărate se găsesc pretutindeni, cu ghiotura. Dar serata aceasta o dau eu!

— Serios? zise Margo Fallaro, sau oricare ar fi fost numele ei. Bine, bine... Ia spune-i, dragă Hugo, ce mi-ai spus adineauri. Măcar jumătate din ce mi-ai spus. Între timp, ameţită de băuturi tari, eu o să dansez pe masa aia.

— Grozavă actriţă! exclamă Heywood după ce Margo Fallaro îi lăsă singuri. Nu mai joacă

decît în piesele lui Beckett, Ionescu şi Genet. Are o personalitate teribilă !

— Ce-i cu irlandezii aceia demenţi pe care mi i-ai trimis ? îl întrebă sir George, fără să-şi mai dea osteneală să se poarte ca o gazdă amabilă, căci Heywood îl înfuriase. Nu cumva sînt şi ei nişte „personalităţi teribile" ?

— În felul lor, da, replică Heywood cu arţag. Recunosc că eram beat, dacă asta vă poate face fericit. Dar poate că v-ar interesa să aflaţi că irlandezii aceia demenţi fac săli pline seară de seară, la „Coroana". Chiar astăzi am auzit că doi indivizi, pe care-i cunoaşteţi şi-i detestaţi, cîştigă o avere de pe urma irlandezilor : e vorba de Tim Kemp şi de sir Michael Stratherrick...

— Absurd !

— Nu-i de loc absurd. Amîndoi au pus la bătaie, împreună cu Totsy Blagg, cîteva sute de lire, iar acum îşi împart, cred, pe puţin o mie cinci sute pe săptămînă. Ce noroc pe ei ! Şi cînd mă gîndesc că ideea a fost a mea ! Dar dumneavoastră v-aţi amestecat şi-aţi stricat totul. Aşa că eu nu mă aleg cu nimic — familia O'More nici nu vrea să mă mai vadă ! DISCUS s-a dus de rîpă, iar eu nu pot cere ministerului un post în noul departament cultural — Stratherrick nu mă vrea în fundaţia aia — aşa că nu-mi rămîne decît să trimit oferte de serviciu la diverse companii teatrale...

— Dacă o să mi se ceară referinţe, o să fac tot ce pot pentru dumneata, Heywood...

— Mulţumesc, mulţumesc, mîrîi Heywood şi porni în căutarea lui Margo Fallaro, sau oricare ar fi fost numele ei.

Între timp, Alison, care obosise în rolul de amfitrioană surîzătoare, era pusă la grea încercare de Gerald Spenser şi de nevastă-sa Dorothea, care semăna mai mult ca oricînd cu o păpuşă olandeză supărată. Neputînd să-i sufere, sperase să-i evite, mai ales că ştia că simpla lor prezenţă i-ar fi amintit de serata aceea cu Ned Greene şi de tot ceea ce urmase. Şi Alison ţinea să uite de toate astea. Din păcate, soţii Spenser reuşiră s-o găsească şi era evident că nu-i putea alunga cu cîteva platitudini şi zîmbete de amfitrioană.

— Recunoaşte că e o nedreptate strigătoare la cer, începu Spenser, şuierînd şi sucindu-se ca un şarpe furios. Un om ca mine să nu găsească decît o slujbă nesigură şi scandalos de prost plătită, la Galeriile Baro! Nimic altceva!

— Regret, zise Alison, retrăgîndu-se cu vreo cîţiva centimetri, spre a se feri de saliva lui Spenser. Ce-ai spune de o galerie sau de un muzeu în provincie? Sînt sigur că George te-ar ajuta, dac-ar exista vreo posibilitate...

— Da, dar vezi bine că nu există! se burzului Spenser, apropiindu-se, cu salivă cu tot. Se pare că nu întrunesc nici una din condiţiile cerute — nişte condiţii absurde. Am fost, ani de zile, criticul de artă al uneia dintre cele mai bune reviste ale noastre. Atîta tot. Iar acum, ministerul nu mă vrea, pentru că n-am calificarea de funcţionar public. Şi nici Michael Stratherrick n-are nevoie de mine, fiindcă se pricepe el însuşi la artele vizuale. Aşa că, în cu-

rînd, voi vinde cataloage ieftine la Baro, cînd n-o să lipesc timbre sau să mătur podelele. E pur şi simplu splendid, nu-i aşa ? O perspectivă strălucită ! adăugă el, aruncîndu-i o privire acuzatoare.

— Doar ţi-am spus că regret, îi răspunse Alison. N-are rost să mă priveşti aşa, domnule Spenser !

Dorothea, care tot timpul făcuse o mutră indignată, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a protesta, în sfîrşit protestă. Aţintindu-şi asupra lui Alison ochii rotunzi, de păpuşă olandeză, rosti cu tremur în glas :

— Gerald crede, ca şi mine, că situaţia ar fi fost cu totul alta dacă i s-ar fi dat prilejul să organizeze o expoziţie Ned Greene. E clar că expoziţia ar fi atras atenţia publicului. Şi nu din vina lui Gerald s-a renunţat — el l-a implorat pe sir George să aranjeze lucrurile împreună cu Ned Greene, la serata aceea din casa dumitale...

— Soţul meu a făcut tot ce-a putut, dar Greene a fost pur şi simplu imposibil şi a insistat să mergem cu toţii la clubul acela de noapte ridicol. E un tip imposibil, după cum ţi-ai putut da seama.

— Mie mi s-a părut dezgustător, zise Dorothea, cu hotărîre în glas. Auzi, să ne facă să-l aşteptăm atîta ! Ca pînă la urmă să sosească beat !...

— Ştiu, ştiu ! o întrerupse Alison, iritată. Uiţi că a fost serata *mea*, şi că, deci, *mie* mi-a făcut cel mai mult rău ?

— Dacă vrei să ştii, altceva n-am uitat, şi anume faptul că i-ai dat atîta atenţie — aproape că i te-ai aşezat în poală, ţinîndu-l de mînă şi vorbind numai cu el, zise Dorothea, care acum că începuse să vorbească, înţelegea să-şi folosească din plin vocea.

— O, nu fi absurdă, doamnă Spenser!

— Hai, Dorothea, trebuie să plecăm.

— Bine, Gerald, vin, încuviinţă ea. Dar mai avea un cartuş de tras: Nu ştiu ce s-a întîmplat după aceea, cu toate că nu e greu de ghicit, dar nu mi s-a părut că-l găseşti „imposibil" cît timp am fost eu acolo, doamnă Drake.

Alison îi întoarse spatele, dar se pomeni în faţa a vreo şase invitaţi, care încetaseră orice conversaţie, pentru a putea asculta această fascinantă discuţie. Erau acolo şi două dactilografe care chicoteau. Furioasă, Alison le întoarse spatele şi porni spre sir George, care stătea într-un colţ şi vorbea ceva cu un chelner. Îl luă deoparte — încăperea nu mai era chiar atît de ticsită — şi-l duse într-un loc unde puteau vorbi în voie.

— Nu ştiu, George, ce simţi tu, dar mie mi-e de-ajuns.

— De ce, draga mea, ce s-a întîmplat?

— Caraghioşii ăia de Spenseri! El e furios că nu poate căpăta o slujbă ca lumea. Le-am spus că-mi pare foarte rău — cu toate că nu pot să-i sufăr — iar idioata aia de nevastă-sa a început să mă insulte, debitînd tot felul de prostii. Aş vrea să plec.

— Nici eu n-aş putea spune că mă amuz. Petrecerea nu prea e reuşită. Oamenii nu-s în cea mai bună dispoziţie. Păcat, mai ales că pregătisem şi un mic discurs destul de reuşit, în care le mulţumeam tuturor pentru lealitatea lor... cu cîteva glume despre DISCUS — ştii, cum se obişnuieşte...

— Dacă ai de gînd să-l ţii, să ştii că nu rămîn să te ascult, George. Aproape toţi oamenii mai importanţi au şi plecat. Au mai rămas doar fetele astea neroade, care s-au şi cherchelit, pe deasupra. Uită-te la astea două, de pildă... Dar cine-i individul ăla oribil pe lîngă Joan Drayton ?

— E Wally al ei. Mă bucur că sînt iar împreună, deşi e o legătură nelegitimă şi cam buclucaşă. Dar, aşa cum ţi-am mai spus, o iau pe Joan cu mine la minister, şi s-ar putea să aibă mult de lucru în următoarele cîteva săptămîni ; de aceea e bine să fie fericită, cum cred că este, acum, cînd Wally s-a întors la ea.

— Fericită, lîngă un monstru ca ăsta ?

— Draga mea, pe vremuri, cînd protestam împotriva acestei legături monstruoase, tu îi luai apărarea cu patimă...

— O, taci te rog ! Uite-l pe Neil Jonson, vrea pesemne să ne vorbească.

Alison arboră un zîmbet în onoarea lui Neil Jonson. Acesta fusese totdeauna preferatul ei printre subalternii lui George, parte din pricină că fusese totdeauna atent cu ea, într-un fel special, vag romantic, parte pentru că ori de cîte

ori era plictisită de conformismul şcolăresc al lui George, aerul „rebel" al lui Neil Jonson şi prejudecăţile lui împotriva ordinii existente i se păreau reconfortante.

— Ei, Neil, te distrezi bine ?

— Abia am sosit. Regret c-am întîrziat, adăugă el, ridicînd paharul cu whisky, parcă pentru a toasta. Adevărul este că m-am văzut cu Michael Stratherrick.

Şi le surîse amîndurora, fără să observe că ei nu mai zîmbeau.

— Pentru Dumnezeu, Neil, ce ţi-a venit ? exclamă Alison, cu răceală.

— Sper că nu în legătură cu fundaţia aia, zise sir George, cu sprîncenele ridicate.

— Ba da. Chiar în legătură cu Fundaţia Aghamazar. Stratherrick n-a vrut să-l ia pe Jim Marlowe ca responsabil financiar. E prea timid, zice el. Şi în orice caz, Marlowe e hotărît să intre în afaceri — în asigurări. Aşa că Stratherrick mi-a oferit mie slujba, iar eu am acceptat-o. Începem treaba cam într-o lună. De data asta, e şi el sincer interesat, nu ca atunci cînd lucra la COMBA. Printre altele, ştii că se însoară ?

— Michael Stratherrick ?! Nu te cred ! rosti Alison cu oarecare emfază.

— Totuşi, aşa e. Cînd să plec, a venit şi fata. O cunosc, adăugă el cu satisfacţie, fără să se sinchisească de cei cărora li se adresa. Şi dumneata o cunoşti, sir George.

— De ce-aş cunoaşte-o ? Cine e ?

— Dumnezeu s-o aibă în pază, oricine ar fi! exclamă Alison, cu o undă de amărăciune în glas.

— Poate că nici n-ai băgat-o de seamă, urmă Neil Jonson. Era dactilografă la noi — şi de altfel nici n-a stat mult la noi. Cînd a trebuit să cedăm o dactilografă celor de la COMBA, Tim Kemp a aranjat să fie transferată ea. Am bănuit că Tim pune ceva la cale, deşi n-am ştiut niciodată precis ce anume.

— O dactilografă? pufni Alison, prefăcîndu-se că rîde dispreţuitor. Presupun că-i de două ori mai tînără ca el!

— Dacă nu şi mai mult. Dar ce exemplar superb! Mi-am dat seama chiar cînd lucra aici şi umbla ca un şoricel sfios, dar acum s-o vedeţi cum a înflorit, de cînd ştie c-o să se mărite cu Stratherrick! Amîndoi iau masa şi beau şampanie zilnic la „Claridge", împreună cu prinţul Aghamazar. E pur şi simplu superbă.

Dar Alison era sătulă de asemenea vorbe:

— Ascultă, Neil, spui prostii, ştii şi dumneata, iar pe mine mă doare capul de înnebunesc. Tu, George, rămîi dacă vrei şi ţine-ţi discursul — deşi ar fi o prostie — dar eu *trebuie să plec.*

Şi într-adevăr, după o mică discuţie, de la care Neil Jonson se retrase, Alison coborî la parter, la vestiarul femeilor. Cît despre sir George, începu să-şi ia rămas bun de la musafiri, strîngîndu-le mîinile cu un aer distrat; apoi coborî şi el şi merse cu Alison acasă, în loc să-şi încheie seara la un restaurant (fireşte, nu la „Muşchetarul"!), mai ales că acasă nu

aveau nimic de mîncare, potrivit spuselor lui Alison, care nu se osteni să-i mai spună altceva.

Aşteptînd ouăle cu slănină pe care le prepara Alison, sir George îşi aduse aminte de micul său discurs ; îl scoase din buzunar şi-l rupse în bucăţi cu o violenţă inutilă. Parcă se auzea în chip de fantomatic secretar general al DISCUS-ului, vorbind în faţa unui public inexistent, care-l privea cu admiraţie şi afecţiune.

„Şi-acum, după aceste cîteva glume — în fond, ce-ar fi viaţa noastră dacă-ar fi lipsită de puţin umor ?! — aş dori să vă vorbesc serios o clipă. Vreau să vă exprim recunoştinţa mea adîncă şi fierbinte pentru lealitatea voastră faţă de DISCUS şi faţă de mine personal..."

Imaginarii lui ascultători îl aplaudară, zîmbind printre lacrimi sau plîngînd printre zîmbete...

— Haide George, mîncăm aici, o auzi el pe Alison, care-l striga din bucătărie — un loc mai potrivit pentru acest picnic decît sufrageria.

Sir George se supuse. Alison îşi pusese vechiul ei capot şi părea încălzită şi supărată.

— Îmi pare rău, draga mea, că petrecerea n-a reuşit.

— Cred că a fost o idee proastă, zise ea.

Timp de cîteva minute, cît mîncară ouăle cu slănină, nu mai schimbară o vorbă. Apoi, Alison exclamă :

— Dumnezeule ! Tocmai Michael Stratherrick !

— Ce-i cu el ?

— Nimic !... Vrei puţină brînză ?

— Nu, mulțumesc. Ia spune-mi, cînd ai plecat, l-ai întîlnit cumva pe Hugo Heywood? Nu? S-a purtat destul de urît. Cînd i-am pomenit de actorii ăia, O'More — ții minte că ți-am vorbit despre ei — a sărit cu gura, zicîndu-mi că fac săli pline la „Coroana"...

— Știu. E o nebunie.

— Fără îndoială. Dar ceea ce cred că nu știi, este că Stratherrick și Kemp sînt co-producători ai spectacolului și, pe cît spune Heywood, cîștigă la un loc vreo mie cinci sute de lire pe săptămînă.

Uitîndu-se fix la el, Alison puse jos cuțitul și furculița și-și împinse scaunul înapoi, spunînd :

— O, nu ! Nu se poate ! E prea de tot ! Cum așa ? Spune-mi, cum se poate ?

— Cum adică ?

— De ce toate astea ? izbucni ea prostește și urmă, furioasă, privindu-l ca și cum el ar fi fost vinovat de tot ce se-ntîmplase : De ce atîta nedreptate ? De ce nu ni se întîmplă *nouă* ceva asemănător ? De ce-mi ies mie toate pe dos ? De ce Kemp și Stratherrick s-au asociat, cînd mi-ai spus că se detestă unul pe altul, la fel cum vă detestați tu și cu Kemp ? De ce nu există pic de sens și dreptate în tot ce se-ntîmplă ? Sau nu înțelegem noi ce se întîmplă ?

— E greu de spus, rosti sir George încet, pentru a-i da neveste-si răgaz să se liniștească. Dar nimic nu mai are sens cînd își vîră nasul ticălosul ăla de Kemp. Dacă e ceva care-mi place în noua mea slujbă de la minister, e că am scăpat de Kemp — slavă Domnului !

22

Sir Michael se uită la ceas şi văzînd că e aproape opt dimineaţa, se dădu jos din pat cu mişcări încete şi îşi puse halatul, apoi se furişă în balcon. Era grijuliu să n-o trezească pe Shirley, care avea nevoie de somn în mai mare măsură decît el. Ar fi vrut să fumeze o ţigară. Dimineaţa de iunie se anunţa senină şi călduroasă.

Fusese prima lor noapte petrecută în hotelul „Pavillon Henri Quatre“ din St. Germain-en-Laye, într-un dormitor splendid şi probabil extrem de costisitor — ceea ce n-avea importanţă dacă se gîndea la cîştigurile realizate la teatrul „Coroana“. Dar aceasta nu fusese prima noapte din luna lor de miere : înainte, petrecusera cinci zile la Paris, în hotelul „Ritz“, ca oaspeţi ai lui Bojo. Shirley declarase, însă, categoric că trebuie neapărat să părăsească Parisul, deşi ei personal îi plăcea mult şi să se despartă de Bojo, chiar dacă era atît de drăguţ : voia să rămînă singură cu sir Michael într-un loc mai retras. Drept care, sir Michael îşi amintise de St. Germain-en-Laye şi de hotelul acesta, cocoţat pe-o stîncă, la liziera unei păduri. Telefonase la „Pavillon“ şi ceruse o cameră frumoasă, cu balconul suspendat deasupra văii Senei. Nu întrebase cît o să coste, de teamă că Shirley ar putea să afle şi să spună că familia Stratherrick nu-i prinţul Aghamazar ca să facă risipă de bani, indiferent

cît cîştig ar aduce „Coroana". (Era convinsă — şi avea să rămînă convinsă totdeauna — că Bojo, adică prinţul Aghamazar, exercita în această privinţă o influenţă nefastă asupra lui Michael, care era şi-aşa destul de risipitor, chiar fără să se ia la întrecere cu un milionar.) Sir Michael descoperise — nu cu o totală părere de rău, căci îl amuza şi adăuga un dram de piper relaţiilor dintre ei — că sub neverosimila-i înfăţişare de naiadă sau zeiţă mitologică, Shirley ascundea o formidabilă armură de bun simţ femeiesc.

Sir Michael începu să se gîndească la ea, deşi continua să contemple cu nişte ochi plini de admiraţie larga panoramă ce răsărea din ceaţă în lumina acestei superbe dimineţi de iunie. Era un peisaj specific franţuzesc : linia şerpuitoare a Senei, frîntă de un lung viaduct de cale ferată ; pădurile, undeva spre stînga ; vilele cu acoperişuri roşii ; apoi suburbiile pariziene ce se profilau, fumurii, pe colină, şi, în sfîrşit, oraşul însuşi, undeva la marginea orizontului. Cu o senzaţie de detaşare, suspendat parcă în văzduh deasupra acestei capitale a dragostei, sir Michael se gîndi pentru prima oară la Shirley în termeni pur erotici. Se socotise la adăpost de orice surpriză în această privinţă — şi totuşi ea îl uimise. Puterea ei asupra imaginaţiei lui avea să dăinuie, indiferent de evoluţia relaţiilor lor sexuale. Îşi dăduse limpede seama că o iubeşte, în clipa cînd o ceruse în căsătorie. Îşi spusese, însă, nu prea fericit, că va fi o soţie sfioasă, stîngace, dificilă, poate chiar frigidă sau, dacă nu, la fel ca mai toate femeile ale căror nume

și fețe începuseră să-i iasă din minte, adică încă o amantă înfierbîntată, în stare să geamă, să muște și să zgîrie, pentru a deveni apoi deodată o victimă plicticoasă, prizonieră a propriei sale condiții de femeie. Shirley nu fusese, însă, cîtuși de puțin așa, iar el putea să jure că n-avea să fie niciodată așa. Fie că ascundea o forță misterioasă, fie că el însuși suferise o schimbare neașteptată, fapt este că deși se arătase pătimașă și dornică să învețe fără a refuza nimic, simțise că n-o poate poseda pe deplin, că nu i se abandona cu totul și că refuza să se lase transformată într-o altă victimă și prizonieră impersonală, oricît de des și de pătimaș ar fi posedat-o. Era ca și cum ar fi înaintat din ce în ce mai adînc într-un tărîm fermecat, cu neputință de cucerit și care nu va cunoaște niciodată batjocura vreunei armate de ocupație. Sir Michael bănuia de pe acum că Shirley va începe, ceva mai tîrziu, să devină din ce în ce mai autoritară, încercînd să-l conducă și să-i controleze cheltuielile, ceea ce-l va obliga s-o mintă și s-o înșele puțin. Cu timpul, cînd își va dori o viață liniștită, probabil că va fi nevoit să-și împartă căminul cu cîțiva tineri zvăpăiați ; știa, însă, că Shirley va rămîne la fel de fermecătoare și de tulburătoare, ori de cîte ori se vor întîlni, goi, într-un pat. Lui Sir Michael îi trebuiseră patruzeci și opt de ani ca să constate că o seamă de vechi platitudini erau uimitor de adevărate.

După ce-și fumă țigara, se strecură înapoi printre perdelele lăsate și, văzînd că Shirley se

trezise, le trase puţin ca s-o poată vedea mai bine.

— Hello, iubitule, îl întîmpină ea, zîmbindu-i. Cum e pe-afară?

— Straşnic. La fel de frumos ca aseară, cînd ne-am plimbat. Am putea lua pe terasă gustarea de dimineaţă.

— La ce oră se serveşte?

— La orice oră telefonăm că ni-e foame.

Shirley se ridică din pat, îşi potrivi părul şi-şi netezi obrajii ca să alunge urmele somnului; arăta din nou frumoasă, ca o zeiţă din mitologie. Desfăcîndu-şi braţele, îi spuse, cu un surîs:

— Nu-i nici o grabă, nu-i aşa? Vino lîngă mine.

Sir Michael se supuse.

23

Odaia era ca nouă şi mirosea încă a zugrăveală, iar sir George observă, nu pentru prima oară, că la Londra construcţiile şi decorarea caselor ajunseseră foarte rudimentare în comparaţie cu ceea ce fuseseră în tinereţea lui. (Cu cîteva zile mai înainte, aruncînd o privire înăuntru, zărise doi tineri cu plete, care vopseau cu o mutră languroasă rafturile de cărţi, în acompaniamen-

tul unui radio cu tranzistori.) Toate erau, însă, la locul lor, normale şi de bună calitate: covorul, masa de birou, cele trei scaune, cele două telefoane. Joan Drayton îşi avea cămăruţa ei alături, păzindu-l aşa cum făcuse şi la DISCUS. Sir George se pregătea s-o cheme, fără vreun scop precis — doar din dorinţa de a verifica dacă totul funcţionează cum trebuie — cînd ea i-o luă înainte, anunţîndu-l pe sir Finlay Avon.

— Bună dimineaţa, Drake. Am trecut pe-aici ca să mă asigur că totul e-n ordine, zise sir Finlay, care părea mai subţire, mai ascuţit şi mai sacadat ca oricînd, acum, cînd era în exerciţiul funcţiunii. Ia să vedem, ce eşti?

— Sînt Chimia Organică Moleculară, răspunse sir George. E un domeniu nou pentru mine, fireşte, dar sper ca, prin lecturi, să ajung să înţeleg despre ce vorbesc oamenii de ştiinţă.

— Imposibil. Pînă s-ajungem noi să pricepem ceva, se şi învecheşte. Pe cînd principiile unei administraţii sănătoase rămîn pretutindeni aceleaşi.

— Sînt cu totul de acord. Dar vreau să-ţi mărturisesc, Avon, că sînt foarte bucuros c-am scăpat de munca aia de la DISCUS — de muzică, de pictură, de teatru şi naiba mai ştie ce. Niciodată nu ştiam pe ce lume eram, nici eu, nici mai toţi subalternii mei. Ca şi cum aş fi încercat să dirijez lumina lunii; peste jumătate din cei cu care aveam de-a face erau nebuni de legat. Pe cînd acum conduc un departament solid şi raţional, care mă va pune în contact cu nişte oameni raţionali.

— Nu-i chiar aşa de sigur. Oamenii de ştiinţă sînt şi ei ciudaţi. În afara laboratoarelor, sînt capabili să urzească intrigi, să se împingă cu coatele, să lupte pentru putere. Nu-i slăbi din ochi, Drake, fii atent!

— Aşa voi face, Avon, şi-ţi mulţumesc pentru avertisment. Trebuie să-l citesc pe ăla... pe Snow[1]. Şi adăugă, în şoaptă, apropiindu-se de sir Finlay, care rămăsese şi el în picioare: Nu ştiu dacă dumitale trebuie să-ţi mulţumesc pentru această nouă slujbă...

— Nu în mod special, Drake. Mi s-a cerut doar avizul, cînd ţi-a fost pomenit numele. Am spus: bun administrator, la DISCUS muncă imposibilă.

— Îţi sînt foarte recunoscător. Cîtva timp, am fost profund îngrijorat. Ca să fiu sincer, Avon, avusesem impresia că nevastă-mea te-a jignit cu ceva cînd am luat masa împreună la „Muşchetarul".

— Mi-a plăcut acolo. Acum ştiu — local prea costisitor, prea fierbinte, prea multă mîncare în flăcări. Soţia dumitale nu ţi-a făcut nici un rău. Dincolo de căminul conjugal, nu iau niciodată seama la vorbele femeilor. Principiu sănătos, Drake — ţi-l recomand. Am convingerea că toate vorbesc ca nişte tîmpite, în societate. Nici nu pricep ce vorbesc. Nu-mi pasă... Ce-i cu personalul de aici? Complet?

— La nivelul funcţionarilor şi la nivelul executiv, da. Dar îmi lipseşte încă adjunctul, care mi-a fost promis.

---

[1] Aluzie la *C. P. Snow*, savant şi romancier englez contemporan.

— Stai să mă gîndesc, zise sir Finlay închizînd ochii pentru a se gîndi, apoi îi deschise, spunînd : Ai dreptate, Drake. La departamentul dumitale a fost repartizat ca adjunct un fost director de colegiu. Trebuie să fi sosit de mult. Acum o să plec. Văd că nu te plîngi de birou. Totuși, e lucru de mîntuială. Material prost. O parte din lemnărie a și crăpat. Nu ăsta-i scopul adevăratei civilizații. La ce folosește tot mai multă învățătură ?... Să luăm masa o dată, Drake. La revedere.

Sir George îl conduse pînă la ușă, iar după ce-l văzu plecat, îi spuse lui Joan :

— Din cele ce mi-a spus sir Finlay Avon, deduc că am ca adjunct se pare un fost director de colegiu. S-ar putea să sosească din moment în moment. Rămîn aici pînă la ora prînzului.

— Aveți ceva de lucru, sir George ? Pentru că eu, una, n-am ce face. Și nu pot să sufăr să stau degeaba.

— Fii pe pace, Joan. Ai să fii din nou ocupată pînă peste cap — destul de curînd. După ce voi constata că am tot ce-mi trebuie în birou, îți voi dicta probabil un memoriu preliminar adresat personalului — cu instrucțiuni privind lealitatea față de acest departament, obligația de a păstra liniștea în birouri, și așa mai departe. Ne așteaptă o muncă nouă și foarte importantă. Vreau ca fiecare să fie conștient de asta. Eu, unul, așa simt, după munca aceea stupidă de la DISCUS...

— Vai, sir George, eu îi duc lipsa, zău...

— Așteaptă, Joan. Vei vedea că e cu totul altceva aici, zise sir George — și din gît îi ieși

un fel de hohot triumfător : Ha, ha ! Vei vedea ce lovitură am dat !

Sir George fu fericit o jumătate de ceas, amintindu-şi cît de prietenos şi atent fusese sir Finlay. Îşi inspectă noul sediu şi deschise toate sertarele biroului. Din cînd în cînd se gîndea şi la Alison, care rămăsese melancolică de la petrecerea aceea de rămas bun ratată ; era încredinţat, însă, că va reuşi s-o îmbărbăteze şi să-i redea încrederea, pe care şi-o recăpătase şi el de cînd fusese numit aici. Încă fericit, se întreba dacă putea s-o invite să treacă pe la el, pentru a adăuga acestui birou farmecul unei prezenţe feminine. Deodată, însă, Joan îl anunţă la telefonul interior :

— A sosit adjunctul dumneavoastră, fostul director de colegiu...

Încruntînd din sprîncene, căci nu pricepea de ce Joan chicotea, sir George puse încet receptorul în furcă. Apoi auzi un alt glas :

— Nu prea ne pricepem nici la treaba asta, aşa-i ? Dar oricum, o schimbare tot o să fie !

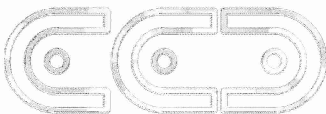
Era Kemp...

Redactor responsabil : MARIA VONGHIZAS
Tehnoredactor : ION ANTONESCU

Dat la cules 17.08.1965. Bun de tipar 25.10.1965. Apărut 1965. Tiraj 50.160 ex. broşate. Hîrtie tipar înalt A mat de 63 g/m². Format 700×920/32. Coli ed 11,58. Coli tipar 9,37. Planşe A. nr. 9848. C. Z. pentru bibliotecile mari 82. C. Z. pentru bibliotecile mici 82—31 R.

Intreprinderea Poligrafică „13 Decembrie 1918".
Str. Grigore Alexandrescu nr. 89—95, Bucureşti.
Republica Socialistă România.
Comanda nr. 1497.

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2023

